HEBREW UNION COLLEGE - JEWISH INSTITUTE OF RELIGION NEW YORK SCHOOL

INSTRUCTIONS FROM AUTHOR TO LIBRARY FOR THESES

TITLE	Into the Structural Relationship Between the To
TYPE	OF THESIS: D.H.L. () Rabbinic () Master's ()
1. N	May circulate (/)
2. 1	Is restricted () for 5 years.
3	Note: The Library shall respect restrictions placed on theses for a period of no more than ten years. I understand that the Library may make a photocopy of my thesis for security purposes.
3. 1	The Library may sell photocopies of my thesis. yes no
3/1	8/82 Ruth Hotel Signature of Author
Date	Signature of Author
Libra	

Signature of Library Staff Member

LAW AND ETHICS IN THE TALMUD: AN INQUIRY INTO THE STRUCTURAL RELATIONSHIP BETWEEN THE TWO

RUTH H. SOHN

Thesis Submitted in Partial Fulfillment of
Requirements for Ordination

Hebrew Union College-Jewish Institute of Religion New York, N.Y.

Date: March 15, 1982

Referee: Professor Michael Chernick

HEBREW UNION COLLEGE
IEWISH INSTITUTE OF RELIGION

TABLE OF CONTENTS

Intr	oduction	١.																				·	1
Chap	ter																						
I	Lifnim mishurat hadin - Beyond the Requirements																						
	of th	ne :	Lav	W																		•	4
II	Patur midinei adam v'chayav bedinei shamayim -																						
	Exemp	Exempt According to Human Justice but Liable																					
	Accor	di	ng	to	o I	Di	vi	ne	J	us	ti	ce					٠						35
III	Mi sher	oar	<u>a</u> .	- 1	May	7	the	e (On	e I	Who	0 1	Pu	ni	sh	ed							71
IV	Hayasha	r	v']	hai	to	7 .	- 1	Wh	at	I	s l	Ri	gh	t	an	d (God	bo					84
V	V'yare	ta	m	'E	lol	ne	cha	a ·	-	Yo	u i	Sha	al.	1	Fe	ar	Y	ou	r	God	d.		93
VI	Conclus	sio	ns												•								100
Foot	notes .														•		٠	٠				•	107
Bibl	iography																						110
Appe	ndix																						111

INTRODUCTION

My interest in this thesis topic began as a general interest in the relationship between law and ethics in halacha. Aaron Lichtenstein's article, "Does Jewish Tradition Recognize an Ethic Independent of Halakha?" and Eugene B. Borowitz's response, "The Authority of the Ethical Impulse in 'Halakha'" brought to my attention the controversey around the Talmud's usage of the phrase lifnim mishurat hadin. What kind of obligation did lifnim mishurat hadin carry? Did this term point to an ethical realm that was beyond legislated norms? If so, why would behaviors recognized as ethical not be legislated?

Lichtenstein's article dealt primarly with the Talmudic material as it was treated by the Rishonim and Acharonim. I decided to examine how the phrase lifnim <a href="mishurat hadin was used in the Talmud itself. I picked out certain other terms which I thought pointed in a similar way to a realm of ethical behavior which might or might not be actionable. These terms were 1) patur nidinei adam v'chayav b'dinei shamayim, 2) midinei adam v'chayav b'dinei shamayim, 2) midinei adam v'chayav b'dinei shamayim, 2) midinei adam v'chayav b'dinei shamayim, 2) midinei adam v'chayav b'dinei shamayim, 2) midinei adam v'chayav b'dinei shamayim, 2) midinei adam v'chayav b'dinei shamayim, 2) midinei adam v'chayav b'dinei shamayim, 2) midinei adam v'chayav b'dinei shamayim, 2) midinei adam v'chayav b'dinei shamayim, 2) midinei adam v'chayav b'dinei shamayim, 2) midinei adam v'chayav b'dinei shamayim, 2) midinei adam v'chayav b'dinei shamayim, 2) midinei adam v'chayav b'dinei shamayim, 2) midinei adam v'chayav b'dinei shamayim, 2) midinei ad

b'einei Adonai, and 4) the Talmud's treatment of the phrase from Lev. 25:17, v'yareita m'Elohecha.

I began my research with no assumptions about the Talmud's approach to ethics beyond a premise that the halachic system incorporates ethical concerns among others in its formulation of law. I began with the Talmudic passages in which the above-mentioned terms appear, and I attempted to understand these passages on their own terms. I wished to determine the context in which the terms were used and how the Rabbis understood and used the terms themselves.

At a later stage, I employed the critical/historical method in analysing the texts. In several of the categories, there appeared to be an overlay of material and I was not satisfied with the final redactor's organization and interpretation of this material. Perhaps the earlier material had been cast in a different light by later Rabbis and the stame, the anonymous voice of the Talmud.

I attempted to identify and date different tradents in the Talmudic passages. To establish the dates of particular amoraim, I referred to Introduction to the Talmud, Bavli and Yerushalmi by Chanoch Albeck. I also made use of the critical edition of the Talmud, Dikdukei Soferim in order to make comparisons between different Talmud manuscripts. In this manner, the texts were

studied both traditionally and in a contemporary, scientific way. The results of this study represent the body of this thesis.

CHAPTER I

LIFNIM MISHURAT HADIN -

BEYOND THE REQUIREMENTS OF THE LAW

The phrase | '30 | 000 occurs twelve times in the Babylonian Talmud, in seven different passages. Despite this relatively small number of references, the phrase does not appear to have one consistent meaning. As we shall see, lifnim mishurat hadin means different things in different passages. Yet significant patterns in its usage emerge.

Although we do not find the phrase <u>lifnim mishurat</u>
hadin in the Mishnah, the phrase <u>shurat hadin</u> appears in
Gittin 4:4. This mishnah discusses the case of a slave
whose master mortgaged him and then set him free.

יישורת הדין אין הצבד חייב כאום. אלא מפני תקון הצואם כופין את רבו וצושה אותו בן חיין, וכותב שטר על במין.

according to the strict requirements of the law the slave is not obligated in any way. But as a precaution for the general good, they force his master to make him a free man and write a document for his value.

Literally <u>shurat hadin</u> means "the line of the law" and it is used here with the meaning "strict law," or "the strict requirements of the law," The phrase, tikun haolam, is

used in a contrasting sense as an argument calling for additional action on the part of the slave owner. 5

Aggadic Descriptions of God

Two of the Talmudic passages which use the phrase lifnim mishurat hadin do so in reference to God's behavior.
In Berachot 7aA-1 there is a discussion of how we know God prays and the content of God's prayers:

מאי מצאי ? אמר הב לוזמא בר זוביא אמר הב יהד מאפני שיכבשו רחמי את כעסי ויגואו רחמי על מדותי ואתנהג על בני במבת רחמים ואכנס עדם עפנים משורת הדין.

What does God pray? Rav Zutra bar Tuvya said in the name of Rav: "May it be My will that My mercy rules over my anger and that My mercy is revealed over My other attributes; that I behave with My creatures according to My attribute of mercy and that ekaness lahem lifnim m'shurat hadin (lit: that I enter them within the line of the law).

A baraita quoted in the name of R. Ishmael ben Elisha reads similarly, except that the prayer is spoken by him about God. Here, ekaness lahem lifnim mishurat hadin has something to do with God acting in accordance with God's attribute of mercy. The meaning of this phrase is further elucidated by the following text.

In Avodah Zara 4b, A-2 Rav Joseph says that the Musaf prayers for Rosh Hashanah should not be said in private during the first three hours of the day, lest when judgment is decreed, the person be judged harshly.

Previous and subsequent discussion reveals that the Rabbis

imagined that God engaged in Torah during the first three hours of the day, and sat and judged the world during the next three hours. This second three-hour period was considered a more auspicious time for prayer. Why? The gemara in Avodah Zara 4b says that during the first three-hour period God does not act lifnim mishurat hadin because this is the period during which God is occupied with Torah, and the Torah is connected with emet, truth (Pr.23:23). During the second three-hour period however, God is occupied with din, which is not described by the Bible in terms of emet, and during this time, God does act lifnim mishurat hadin.

From this passage we learn that for God, acting lifnim mishurat hadin is somehow inconsistent with the absolute truth of Torah. Because God does act lifnim mishurat hadin during the second three-hour period, that period is considered a more auspicious time for prayer and judgment. It appears that for God to act lifnim mishurat hadin means that God judges human beings leniently, exacting less than full justice.

This understanding of the phrase is supported by a comparison of this passage with one at Avodah Zara 3b, in which the second three-hour period is also discussed. During this period of time, in which God judges the world,

כיון שראוה שנתחייה מושם כשיה צועב מכסא הדין וישה

when God sees that the whole world is liable (for punishment) God rises from the Seat of Justice and sits on the Seat of Mercy.

These parallel descriptions of the three-hour period tell us that for God to act <u>lifnim mishurat hadin</u> means that prior to issuing judgment, God moves from the Seat of Justice to the Seat of Mercy. This information is consistent with Berachot 7a, which used the phrase <u>lifnim mishurat hadin</u> in connection with God acting upon His/Her attribute of <u>rachamim</u>, or mercy. As it is used here, the phrase means that God does not exact full punishment from human beings as God would if judging according to strict justice. Rather, God extends a measure of mercy to human beings and judges them leniently.

Given this understanding, we still encounter difficulty in translating the phrase into English. Literally,
lifnim mishurat hadin means "within the line of the law" or
"within the line of justice," a meaning which is opposite
to the contextual meaning of the phrase. Let us say then,
that when God judges human beings lifnim mishurat hadin,
God judges with less than the strict requirements of the
law.

Aggadic Descriptions of Human Behavior

Several aggadic texts use the phrase <u>lifnim mishurat hadin</u> in discussing proper human behavior. The earliest of these passages is a baraita included in the

Mechilta de R.Yishmael, in reference to Ex.18:20. It
states:

והודעת שהם את הברב ישכו בה-לה תשמוד תנה. ואת המשפה אפר יצפון - לה מעצה הטוב. דברי ר' יהופע.
ר' אשער המנגעי אומר והודעת שהם - הודע שהם בית חייהם;
את הדק - לה בקור חושים; ישכו - לו קבורת המנים; בה לו שמישות חסדים; ואת המעשר - לו פורת הדין; אפר יעפון לה שפנים מפורת הדין.

"And you shall make known to them the way in which they should go"--this is the study of Torah. "And the action they should take"--this is the good deed, according to R.Joshua. R.Elazar the Modai said "and you shall make known to them"--you shall make known to them their (eventual) grave; "the way"--this is visiting the sick; "they should go"--this is burying the dead; "in"--this is righteous behavior; "the action"--this is shurat hadin--the strict requirements of the law; "they should take"--this is lifnim mishurat hadin--[behavior that is] beyond the strict requirements of the law.6

Both shurat hadin and lifnim mishurat hadin are used here to point to general categories of desired human behavior. They appear to be used as complementary categories. If shurat hadin means the "strict requirements of the law" and the second phrase, lifnim mishurat hadin, points to a related, positively seen category of behavior, we might best render the phrase "beyond the strict requirements of the law." We would understand this midrash as saying that, ideally, a person should fulfill his or her obligations as the law requires and beyond. This rendering of the phrase is problematic because it moves in the opposite direction of the literal translation, "within the line of the law." If however we consider the law as defining

a person's rights and others' obligations toward him or her, then we can translate the phrase literally. To act "within the line of the law" is not to demand from another person what one is legally entitled to demand. This reading of the phrase is parallel to the phrase's meaning in the midrashim about God. There, God acts lifnim mishurat hadin when God does not demand from human beings all that God is entitled to demand according to the rules of justice, and instead God judges us leniently.

A parallel midrash appears twice in the Babylonian Talmud, in Baba Kama 100a^{A-3} and Baba Mezia 30b.^{A-4} In both cases the midrash is attributed to R.Joseph and in both cases <u>v'et hama-aseh</u> is interpreted as <u>hadin</u> and <u>asher ya-asun</u> is interpreted as <u>lifnim mishurat hadin</u>. This version of the midrash is so similar to the Mechilta version that it is safe to say it is based on the Tannaitic tradition.

There is one more midrash cited in the Talmud which uses the phrase 111..im mishurat hadin in discussing a general category of desirable human behavior, and that is also in Baba Mezia 30b. A-4 This passage, in the name of R.Yochanan, proposes that the sole reason Jerusalem was destroyed was that her judges based their judgments on din Torah instead of acting lifnim mishurat hadin. From this text alone it is not clear what is objectionable about basing judgments on din Torah or what lifnim about basing judgments on din Torah or what lifnim

mishurat hadin means. Were the judges at fault for judging too leniently or too strictly? For God to act lifnim mishurat hadin means God judges us more leniently.

Perhaps a judge acts lifnim mishurat hadin when he, like God, judges human beings leniently. However, according to the previous passage, for a person to act lifnim mishurat hadin means for that person to do more than he or she is legally required to do, extending more benefit to the other person involved. Let us argue then, that a judge acts lifnim mishurat hadin when he rules that a person should do more than the law requires.

Baba Mezia 24b

Let us turn now to particular cases recorded in the gemara which are labelled as <u>lifnim mishurat hadin</u>. There is one case in which an early Amora uses the term lifnim mishurat hadin himself.

This first case appears in Baba Mezia 24b, A-5 in the context of a discussion about when a person who finds a object is obligated to search for its original owner and when he is permitted to claim ownership of the item. Our passage begins

רב יהודה הוה שקיל ואליל בתניה דמר שמשל בשוקא בבי דיטא. א"ל מצא כאן ארנקי – מהו? את ליה הרי לאו שלו שלו בא יצראל ונתן בה סימן – מהו? א"ל חייב להחליר. תרתי?! אמר ליה לפנים משורת הדין.

Rav Judah once followed Mar Samuel in a grain market. Rav Judah said to Samuel "If one finds

a purse here what should he do?" He said to him "It belongs to him [the finder]." "If an Israelite comes and can point to an identifying mark, what should he do?" He answered, "He is obligated to return it." "Both things [are true]?" He answered "Lifnim mishurat hadin--he should do more than the law itself requires."

According to Rabbinic law, there are situations in which one who finds another person's belongings is obligated to try to locate the owner by publicly announcing his find for a specified period of time. In other circumstances, a person is entitled to keep what he finds. In the above case, Samuel first rules that the person is entitled to keep the purse because this is a situation in which the owner would be expected to give up the hope of finding what he had lost, presumably because most people had similar purses, and he lost the purse in a busy market. In such a case, the object falls into the legal category of hefker, abandoned property, and it belongs to the next person who picks it up. With the added information that a Jew comes along who can identify the purse as his, Samuel says the person who found the purse is obligated to return it. Rav Judah challenges him, "How can both be true?" If, because of the initial circumstances, the purse fell into the legal category of hefker, how can the original owner make any legal claim to it? The answer Samuel gives is "Lifnim mishurat hadin--he should do more than the law requires him to do." Samuel apparently agrees that because of general legal principles operative in this

case, the owner cannot make any legal claim to the purse. Yet he rules that the person is chayav l'hachzir, obligated to return the purse to its owner, extending more to the owner than the law requires him to do, because the particulars of this case "demand" such a response. For Samuel, lifnim mishurat hadin carries the weight of obligation -- not obligation based on the requirements of the legal system, but obligation based on ethical considerations and the particulars of the situation. It is not clear whether or not Samuel's pronouncement chayav l'hachzir is actionable, that is, whether or not it would be upheld in a bet din. Perhaps in his time, Samuel could have expected a court to impose its authority behind such a decision in an exceptional case. However, it is more likely that Samuel's pronouncement is a heavy obligation, but not actionable in court, because of the impossibility of making such a decision legally binding without calling into question the general laws governing this area.

The case we have been considering is repeated in the gemara with several factors changed. The text reads as follows:

Raba once followed R.Nachman into a market of skinners--some say a market of scholars--and asked him, "If a person finds a purse here, what should he do?" He answered "It belongs to him [the finder]." "If an Israelite comes and can point to an identifying mark what should he do?" He [R.Nachman] answered him "It would [still] belong to him [the finder]."

The Rabbis involved this time are Raba and R. Nachman, fourth and third generation Babylonian Amoraim respectively, as opposed to the second and first generation Babylonian Amoraim in the preceding account. The case presented for judgment is the same. In response to the first question, R. Nachman rules, like Samuel, that the purse belongs to the person who found it. In response to the second question, R.Nachman ruled differently than Samuel. Samuel treated this case as one of exceptional circumstances not adequately covered by the general laws governing this area, and took the prerogative of pronouncing an obligation beyond the requirements of the legal system. R. Nachman, on the other hand, pronounced no such obligation; he applied the general laws governing lost objects to this case, without treating this case as an exception. Either R.Nachman saw no need to pronounce an obligation beyond the requirements of the law, or he did not feel he had the prerogative to make such a pronouncement. It is possible that Samuel and R.Nachman approached this case differently simply as two different individuals. But it is also possible that the time factor is important and that from the time of Samuel to the time of

R.Nachman, the understanding of <u>lifnim mishurat hadin</u> had changed, so that R.Nachman no longer felt he had the prerogative to rule that a person had obligations beyond the requirements of the law.

The Stama's Use of Lifnim Mishurat Hadin

Did the understanding and usage of <u>lifnim mishurat</u> hadin in fact change during this period of rabbinic activity? In order to answer this question, let us turn to the other cases which are labelled as <u>lifnim mishurat hadin</u>. In all of these cases, the label is a descriptive rather than a prescriptive one, and it is spoken by the <u>stama</u>, the anonymous voice. While we cannot accurately date the <u>stama</u> material, scholars are virtually unanimous in their dating of this material as late.

Let us begin by looking at an additional incident recounted on Baba Mezia 24b. After the discussion between R.Judah and Samuel, the stama continues:

כי הא דאבוה בשמשל אפרח הנק חמרי במדברא ואהדרינהו למרייהו לבתר תיטר ירחי שמא - לפנים משורת הדין.

. . . as this case of Samuel's father who found asses in the desert and returned them to their master after a year of twelve months--[he was acting] lifnim
mishurat hadin--beyond the requirements of the law.

By the time of the <u>stama</u>, the law covering such a case required that a person attempt to find the animals' original owner for a period up to a year. After the year, the

finder would be recognized as the animals' owner. By returning the animals to their original owner after the year had passed, according to the stama, Samuel had acted beyond his legal obligations. It is possible that when Samuel's father returned the asses he was acting under the requirements of the law of his day, and that because of subsequent legal developments, the stama regarded Samuel's father as having acted beyond his legal obligations.

whole, as organized by the <u>stama</u>. First we have an account of the discussion between R.Judah and Samuel, in which Samuel says the person is obligated to return the purse, with the explanation, <u>lifnim mishurat hadin</u>—he should act beyond the requirements of the law. The <u>stama</u> then adds a story about Samuel's father which he labels as <u>lifnim mishurat hadin</u>. This account of Samuel's father serves the <u>stama</u>'s purpose as an illustration of the concept, <u>lifnim mishurat hadin</u>, as the <u>stama</u> understands it. We move on to an account of the discussion between Raba and R.Nachman and the decision that the finder is <u>not</u> obligated to return the purse. To this the stama adds an explanation:

10 37 शक हिराप मिक्ट ट्याप के टर्म मिडे १ वर्

for him [the original owner] to stand and protest is like a person protesting on account of his house falling or his boat sinking into the sea.

According to the <u>stama</u>, R.Nachman's ruling is based on the view that the original owner's claim is fultile. When he first lost his purse, his hopes for getting it back were as unreasonable as such hope would be in the above case of a person protesting the loss of his house or boat. For this reason the purse fell into the legal category of <a href="https://hexachman.com/hexach

From the organization of this <u>sugya</u> we learn something about the <u>stama</u>'s understanding of the material. He presents the accounts of R.Judah and Samuel, and Raba and R.Nachman, as two different contemporaneous approaches to the same problem. He attaches to each some illustration or explanation of the principles involved in the decision rendered. However, as we have noted, the fact that R.Nachman lived two generations after Samuel may be a critical factor in understanding their different approaches to the same case.

Most important to us, Samuel and the stame use the phrase, <u>lifnim mishurat hadin</u> differently. Samuel uses it prescriptively, pointing to desirable behavior which carries an element of obligation for any Jew. The stame uses the phrase descriptively and applies it to an

individual's behavior, saying that this person acted beyond the obligations generally incumbent upon Jews.

The Wood Carrier: Baba Mezia 30b

If one finds a sack or a basket, or any object which it is not his custom to carry, he need not carry it.

In the gemara, the Rabbis question what circumstances exempt a person from the general obligation to aid his neighbor by picking up an item he has lost or needs help carrying. One exemption they consider is that of age, reasoning that it might be considered undignified for an elder to carry something. In the midst of this discussion we read an anecdote about R.Ishmael, son of R.Jose, who met a man carrying wood. The man asked him for help, and in response, R.Ishmael son of R.Jose bought the wood and declared it hefker. The man picked up the wood, thus reacquiring it, and again asked for help. Again, R. Ishmael son of R. Jose bought the wood and declared it hefker. When it appeared that the sequence was about to begin again, R.Ishmael son of R.Jose declared the wood hefker for everyone but the man in front of him. The gemara goes on to discuss whether or not it was valid to

make something <u>hefker</u> for certain people and not for others. Then another consideration is raised:

והא רבי ישמצאל ברבי יוסי לכן- ואינו לפי כבודו. הוה ר' ישמצאל ברבי יוסי לפנים משורת הדין היא

Yet was not R.Ishmael son of R.Jose an elder and was it not undignified for him [to carry a load of wood]? R.Ishmael son of R.Jose was acting beyond the requirements of the law.

This story is about a Tanna and describes an incident that occurred several generations before the stama discussions which precede and follow this passage could have taken place. What we have here is an account of an early Rabbi, interpreted centuries later as an example of someone acting lifnim mishurat hadin. This passage is followed by midrashim which use the phrase lifnim mishurat hadin, passages which we looked at earlier: the interpretations of Ex.18:20 and the midrash about the destruction of Jerusalem. It is possible that these earlier sources which use the phrase are brought in by the stama to authenticate his application of the term to an early incident.

It is interesting to note that while in all these passages on Baba Mezia 30b, <u>lifnim mishurat hadin</u> can be understood as "acting beyond the requirements of the law," there is not a consistent understanding of the strength of the obligation to act <u>lifnim mishurat hadin</u>. The passage about Jerusalem indicates that it is desirable

for judges to go beyond the requirements of the law in making their judgments. Such behavior on the part of judges would create a strong obligation for the general population to act lifnim mishurat hadin in their own behavior. The midrash in the name of R.Joseph is not clear on the strength of the obligation to act lifnim mishurat hadin, but it is desirable behavior for the general population. The case of R.Ishmael son of R.Jose, as it is understood by the stama, is a case of one individual—a well—known Rabbi—who took upon himself an obligation which the law did not require of him. As the stama uses the term, lifnim mishurat hadin does not carry the weight of obligation for the general population.

R.Hiyya the Coin Evaluator

The next case we will consider occurs in Baba Kamma 100a. A-3 According to the Mishnah in Baba Kamma 99b, if a worker damaged his customer's property he was liable to pay compensation. Our sugya discusses the liability of a coin evaluator who makes an incorrect valuation of someone's coins. Three baraita passages which distinguish between expert and amateur coin evaluators are noted. There is conflicting opinion on whether or not an expert coin evaluator is liable. The third baraita, which says an expert is exempt, is mentioned by Rav Papa. Rav Papa then proceeds to give an example of two experts,

Danchu and Issur, who were exempt from having to pay compensation for an error they made.

Our sugya continues with an anecdote about R.Hiyya, a first generation Amora:

ההיא איתעא דאחליא דינרא אהי חייא. אמר אה מצליא הוא אמחר אתאי אקמיה ואערה איה אחליתיה ואערו אי בישא הוא וגא קא נפיך אי אער איה ארב-ליא חאפיה ניהאה וכתנה אפנקסי דין מסך ביש.

A certain woman showed a dinar to R.Hiyya [for evaluation]. He said to her "It is good." The next day she came to him and said "I showed this to others and they told me it is a bad [coin], and they would not take it from me." R.Hiyya said to Rav, "Go exchange it for her and write in my register that this was a bad business judgment."

The passage continues with a discussion in the anonymous voice, questioning the difference between this case and a previously mentioned case of Danchu and Issur, who were exempt from having to pay compensation for a poor business judgment, because they were experts in their field. Was not R.Hiyya also an expert, they asked. The response was that R.Hiyya had acted <u>lifnim mishurat hadin</u>, beyond the requirements of the law.

This response is spoken by the <u>stama</u> and reflects his interpretation of R.Hiyya's behavior. The baraita passages cited above differed with regard to the liability of an expert. R.Hiyya may well have followed the school of thought represented by the baraita that read "whether an expert or an amateur--he is liable." He may have paid

the woman because, according to his understanding, he was legally obligated to do so.

Once again, the label <u>lifnim mishurat hadin</u> is here applied to an early incident by the <u>stama</u>, who then continues by citing a midrash which uses the same phrase. The midrash is one we already looked at, R.Joseph's interpretation of Ex.18:20.

Later Cases Labelled Lifnim Mishurat Hadin

Raba said, "This statement was made by me independently and a similar statement was made in the name of R.Zera: 'If three people ate together, one should interrupt [his eating in order to say the mzummin] for the other two, but two should not interrupt [their eating] for the other one.'" "Is that so?! Rav Papa and another person with him interrupted [his eating to say the mzummin] with Abba Mar his son." "Rav Papa is different because he acted beyond the requirements of the law."

In this case, a rule governing certain behavior is stated, and then an example is brought in of a Rabbi who did not act in accordance with the rule. This example is

posed by an anonymous speaker as a challenge to the rule, but the challenge is dismissed, also anonymously, with the statement "Rav Papa is different -- he was acting beyond the requirements of the law." Unlike the previous cases, the anecdote which is cited as a challenge to the rule is one which occurred after the rule was established. Raba and R. Zera, those stating the law, were fourth and third generation Amoraim in Babylonia and Palestine, respectively, while Rav Papa was a fifth generation Amora in Babylonia. Unlike the previous cases, it is certain that in this case, Rav Papa acted with cognizance of the law as stated by Raba, his teacher, 8 and that he knew he was acting beyond his legal obligations, as enunciated by Raba. It is not clear what his motivations were--whether he disagreed with his teacher and felt that one person generally should interrupt his eating to accommodate the other two with whomhe is eating, or whether he agreed with the law as stated by Raba as a general standard of behavior, but felt that this case was an exception because he wanted to show respect for his son. Either is possible. What we do learn from this passage is the stama's interpretation of Rav Papa's behavior. He dismisses Rav Papa's behavior as a challenge to the law as stated by Raba, by saying Rav Papa is "different" -- he acted beyond the requirements of the law. He uses the label lifnim mishurat hadin to indicate that the example of Rav Papa cannot be used as

a legal precedent for establishing or upgrading standards for the general population.

[Q] The question was raised to them: If a person sells [his land] and [subsequently] he does not need the money--can hewithdraw the sale or not: [A] Come and hear: A certain man sold land to Rav Papa because he needed money to buy oxen. In the end he did not need the money and Rav Papa returned his land to him. [Q] This is not proof [one way or the other--perhaps] Rav Papa was acting beyond the requirements of the law. [A] Come and hear: There was a famine in Nehardea . .

The example of Rav Papa is cited here as evidence that the law maintains that the seller can withdraw a land sale if he learns he does not need the money he thought he did. This example is c allenged as insufficient proof of the law, because Rav Papa may in fact have been acting beyond his legal obligations. In response, another case is brought in as evidence of the legal practice. This second case cites an incident in which R.Nachman rendered a legal decision about the issue in question.

The situation described is that there was a famine in Nehardea and everyone sold their mansions. In

the end, wheat arrived and R. Nachman told the Nehardeans
" ארל 'הא בהצר' אפרן ארל 'הוא בהצר' ארל ב" -

law is that if a person sells (his land) and (consequently) he does not need the money, the sale may be withdrawn."

Once again, the phrase <u>lifnim mishurat hadin</u> is used to dismiss a case as a legal precedent. Because the anecdote about Rav Papa described behavior and not a legal decision, it would have been possible that Rav Papa's behavior was <u>not</u> indicative of legal practice, and that he had been acting <u>lifnim mishurat hadin</u>, beyond his legal obligations. Therefore this example was dismissed as evidence of legal practice, although in retrospect, we

see that Rav Papa's behavior was actually consistent with R.Nachman's ruling and the law as stated by the stama.

Finally let us consider a passage which is labelled by Tosfot and Rashi as a case of <u>lifnim mishurat</u> <u>hadin</u>, although the phrase does not appear in the <u>gemara</u> itself. The passage occurs in both the Babylonian and Palestinian Talmuds. We will look first at the Palestinian version (PT, Baba Mezia 6:6) which is in the form of a baraita. The text reads:

תני ר' נחמיה קדר מסר קדרוי לדר נש מדרין ארט גולתיה. אתא שה ר' נחמיה קדר מסר קדרוי לדר נש מדרין ארט גולתיה. את בדרך בדרך אתר לדר למצן תלך בדרך אובים, אלל וא"ל ויהב גולתיה א"ל יהב לך אלרך? אלל לא. א"ל לא אור ליה ואחות צדיך ים תשמור. אלל ואל ויהב ליה אלריה.

We learn [ina baraita] from R. Nachamia: A potter was carrying someone's pots and broke them and [the person] seized his cloak. He went before R. Jose bar Hanina who said to him "Go and say to him 'So that you may walk in the way of good people [Pr.2:20].'" He went and told him and he gave him back his cloak. He [R. Jose bar Hanina] said to him "Did he give you your wages?" He answered no. He said to him "Go and tell him 'And you shall follow the paths of the righteous.'" He went and told him and he gave him his wages.

This case is very similar to others we have looked at.

R.Jose bar Hanina is pointing to a standard of behavior beyond the requirements of the law. It is clear why the commentaries would label this incident as lifnim mishurat hadin. The baraita itself does not use such a label because the term did not have this usage in Tannaitic times. In the previous passages, the phrase lifnim mishurat hadin

was used as a label of anecdotal behavior only once by an early Amora, and in all other cases, by the stama. The term itself does not appear in the Palestinian Talmud, and and may have been unknown to the Palestinian stama.

The parallel passage in the Babylonian Talmud

(Baba Mezia 83a) A-9 is significantly different:

(באר בר בר חן תברו ליה הנהו שקולא' חביתא בחוץ איהו. שקל לאלי איהו. את את לה בין את לה הב להו לל חיהו.

שךל לאלי איהו את לה יו את לה לי און וטרחין כולה יותא לה לי לה לה לי לא הבי את לה לי לי אתו ליה בל לה לא הבי את לה ליל הבין את ליה בלי לובי את ליה לי לי לי הבין את ליה לי לי הבין את ליה לי לי הבין את ליה ליל הבין את ליה ליל הבי אל הכי?

Rabbah bar bar Hanan's wine porters broke a case of wine and he seized their cloaks. They came before Rav, who told [Rabbah bar bar Hanan] "Give them back their cloaks." He said to him, "Is that the law?" He answered, "Yes, 'so that you may walk in the way of good people [Pr.2:20].'" He gave them back their cloaks. They said to [Rav], "We are poor and we labored all day and it was an accident [lit: we were forced] and he paid us no wages [lit: we have no money]." He said to [Rabbah bar bar Hanan] "Go and give them their w ges." He said to him "Is this the law?" He said "Yes - 'and you shall follow the paths of the righteous.'"

There are several ways in which this text differs from the passage in the Palestinian Talmud. This passage is not in the form of a baraita but is a later version of the story. The Rabbis named are Rav and Rabbah bar bar Hanan, or Rabbah bar Rav Huna, in either case, first and third generation Babylonian Amoraim. With this disparity in ages, it is not possible that our story took place as

recorded. With the Palestinian Talmud's record of the baraita it appears that this tale was an earlier tradition which was changed and attributed, perhaps unwittingly, to different people.

The most significant change in the text is that Rav, when challenged "is this the law?" answers "Yes."

It is unusual for a Rabbi to offer a prooftext from the wisdom literature, as is the case here, instead of quoting from Torah or a legal precedent. But this unusual detail is explained by the preexisting tradition we have in the baraita version, where the same verse is used.

This passage, like the Palestinian version, is described by the commentaries as a case of lifnim mishurat hadin. While in the Palestinian version we said the label was applicable but not used because the text was Tannaitic, and neither the Tannaim nor the Palestinian stama seemed to use the phrase this way, in the Babylonian version of the tradition the label is not used because this is not in fact a case of someone acting lifnim mishurat hadin. Because Ray claims his ruling is the law, this case is removed from the category of someone acting beyond the requirements of the law.

Conclusions

As we have seen, the phrase <u>lifnim mishurat hadin</u>
has several different usages in the Talmud. In Tannaitic
passages, the phrase is used in midrashim about God and

in one case, it is used with reference to desirable human behavior. According to these midrashim, God acts <u>lifnim</u> <u>mishurat hadin</u> when God judges human beings with less than the strict requirements of the law, extending mercy to us and not exacting from us the punishment we deserve. As a description of human behavior in Tannaitic material we have only the Mechilta passage which contrasts <u>shurat hadin</u> with <u>lifnim mishurat hadin</u>, which we translated as fulfilling "the requirements of the law" and "going beyond the requirements of the law" in relation to another person. A person acting <u>lifnim mishurat hadin</u> extends benefits to the other person beyond his own obligation to do so, parallel to God acting <u>lifnim mishurat hadin</u>.

Our primary question is how did the Rabbis apply this concept to particular situations? How did they understand the obligation to act <u>lifnim mishurat hadin?</u>

Why does this phrase point to a standard of behavior which is not actionable? Does it point to a standard of behavior for all people or only for certain people?

There is only one passage in which <u>lifnim mishurat</u>
<u>hadin</u> is used by a Rabbi as the explanation for his ruling
in favor of certain behavior. This is the case in Baba
Mezia 24b, of Samuel ruling that a person <u>chayav</u>
<u>l'hachzir</u>—obligated to return a lost purse to a Jew who
can identify it as his own. Of all our cases, the concept
of lifnim mishurat hadin carries the strongest weight of

obligation here, although it is not actionable in court. This is also the earliest passage we have in which the phrase lifnim mishurat hadin is used as a label for specific human behavior.

In all the other passages in which <u>lifnim mishurat</u> hadin is used to label particular behavior, the label is applied by the <u>stama</u>. In three cases, the <u>stama</u> is commenting on the behavior of a Tanna; in two cases he is commenting on the behavior of an Amora. In all of these cases, the <u>stama</u> uses the phrase to describe an individual's behavior as exemplary, beyond the person's legal obligations. The <u>stama</u> dismisses these cases as legal precedents for a general standard of behavior.

Why does the stama reject these cases as precedents for a general standard of law? All of our cases describe situations in which two parties have conflicting claims. With their legislation, the rabbis attempted to balance both parties' claims in such areas of life. If in the cases under consideration, the standard of behavior labelled as lifnim mishurat hadin had been established as law, the result would have been to undermine some more general law and to generate more inequity rather than less. There are two basic reasons for this. First, several of our cases cover exceptional circumstances, which cannot be used as the basis for general law. Second, in other cases, the person in question forfeits his rights in order to benefit someone else, but to generalize such practice

into law would be to inflict hardship on the one person to benefit his neighbor.

Let us look first at those cases which cover exceptional circumstances. One such example is the case of Rav Papa and another person interrupting their meal to say mzummin with Rav Papa's son. Such behavior is exemplary, but to make such behavior obligatory is not justifiable. Why, as a rule, should two people be inconvenienced to benefit one? The law as it stands, requires one to inconvenience himself for the sake of two, and is the more equitable of the two choices.

The case in Baba Mezia 24b is another example of lifnim mishurat hadin being applied to behavior in exceptional circumstances, although, as noted before, this is the one case in which the label is not applied by the stama. The general law governing this area of behavior is that when a person loses a purse in the market, the purse falls into the legal category of hefker, based on the unlikelihood of the owner findigather. To rule that in this case, the original owner had any legal claim of ownership after someone else had picked up the purse, would undermine the law applying hefker to such cases in general. Therefore the obligation to return the purse voiced by Samuel is based on the concept of lifnim mishurat hadin and not shurat hadin, the requirements of the law as it stands. Samuel does not establish his ruling as law

because to do so would be to generalize from the exception, promoting more rather than less inequity.

In Ketubot 97a we find an excellent presentation of the arguments against behavior in exceptional cases being established as general behavior. In this case, R. Nachman ruled that after a famine in Nehardea, the people were obligated by law to return their mansions to the original owners; because they did not need the money for food as they had first thought, the original owners were allowed to withdraw the sales. R.Nachman was challenged with the argument that with his ruling he was inflicting suffering on people in the future. R.Nachman asked if famine was a common occurrence in Nehardea. The answer was yes, and R.Nachman stood by his ruling. The implication of the challenge was that R.Nachman was ruling in an exceptional case and that to generalize from the exception would result in inequitable practice--there would always be uncertainty in land sales, for no justifiable reason. When it was established that this case was not in fact an exception, R. Nachman stood by his ruling. Presumably if he had recognized the case as an exception he would not have pronounced his ruling as "the law."

The other cases to which the label <u>lifnim mishurat</u>
<u>hadin</u> is applied all involve people who are acting beyond
their legal obligations to benefit another. While such
behavior is certainly praiseworthy, to establish such

behavior as legally obligatory would be to undermine general law intended to balance conflicting claims, and to inflice harship on one party in order to extend benefit to the other.

One example is the case of R.Hiyya's error in evaluating a coin, in B.K. 100a. A-3 The law maintained that an expert who erred in coin evaluation was exempt from liability. The reasoning implicit in the example of Danchu and Issur is that even experts, in making the best judgments they are capable of, are not in full control of the market and will sometimes err because of lack of knowledge. Such errors in the case of an expert are not considered negligence, and do not incur liability. If the law was otherwise, no one would offer business advice for fear of being in error. The stama labels R.Hiyya's behavior as lifnim mishurat hadin because he does not recognize this behavior as precedent for general law, for the above reasons.

Another example is the mase of Samuel's father, who returned someone's asses after a year had gone by. In this case there are two parties whose claims must be balanced: the original owner and the person who finds the animals. The Rabbis ruled to protect the rights of the original owner, that someone who finds a lost animal is required to maintain it for a certain period of time, while trying to locate the owner. To require someone to

maintain another person's animals indefinitely without at some point being able to assume ownership would be unfair to the person who finds the animals. The Rabbis therefore decided on a year as the period of time required, as a way of balancing the needs of the original owner and the finder. In our case, the stama rejects Samuel's father's behavior—returning the asses to their original owner after a year had passed—as a precedent for a general standard of behavior, although he recognizes such behavior as exemplary.

Lifnim mishurat hadin is used to label behavior which is beyond a person's legal obligations. One of our primary questions has been to determine why such standards, which are seen as exemplary, are not made into actionable law. We see that in all our cases, existing law achieved some kind of balance between two parties' claims. If the behavior in question had been established as general legal practice, it would have undermined existing law, and generated more requity than the already existing standards, benefitting one party at the expense of the other. Such behavior was praiseworthy if freely chosen, but in most of the cases could not justifiably be made mandatory.

While it was not a category of actionable behavior, how strong an obligation did the Rabbis attach to the concept of <u>lifnim mishurat hadin</u>? It appears that in the Tannaitic-early Amoraic period, <u>lifnim mishurat hadin</u> was a category of behavior seen as desirable for the general population. While we have few sources from this period, the Mechilta passage and the ruling by Samuel in BM 24b are both prescriptive usages of the term and address the obligation to the general Jewish public. The midrash on Ex.18:20 quoted in the Talmud in the name of an Amora, which uses the term in the same way, is clearly a restatement of the Tannaitic tradition cited in the Mechilta. The realy Amoraic midrash about the destruction of Jerusalem uses the phrase prescriptively for the general population of judges.

Our other cases are all later; they are all cases of the stama attaching the label descriptively to the behavior of well-known individuals. For the stama, lifnim mishurat hadin points to a high standard of behavior suitable for certain, especially pious individuals who want to go beyond their legal obligations in serving others' interests, but not a standard for the general public. This later usage attaches less generalized obligation to the category of behavior labelled lifnim mishurat hadin, "beyond the requirements of the law."

CHAPTER II

PATUR MIDINEI ADAM V'CHAYAV B'DINEI SHAMAYIM EXEMPT ACCORDING TO HUMAN JUSTICE BUT LIABLE ACCORDING TO DIVINE JUSTICE

Introduction

All of the cases in which the judgment delivered in the Talmud is "אור באב" אים אומיג באין אים "-"exempt according to human justice but liable according to divine justice," are cases involving damages. Therefore it will be useful to set out at the beginning the general halachic principles regarding damages and liability which are relevant to our discussion.

The commission or omission of an act which resulted in damages to another's person or property could be grounds for liability to pay compensation. Several factors were involved in determining whether or not the wrongdoer was in fact liable. In general, a person could be held liable for damages only when it could be demonstrated that he or she had acted with intent to do harm, or unintentionally but negligently, that is, irresponsibly. Specific intent to do harm was only considered a major factor in matters affecting ritual observance. In most cases, the primary issue was determining whether or not the person had acted negligently. 11

The Rabbis distinguished between damages caused by the person of the wrongdoer (() and by the wrongdoer's property (| INN). In the latter category, negligence in guarding something or some condition for which the person was responsible. In the Talmud, factors determining negligence included where the damage was done, i.e. a public or private place, and whether or not the person could have reasonably foreseen the damage. In this category of mamon, only physical contact or forces acting directly on the person or property damaged resulted in liability. 12 In the category of guf, acts otherwise legal but done negligently generally resulted in liabilty. 13 In this category one could be held liable only for negligent acts of commission. In the category of mamon, one could be held liable for negligent acts of omission or commission. 14

The Rabbis considered action that was OIK, or compelled, either by another person or by forces of nature, as a special category, not involving negligence. The Mishnah holds a person liable for damages even in cases of ones, but in the Talmud, the later Rabbis limit the situations in which a person acting under ones is in fact liable. 15

In the <u>guf</u> category, the Rabbis required that there be a physical link between the wrongdoer's action and the subsequent injury to another person or his

property in order for the wrongdoer to be held liable for damages. The Rabbis distinguished between actions involving physical contact of the wrongdoer which directly caused damage, for example striking another person, in which case the wrongdoer was liable to pay compensation, and actions of the wrongdoer, the effects of which caused harm to another person or property. An example of this KNDE, 16 is category of indirect cause known as scaring another person, a case in which there is no physical contact between the two parties. One person makes a noise and the second person is frightened. Whatever the damage done, with no physical link between the first person's action and the subsequent damage, the wrongdoer's act is only an indirect cause of damage and not grounds for liability for the Tannaim. All of the cases in the Talmud for which the ruling "exempt according to human justice but liable according to divine justice" is applied, are cases which fall under this category of gerama. As we shall see, these requirements for liability in damages cases undergo some change through the period of Talmudic development and the terms of gerama are slightly altered.

All of the passages in the Talmud in which the ruling " NOW 1320 A'DI NOR' 1340 A'DI NOR' 1340"--"exempt according to human justice but liable according to divine justice" appears, revolve around Tannaitic passages which use the phrase. In one case the ruling appears in the

Mishnah (Baba Kamma 6:4). In all other cases, the Tannaitic material discussed in the <u>gemara</u> is baraita material. All but one of the baraita fragments mentioned in the Talmud can be found in parallel passages in the Tosefta. We will examine the Tannaitic material which appears in the Talmud along with the parallel passages in the Tosefta. We will then look at how this Tannaitic material is treated in the <u>gemara</u>.

R.Joshua's Baraita

In Baba Kamma 55b, A-10 a baraita is cited in the name of R.Joshua:

תניא אמר רי יהישע ארבעה בברים העושה אותן בטור מדיני אדם וחיב בדיני שמים. ואולו הן: (ו) הבורל גדר בפני בהמת חבירו; (ב) הכובל קמתו של חבירו בפני הדליקה; (ב) השוכר עדי שךר להעיד; (ב) השוכר עדי שךר להעיד;

It was taught in a baraita by R.Joshua, "One who does any of these four things is exempt according to human justice but liable according to divine justice:
(1) one who breaks down a fence in front of his neighbor's animal; (2) one who bends over his neighbor's standing corn before a fire; (3) one who hires false witnesses to give testimony; and (4) one who knows evidence in favor of his neighbor and does not testify on his behalf.

Why is the ruling "exempt according to human justice but liable according to divine justice" applied to these four

cases? We see that in each case, a person commits some action which does not in itself directly cause damage, but which indirectly contributes to damage. The person who breaks down a fence in front of his neighbor's animal is directly responsible for the damage done to the fence but only indirectly responsible for the implied loss of his neighbor's animal. He did not drive the animal away, and it was not inevitable that the animal walk away. There was no tangible link between the person's act and the damage in question. Similarly, the person who bends his neighbor's corn towards a fire does not cause damage directly. If he placed the corn in a fire he would be liable for damages, because his act would be a direct cause of the damage. In this case, however, there is no immediate link between the action taken and the subsequent damage.

In the third case, a person hires others to present false testimony in court. He does not testify falsely in court himself; he merely talks to other people outside of court and pays them some money. His action does not directly cause damage to anyone. As in the previous cases, the action described here is an indirect cause of damage. In the fourth case, a person does not present testimony on behalf of another. Again, the person is not giving false testimony in court, for which he would be liable. He is not going to court at all. The effects of

his action lead to another person being given an erroneous ruling by the judge. Once again, the damages are an indirect result of the person's action. With no direct or immediate link between the person's action and the subsequent damage, the person is not held liable for damages.

In each of these cases, the person is judged "exempt according to human justice, but liable according to divine justice." Because there is no immediate link between the person's action and the subsequent damage, the terms of the Rabbis' legal requirements for liability are not met and a bet din cannot rule the person liable to pay compensation. Yet apparently the Rabbis saw these persons as guilty of wrongdoing and as partially responsible for the damage in question. Therefore, they rule these persons "exempt according to human justice but liable according to divine justice." While the Rabbis themselves will not impose any punishment upon these persons, perhaps God will. With this nonactionable measure, the Rabbis express their condemnation of certain behavior their existing legal system does not permit them to punish.

The baraita quoted in Baba Kamma 55b appears in Tosefta Shebuot 3:2. 17 The four cases listed are the same though they appear in a different order. More significantly, the ruling applied to these four categories is worded differently:

אן השמים אומא אלהן עד שישאוי אפלם אן הדין ואין אוע אומא און האים אין חיבין אשאם או הדין ואין און האים או הבין א

R.Joshua said "There are four cases in which a person is not obligated to pay [compensation] according to the law, but God does not pardon them until they do pay [compensation]."

As in the Talmudic wording of the ruling, there is a distinction between the bet din rules the person exempt from having to pay compensation, but the person is not exempt before God. The key difference between the Tosefta and Talmudic versions is that the Talmudic version is unclear as to what kind of punishment God imposes on the person. According to the Tosefta passage God demands monetary compensation, the exact penalty we would expect a bet din to impose. Here, even more clearly than in the Talmudic version of the ruling, the Rabbis transfer to God the role of issuing a judgment they apparently see as justified at the same time that they do not feel they can 'mpose the judgment themselves.

The Talmudic passage which mentions this baraita by R.Joshua and discusses it at length, on BK 56a A-11 also mentions five other cases in which the Rabbis ruled the wrongdoer "exempt according to human justice but liable according to divine justice":

ותן שיבא והאכא (פיאן הצותה בסס וששיח חבידו נשבר)

(ו) הצותה משאכה במי חטאת ובפרתחטאת פטור מידנאים וחיג בדיני שמים.

(ב) והאבא הניתן סס המות בפני בהמת חבדו פטור מידנאים וחיג בדיני שמים.

(ב) והאיכא השות את הבצרה בדי חרש שולה וקטן פטור מידני שמים.

(ד) והאיכא השים את הבצרה בדי חרש שולה וקטן פטור מידני שמים.

(ד) והאיכא המצית שת חבידו פטור מידני שודי בדיני שמים.

(ד) והאיכא המצית שת חבידו פטור מידני שודי בדיני שמים.

(ד) והאיכא נשברה כדו ברה" וצא ספקה -נפסה שמו וצטן

הצמיבה -רית מתיב בהליקן וחכש פטור מדי שלים וחדב בדיני שמים.

And furthermore are there no more [cases in the same category]? There is this: mneumonic -- He who does, Poison, Entrusts, His Neighbor, Broken who does work with waters of purification or a heifer of purification is exempt according to human justice but liable according to divine justice. And there is this -- (2) one who puts deadly poison before his neighbor's animal is exempt etc. And there is this--(3) one who entrusts fire in the hands of a deaf-mute, one who is mentally incompetent, or a minor is exempt etc. And there is this -- (4) one who frightens his neighbor is exempt etc. And there is this --(5) one whose jar broke in a public place and he did did not remove the shards -- or one whose camel fell and he did not raise him up -- R. Meir says he is liable for damages, but the [other] Rabbis say he is exempt according to human justice but liable according to divine justice.

Each of these five cases is discussed elsewhere in the Talmud. We will consider the five cases as they are treated in the Tannaitic literature before turning to their treatment in the gemara.

Fire in the Hands of Incompetent Persons

The case of one who entrusts a burning object to a deaf-mute or otherwise incompetent person is the only example of the ruling "exempt according to human justice but

וומטרם according to divine justice," mentioned in the Mishnah. The first part of Baba Kamma 6:4 reads:

השולח את הבצרה ביב חדש שוטה וקטן בטור מביני אלם הביני שמל שלח ביב פקח הפקח חיב אחב הביט את האצים חיב אחב הביט את האצים חיב. אחב הביט את האצים חיב. אחב הביט את האצים חיב. אחב הביט את האצים ואחב הביט את האצים ואחב הביט את האור - המביט את האור היב אור חיב. באו אחב וציבה המאבה -חיב. ציבתה הרוח - כוצן בטורין.

One who sends something burning in the hands of a deaf-mute, one who is mentally incompetent or a minor--he is exempt according to human justice but liable according to divine justice. If he sends it in the hands of a hearing [or otherwise competent] person, that person is liable. If one person brings the fire and then another person brings the wood, the latter is liable. If one person brings the wood and then another brings the fire, the latter is liable. If one comes later and fans the flame he is liable. If a wind fans the flame all are exempt.

According to the Mishnah, under normal circumstances, the person who is responsible for the final action causing a fire is liable for damages resulting from that fire. If the final cause of the fire is a wind, no person is held liable. If someone entrusts a burning object to a shaliach, a messenger, the shaliach is liable for damages resulting from his actions and the first person is exempt. Each person is responsible for his own actions and one is not held accountable for the actions of his messenger. If, however, the shaliach is deemed an incompetent person, the shaliach cannot be held responsible

for his actions or liable for damages.

The question then arises, is the first person who entrusted the burning object to an incompetent person guilty of having acted irresponsibly and held liable for damages? The person who entrusts the burning object to a deaf-mute (or minor etc.) does not, by his action cause the fire directly. There is no direct, immediate link between his act and the resulting fire, and the fire is not the inevitable result of his action. He is not held fully responsible for the fire or liable for damages, because with no immediate link between the act and the subsequent fire and damage, as we saw in the previous cases, the terms of the Rabbis' legal definition of negligence have not been met. Yet, as was also the case previously, the Rabbis apparently judged that entrusting a burning object to an incompetent person was an irresponsible act and that the person's act had contributed to the damage albeit indirectly. Therefore the Mishnah ruled that the person was "exempt according to human justice but liable according to divine justice."

Damage by Fright

The case of one person who scares another is discussed in the Talmud in Baba Kamma $91a^{A-13}$ and Kiddushin $24b^{A-14}$ and in Tosefta Baba Kamma 6:5. The baraita, as it appears in both Talmudic passages, defines the case as involving no physical contact between the wrongdoer and

the victim. If a person yells in another's ear and deafens him he is exempt, while if he grabs the person and yells in his ear he is liable. In the case of a person grabbing another, presumably, the victim could not move away. The wrongdoer's act is visibly the direct cause of damage. In the case with no physical contact, one could argue that the wrongdoer should not be held fully responsible for damages since the victim could have walked away or at least turned his head away from the person yelling. In this case, the person's act indirectly contributes to the damage, but is not the only factor causing it.

The Tosefta passage defines the case in the same manner. Tosefta 6:5 reads:

המבצת את חבירו פטור מביני שלבם ודינו מסור לפולם. צווח באלנו וחירפו בטור. אחלו וצוח בשלנו וחרפו-חיב. המבצית בהמת חבירו פטור מביני שלבם ודינו מסור לפמים.

One who scares his neighbor is exempt according to human justice and his judgme. is turned over to God. One who yells in another's ear and deafens him is exempt. One who grabs another and yells in his ear and deafens him is liable. One who scares his neighbor's animal is exempt according to human justice and his judgment is turned over to God.

In both the Tosefta and Talmudic versions of the baraita, then, the case of one person scaring another is defined as one in which there is no physical contact between the two parties and no direct, immediate link between the first person's action and the subsequent injury of the

second person. The Tosefta notes an additional case to which our ruling applies. If a person scares his neighbor's animal without physical contact and causes him harm, the <u>bet din</u> rules the person exempt from having to pay compensation, but the person's judgment is turned over to God.

In both the Talmudic and Tosefta versions of the baraita, the Rabbis rule the person exempt from having to pay compensation according to their human legal system and, at the same time, they make reference to God's judgment. The ruling is worded differently in the two texts. The Talmud says the person is "liable according to divine justice" while the Tosefta says "the person's judgment is turned over to God," without presuming to say what God's judgment is. In both cases the intent is the same: the Rabbis turn over to God judgment of a case in which they feel legally constrained to judge equitably themselves.

Damage to Sanctified Things

The Talmud in Baba Kamma 98a^{A-5} and Gittin 53a^{A-6} cites a baraita to the effect that one who does work with waters of purification or a heifer of purification, thereby rendering the objects unfit for ritual use, is exempt according to human justice but liable according to divine justice. This appears to be the only case in our category in which there is no human party that is wronged. There

is no one to whom the person could be forced to pay compensation. We might think that this is the "purest"
application of the ruling "exempt according to human
justice but liable according to divine justice," since God
appears to be the party wronged.

. . . One who does work with his neighbor's waters of purification or heifer of purification is exempt according to human justice and his judgment is turned over to God.

The Tosefta text refers to a person who renders unfit for ritual purposes waters or a heifer belonging to his neighbor and intended for ritual purposes. The Tosefta version is probably the more complete and accurate text since it frames the issue in a form parallel to all the others, as a transgression against another person, involving some kind of damage to another person or his property.

This case is still unique however as one involving objects intended for ritual use. The "victim" does not suffer physical harm himself, nor does his property suffer physical damage. Presumably he suffers no monetary loss since he can use the water or heifer for other purposes, or sell the heifer at full market value and

purchase another. In this case monetary compensation seems a less appropriate penalty than in the other areas. Here, as in the previous case, the Tosefta words the ruling differently than the Talmud: the person is exempt according to human justice and his judgment is transferred to God.

Deadly Poison Placed in Proximity of an Animal

In Baba Kamma 47b, A-18 the Talmud cites a baraita which says that one who places deadly poision in front of his neighbor's animal is exempt according to human justice but liable according to divine justice. This case is mentioned in Tosefta Baba Kamma 6:6. The passage begins:

הלציטה חילתית הרבופני וסם המות וצואת תרנאין פטור מביני אבם ובינו מסור לשמא.

One who feeds into the mouth of his neighbor's animal medicinal food [too] quickly, or deadly poison, or the excrement of losters, is exempt [from having to pay compensation] according to human justice and his judgment is transferred to God.

In this version of the baraita, the case of deadly poison is considered along with two other cases. These three cases involve feeding something directly into an animal's mouth--either with improper food or in an improper manner. According to the Talmudic version of the baraita, the person places deadly poison in front of the animal,

without touching the animal. Despite the significant differences, both versions of the baraita describe cases in which damage results indirectly as an effect of a person's action, as opposed to damage which results directly from a person's action. In both cases there is a two-step process. First the person feeds the animal or places the poison in front of the animal. Second, the animal swallows the food or poison and as a result gets sick or dies. Both these cases are cases in which the damage is caused indirectly by the person's action, cases of gerama. Therefore the Tannaim rule the person exempt according to human justice. Again, the rest of the ruling is worded differently in the two cases. In the Talmud's version, the person is liable according to divine justice; in the Tosefta version, the person's judgment is turned over to God.

The Tosefta passage continues:

...הצושה משלפה במי חטלת ופרת חטלת של חבירו פטור מהץי אדם ודנו מסר לשמב שליח בית דין שהכה ברשות בית דין והיכוך פטור מדני אדם ודינו מסור לשמם. המחתך את העדר במצי אשה בשות בית דין והיכוך פטור מדני אדם ודנו מסור לשמם. רופן אמן שריבא ברשות בית דין והיכוך פטור מדני אדם ודינו מסור לשמם.

^{. . .} One who does work with his neighbor's waters of purification or heifer of purification is exempt according to human justice and his judgment is transferred to God. A messenger of a <u>bet din</u> who strikes another with permission of the <u>bet din</u> and causes injury is exempt according to human justice and his judgment is transferred to God. One who aborts a

fetus from a woman's womb with permission of a bet din and causes injury is exempt according to human justice and his judgment is transferred to God. An expert doctor who practices medicine with the permission of a bet din and causes injury is exempt according to human justice and his judgment is transferred to God.

The reference to waters of purification and a heifer of purification has already been discussed. What is of interest to us here are the three cases cited which do not appear in the Talmud. In these three cases, someone acts with permission of the bet din, and causes injury by his action. In these cases there is a direct link between the person's action and the resulting damage. However, the action itself cannot be condemned as a violation of law because it was taken with the express permission of the bet din. In one case the person is the bet din's representative. Instructed to deliver maket, he strikes another person as punishment for some wrongdoing. The other cases refer to people performing medical procedures with the permission of the bet din. If the act itself was permitted, on what grounds could the bet din rule the person liable for damages? The Rabbis are forced to rule the person exempt, and say the person's judgment is in God's hands.

Damage by an Object in a Public Place: A Dispute between R.Meir and the Sages

The last of the five cases cited in Baba Kamma 56a involves a person whose jar broke or whose camel fell in a

public place. The owner failed to pick up the potshards or the camel. In this case there is a dispute between R.Meir and the Sages. R.Meir holds the person liable for damages, while the Sages rule the person exempt according to human justice but liable according to divine justice. This is the only case in which a Tannaitic passage cited at Baba Kamma 56a has no Mishnah or Tosefta parallel. The baraita does appear in two other places in the Talmud-Baba Kamma 28b-29a A-19; A-20 and Baba Mezia 82b -- in the same form as at Baba Kamma 56a.

. . . If a person's jar broke in a public place and someone slipped in the water or was injured by the potshards [the owner] is liable [to pay compensation . Whatever R.Meir's reasoning, we can assume, with no evidence to the contrary, that since the Sages apply the same ruling here as in the previous cases, they do so for

same ruling here as in the previous cases, they do so for the same reasons as in the previous cases. Here, as before, there is no direct, physical link between the act of leaving the potshards or camel, and the subsequent damage. Therefore the Sages rule the person exempt from having to pay compensation. Still, the Sages recognize the person's act as nelgigent and declare the person liable before God. Thus they express condemnation of

the behavior of the jar's or camel's owner.

The Tannaitic Material: Conclusions

Of the Tannaitic fragments noted in Baba Kamma 55b-56a, we saw parallel passages in the Mishnah or Tosefta for all but the last case. The Tosefta passages worded the Rabbis' ruling differently than did the Mishnah and Talmud. In Tosefta Shebuot 3:2, the ruling was: " INEGE 38 128 / SUN WAS IN 1/K 1.32 M DEER 1/210 1/K" "The person is not obligated to pay [compensation] according to the Law, but God does not pardon the person until he does pay [compensation]." In Tosefta Baba Kamma 6:5-6, the ruling was " ANES TION 1531 pale "YAW YOO" "exempt according to human justice and his judgment is transferred to God." In all three versions, the person is exempt according to the Rabbis' human legal system. In Tosefta Baba Kamma 6:5-6, the Rabbis leave open God's judgment of the individual. In the Mishnah's and Talmud's version of the ruling, the Rabbis say that God judges the person liable, but no details are given about the punishment God imposes. In Tosefta Shebuot, the ruling indicates that God does not pardon the person until he pays compensation, the penalty we would expect of the human legal system if it judged the person liable.

In spite of these differences, the three versions of the ruling are similar in that the person is ruled

exempt by a <u>bet din</u> and the judgment is turned over to God. In all three cases, the ruling, though not actionable, shows that the Rabbis recognized the condemned act as a wrongdoing and censured the behavior.

Three of the cases described in Tosefta Baba Kamma 6:6 are not mentioned in the Talmud at all. These cases refer to actions which were the direct cause of damage. The Rabbis ruled the person exempt because the actions had been expressly permitted by the bet din. Since the Rabbis could not condemn the actions which caused the damage as wrongful acts, they ruled the person exempt and said judgment was God's.

All of the other cases as they are described in the Tannaitic passages, are cases of gerama, i.e., cases in which damage results from the effects of a person's action and not directly from the action itself. In all but one of the cases, there is no physical link between the person's act and the subsequent damages. The exception is the case of pouring deadly poison into an animal's mouth (Tosefta Baba Kamma 6:6). We see that in all these cases, the Tannaim ruled the person exempt from having to pay compensation even though they judged the person guilty of a misdeed. Apparently, even though the Rabbis recognized the person as a wrongdoer whose acts contributed to a subsequent damage, the cases did not meet the Rabbis' requirements for imposing legal obligations. The Tannaim required a direct, immediate link between the person's

act and the subsequent damage in order for the person to be held liable.

The Talmudic Treatment of R.Joshua's Baraita

Let us turn now to the Talmud's treatment of the Tannaitic material. In Baba Kamma 55b-56a, A10-11 the four cases cited by R. Joshua are discussed. After citing the baraita in the name of R. Joshua, the gemara continues:

(ו) ואשר אר הפורף אף הפני בהאת חבירו- היף אליטוא בכועל רצוצ הוא אליטוא בכועל רצוצ האליט בעל הביני אלא בכועל רצוצ העליט לה ברות אצויה בדני אלא בכועל הצליה הצי באיטוא לה ברות אצויה בדני אלא ווי ניחייב, אלא העול העליטו ברות בעליט לה ברות אצויה בדני אלא ווי ניחייב אלא העליטו באיטו באיטו ביו אליינו אליינו אליינו באיטו בדיני אלא בייני אלא בתבריה. אליינו באיטו באי

(1) The Master said "'One who breaks down a fence in front of his neighbor's animal'--what are the circumstances referred to? If you were to say it was a sound wall, he would be liable also according to human justice. Rather, [this baraita refers to the case of] an unsound wall."

(3) The Master said "'One who hires false witnesses'-what are the circumstances referred to? If you were

⁽²⁾ The Master said "'One who bends down his corn before a fire'--what are the circumstances referred to? If you were to say he did this under normal wind [conditions] he would be liable also according to human justice. Rather [the baraita refers to the case of] an unusual wind." And Rav Ashi said "This refers to corn that was hidden in a pile, and the pile was put in the fire."

to say [he hired them to give false testimony on his own behalf] and he received money [as a result], he would be liable also according to human justice. Rather [the baraita refers to the case of a person who hires false witnesses to testify on behalf of] his neighbor.

(4) "'One who knows evidence on behalf of one's neighbor and does not testify'--with what are we dealing? If you were to say there were two [witnesses] [the case would be] simple--according to the Torah [Lev.5:1] 'if he does not speak then he shall bear his iniquity.' but this is one person."

First let us note that the only named speaker is Rav Ashi. The rest of the discussion is carried on in the anonymous voice of the <u>stama</u> and is therefore to be considered as the latest layer of the Talmud, probably dating after the Amoraim. 17

In each of the four cases which appear in the baraita of R.Joshua, the <u>stama</u> narrows the application of the ruling "exempt according to human justice and liable according to divine justice." The <u>stama</u> accomplishes this by pointing to two possible interpretations of each of the baraita cases, and rejecting the first set of interpretations as involving twll liability. In the first three cases, the interpretations rejected are those based on the plain sense of the baraita text. The interpretations deemed acceptable by the <u>stama</u> include information not provided in the baraita material itself. In the first case, the baraita says nothing about the condition of the wall. In the second case, there is no mention of wind conditions. The third case says nothing about what party will benefit by the false witnesses' testimony.

The fourth case is a bit different. The baraita does only speak of one person and the <u>stama</u> emphasizes that. Yet this interpretation is not the only one possible. As we noted before, not testifying in court is not the same as presenting false testimony in court. The Torah does say that such a person shall bear his iniquity and indicates that one must bring a guilt offering (Lev 5:6), but indeed, that is "obliged by the laws of Heaven."

The <u>stama</u> interprets three of the four cases in such a way that the person's action is one of two factors contributing to the damage. In the first case, an additional factor contributing to the damage is the fact that the fence itself is in poor condition. In the second case, an unusual wind contributes to the damage. In the fourth case, the need for two witnesses is noted; if the person had testified, that in iteslf would not necessarily have led to a different verdict.

The <u>stama</u> distinguishes between cases of ineviable damage which is the result of a person's indirect action and cases in which damges result from a combination of forces including human action. If the damages were the inevitable result of even indirect human action, the person would be judged liable according to the <u>stama</u>. On the other hand, if human action was one of several factors contributing to a damage then the <u>stama</u> ruled the person involved "exempt according to human justice, but liable

according to divine justice."

The stama interprets the baraita as he does, because in his day, in the cases described as they are in the baraita, the person would be judged liable to pay compensation by a bet din. Apparently, by the time the stama organized this material, the Rabbis did not require a direct, immediate link between the person's act and subsequent damage to impose a sentence of liability. The later Rabbis had taken the category of gerama, for which the Tannaim ruled "exempt according to human justice," and divided it into two categories. If it could be demonstrated that the damage was the inevitable consequence of the person's action and of that action alone, the person was liable to pay compensation. This category was 'Not , garmi. 18 Cases in which damages were called not the inevitable result of the action taken were still considered gerama.

Why would the Rabbis have made such a change?

The Tannaim required a direct, immediate link between the person's action and the subsequent damage in order for the person to be held liable to pay compensation for those damages. Such a requirement protected the defendant. The Tannaim may have been willing to rule liability in a case where witnesses could testify with sureness that a given act caused damage. In the case of indirect, non-immediate actions vis-a-vis a victim, how could one know

with certainty that the act caused damage? Therefore, the Tannaim turned such judgments over to God or proclaimed them wrong in God's eyes, but they would not adjudicate what could not be surely attested.

Later Rabbis apparently viewed the category of gerama as defined by the Tannaim, as weighted too heavily in favor of the defendant. After all, a plaintiff had suffered bodily injury or damage to his property. They therefore created the category of garmi, i.e., an indirect action which represented the only possible cause of damage. Thus, by the time of the stama, some actions which led inevitably, or at least with foreseeable probability, to the resulting damage were grounds for liability, even if there was no immediate link between the act and the subsequent damage.

cutting edge between legal guilt and legal impunity.

Let us turn now to the other Talmudic discussions of the five cases added to those of R.Joshua's baraita.

Work with Waters of Purification of a Heifer of Purification: Baba Kamma 98a

The case of "one who does work with waters of purification or a heifer of purification is exempt according to human justice but liable according to divine justice," cited at Baba Kamma 56a, is also cited at Baba Kamma 98aA-15 and Gittin 53a.A-16 In both passages, a key underlying issue is whether or not damage which is not visible is accounted as damage. In Baba Kamma 98a, the immediate question under discussion is whether or not one who splits the ear of his neighbor's heifer is exempt from having to pay compensation. The neighbor had intended to use the heifer for ritual purposes, a purpose for which it is now unfit. However, the market value of the heifer is not affected by the damage, and the person is ruled exempt from having to pay compensation. Raba brings our baraita into the discussion. He notes that in its case where there was no visible damage, the person was "liable according to divine justice." He rules, therefore, that in this case which involves visible damage, the wrongdoer should be ruled liable according to human justice. The stama continues: 18. 3/5 LEI ESPEN BILOV COIL ILM CO NONR 3/ ESPENSI חשאכה בשא מיופר הילקה חיג הבין שמים.

They said "This is the law--that even one who splits [the heifer's ear] is exempt. And this [baraita quoted by Raba] comes to teach us that even for work where there is no visible damage one is liable according to divine justice.

According to the stama, these two cases point to the edges of the halechic system. The border for culpability in court is the ability for someone to see that damage has been done. The law cannot adjudicate what witnesses cannot point out. On the other hand, if someone has in fact damaged something, but intangibly, that person must answer for his/her wrongdoing. The One who can see what no person can see, judges such cases.

Gittin 53a

In Gittin 53a, A-16 one of the underlying issues is alo whether invisible damage constitutes damage. Our baraita is brought by R.Elazar to support the view that invisible damage does not constitute damage. Along with this, a second issue arises in this sugya. Is intent a factor in determining liabilit, in cases of damage to ritual objects? Our baraita is reinterpreted in the course of this discussion as applying to a case in which either the person intended to work but did not actually work with the heifer, or, the person inadvertently worked with the water. The general rule assumed here is that invisible damage is not accounted as damage, but that a person who causes invisible damage to another's sanctified things with malicious intent is in fact liable.

Accordingly, the <u>sugya</u> asserts that the baraita present cases in which action is not accompanied by intent. The result is that the person is exempt from having to pay compensation. Once again, we see AND JON POR JON NOT as intermediary between the categories of full exemption and full liability, pointing to cases on the edges of the legal system, even as that legal system undergoes change.

Deadly Poison Placed in Proximity of an Animal

The second case mentioned in the list of five in Baba Kamma 56a is that of a person who puts deadly poison in front of his neighbor's animal. This section of the baraita is cited in Baba Kamma 47b^{A-17} in the context of a discussion of a Mishnah which appears at Baba Kamma 47a-b. The Mishnah discusses the case of one who brings his produce into his neighbor's courtyard without permission. According to the Mishnah, if the property owner's animal is injured on account of the produce, the produceowner is liable. In the gemana, Rav says this Mishnaic ruling only applies to the case of the animal slipping on the produce; if the animal suffers injury as a result of eating the produce, the produce owner is not liable.

R.Sheshet challenges Rav's position by bringing in our baraita. He argues that if one puts deadly poison (which is inedible) before his neighbor's animal and he is liable according to divine justice, then surely one who brings produce (which is edible) before his neighbor's

animal should be liable even according to human justice.

The stama resolves the problem:

ארי הוא הדין אפילו פרות נו פטור מדני אבם קמיל באפילו סם העות נמי באל מהדה באכלה חיג בדני שממ.

They said "This is the law. Even in the case of produce he is exempt according to human justice. And this [baraita] comes to teach us that even in the case of deadly poison which is not commonly used as food, he is liable according to divine justice.

In the first case, one would expect an animal to eat produce but not suffer injury as a result. For this reason, the "damager" is exempt from having to pay compensation for damages. In the second case, one would expect the animal not to eat the poison, but one would expect the animal to suffer harm if it did eat. In the latter case, the person is still ruled exempt according to human justice but he/she is liable before God. This is a qualified exemption. In the second case, unlike the first, the person is seen as guilty of a wrongdoing, presumably because he could have foreseen that the animal would suffer harm if it ate the poison.

The <u>stama</u> uses the same logical construction here as in the case of a person who split the ear of his neighbor's heifer. ¹⁹ Each of the examples is treated as an exception, pointing to the edges of the legal system. The law in general exempts a person from culpability where he/she contributed to a "damage" which

under normal circumstances never would have or should have occurred. In such a case, the "damaged" object is presumed to be faulty in some way. The baraita as viewed by the sugya presents a case where the unlikely happened—an animal ate poison left nearby—and then the likely occurred: the animal died. Such a case lies on the border between "not culpable" because of the remote possibility of an animal eating what it usually refuses, and "culpable" because poison inevitably kills. Such a case is adjudicated by calling forth

The Talmudic and Toseftan Versions of the Damage by Poison Case

We noted earlier that different versions of the baraita appear in the Talmud and the Tosefta. 20 In the Tosefta version, the person feeds the poison directly into the animal's mouth. In the 'almud's version of the baraita, the person places the poison in front of the animal. We noted that in both versions of the baraita, the Tannaim recognized the case as one of gerama, and ruled the person exempt according to human justice and liable according to divine law/subject to God's judgment.

In the <u>gemara</u> in Baba Kamma 47b, it is noted that if food or poison is placed in front of an animal, the animal is not forced to eat it. Damage to the animal is

not the inevitable result of the person's act. In the Tosefta version, however, since the food is placed in the animal's mouth, the animal is forced to eat, and the damage to the animal is the inevitable result of the person's act. For the Tannaim, both these cases are cases of gerama, and the person is exempt from human justice and subject to God's judgment. In the gemara, at Baba Kamma 47b, the later Rabbis must accentuate the lack of inevitability in the case because of their distinction between garmi and gerama. The later Rabbis consider the case in the Tosefta as one of garmi, an inevitable damage to the animal as a result of a person's action. In such a case the damager won as GOV NET SIED NIKE CET DIN'ON was liable. mediated through the later Rabbis' refinement of gerama into two separate categories, one fully liable, one not. 21

Entrusting a Burning Object to an Incompetent Person

We noted that in the cortext of the Mishnah, the person who entrusted a burning object to a deaf-mute or other incompetent persons was not liable because there was no direct link between his act and the subsequent damage. The gemara in Baba Kamma 59bA-22 discusses whether or not there are any instances in which such a wrongdoer would be fully liable. There is a difference of opinion betwen Rash Lekesh in the name of Hezekiah and R.Yochanan, all second generation Palestinian Amoraim.

Resh Lekesh said in the name of Hezekiah that if the person dispatched something already in flames he was liable. R.Yochanan said he was exempt. The stama explains Rash Lekesh's reasoning that in such a case,

" 18 MY 10 RYN "--"his action caused the damage."

The stama explains R.Yochanan's reasoning that even in

The <u>stama</u> explains R.Yochanan's reasoning that even in such a case, the deaf-mute's handling of the flame caused the subsequent fire. The <u>stama</u> continues:

וצא מתיג שב שימסור עו בווכא ספתא שרשא בה הוא ובאי

And he would not be liable unless he sent chopped wood, chips and a light, for then it would be obvious that the damage was caused by his act.

Even in the situation described by the stama, the first
person does not actually light the fire. The stama does
not require a direct physical link between the person's
act and the subsequent fire in order for the person to be
liable for damages. If the person supplies the incompetent
person with all the ingredients necessary for a fire then
he is held liable. Presumably, this is because all the
necessary items were collected by his own hands, and also
because a subsequent fire is foreseeable as a highly
probably result, if not an inevitable one, of the first
person's action.

For the Tannaim, the critical factor was whether or not there was a tangible link between the person's action and the subsequent damage. For the Amoraim there

was a difference of opinion on this subject. For the stama, even if there was no tangible link between the wrongdoer's action and the subsequent damage by fire, if the fire could be seen as the inevitable result, or even a highly probably one, of the wrongdoer's action, the damage was considered the damager's responsibility. Consequently, he pays.

If One Person Scares Another

This section of the baraita concerning damage caused by fright is cited at Baba Kamma 91aA-13 and Kiddushin 24b. A-14 In both cases, the context of the discussion is the ruling regarding injurious treatment of slaves. If one struck a slave on his eye and blinded him or on his ear and deafened him, one had to free the slave. If he struck the slave near his eye or ear and there was subsequent loss of sight or hearing, the person was not liable and did not have to free the slave. In Baba Kamma 9la, the stama explains this ruling by remarking that a person can scare himself, and by making reference to our baraita as evidence of his opinion. In Kiddushin 24b, the same explanation is given by Rav Ashi: human beings (unlike animals) have intelligence and can scare themselves. Ray Ashi also turns to our baraita as evidence for this opinion.

As we saw from Tosefta, 23 the person could not be held liable for scaring his neighbor if there was no

physical contact, i.e., no direct link between the act and the subsequent injury. For Rav Ashi and the stama, the lack of a direct link was also a factor. They, however, defined the issue more completely than the Tannaitic sources, by pointing to the victim's own reaction of fear as a factor contributing to the damage. "damager's" action may not have been the ultimate or only cause of damage. This interpretation of the baraita is similar to the stama's interpretation of the four cases mentioned by R.Joshua, in that it emphasizes the wrongdoer's act as one of two factors contributing to the damage. Such situations call for the ruling "exempt according to human justice, " etc. Again we see evidence that for the stama (and Rav Ashi) the lack of a physical link between a person's action and subsequent damage does not necessarily mean the person is exempt from liability.

The Dispute Between R.Meir and the Sages

This section of the baraic appears in two places in the Talmud besides Baba Kamma 56a. These are at Baba Kamma 28b-29a^A-19-20 and Baba Mezia. A-21 The discussion in these two passages does not affect the ruling ANO 132 201 PR 1930 NGO.

Conclusions

In all the Talmudic passages we have examined in this the ruling, " AND TRA AND ARC TRAN TIGE" -

"exempt according to human justice but liable according to divine justice" is applied, the person in question is considered guilty of having committed a wrong as reflected by the second clause of the ruling. Yet at the same time, he is ruled exempt from having to pay compensation. In each case, the person is ruled "exempt according to human justice" because in some way the person's action falls short of the current legal definition of what constitutes negligence and grounds for liability. This statement is used by the Tannaim to indicate disapproval of an act as wrongdoing while declaring the act not subject to bet din legal processes.

With regard to the grounds for application of the ruling, the gemara's treatment of the Tannaitic passages reveals a changed understanding of the earlier material by the Amoraim and the stama. In several cases, the gemara narrows the application of the baraita ruling. We saw this in the stama treatment of the four cases in the baraita of R.Joshua. In three of the four cases, the stama redefined the circumstances in such a way that the person is act was one of two factors contributing to the subsequent damage. The other case which involved the hiring of false witnesses already involved an additional factor—whether or not the judge would believe the false testimony. The stama notes that in all these cases, if the person's act was the single albeit indirect cause of

of the subsequent damage, the person would be liable to pay compensation.

In other cases, the <u>gemana</u> makes reference to the Tannaitic passages within discussions of other issues. In some cases, the Tannaitic material is only handled superficially. In other cases, the context of the discussion contributes to a rereading of the Tannaitic material. For example, the case of one who does work with another person's water of purification or heifer of purification is referred to in two different passages concerned with the question of whether or not invisible damage constitutes damage, and the baraita is discussed as a case involving invisible damage. In Gittin 53a^{A-16} the question of intent is also considered and the baraita is reread in light of this factor, as describing a case in which intent was not carried out in action or action was not accompanied by intention.

The major change we find in MNL JARN ARC JAN NGO depends on the refinement of the actionability of gerama. According to the Tannaim, if there was no physical link between the person's action and the subsequent damage, this was a case of gerama and the person could not be ruled liable to pay compensation. The person was MNL JARNIGO. On the other hand, the post-Tannaitic sources divided the category of gerama into two categories, garmi and gerama. Inevitable damage or

even highly probable and foreseeable damage which resulted from one's action was garmi. The later Rabbis hold garmidamagers liable to pay compensation even where there is no direct, immediate link between act and damage. If, on the other hand, the damage was not the inevitable or highly probable and foreseeable result of the person's action, this was gerama. According to post-Tannaitic teaching, a gerama-damager was not liable to pay damages. As in the Tannaitic period, gerama-damagers were

A comparison of the Tannaitic material with its later treatment thus reveals that by the time our Amoraic and anonymous discussions of the Tannaitic passage took place, significant legal change had occurred which demanded a redefinition of the earlier cases of MAC JAN NO in order to harmonize them with later legal positions.

CHAPTER III

MI SHEPARA - MAY THE ONE WHO PUNISHED

The Tannaim determined that in buying and selling, meshichah, the actual transfer of property, was what established kinyan, the right of possession. The exchange of money itself did not effect transfer of legal title to property.

However, the Rabbis of the Tannaitic period also recognized the exchange of money and words expressing the intent to conclude the business transaction, as establishing some degree of obligation upon the buyer and seller. We learn in the Mishnah and in a baraita, that the Rabbis instituted a curse which applied to the person who retracted a sale after a verbal commitment and the exchange of money had taken place.

Chapter 4 of Baba Mezia begins with a Mishnah establishing that meshichah and not the exchange of money establishes the transfer of legal title to property. The Mishnah concludes:

כיצד ? משך הימן פירות ושא נמן שו מעות אינו יכוש שחלור בו. נמן שו מעות ושא משך הימנו פירות יכוש שחלור בו. אבש אמר מי שפרע מאנשי דור המבול ומדור הפשבה הוא מייד שהפרע ממי שאינו צומד בדבורו. הדי שמעון אומר כל שהכסל בידו ידו עש השליוה. In what respect? If [the buyer] took produce from [the seller] but did not [yet] give him the money, one cannot retract the sale. If [the buyer] gave him money but did not take the produce from him, one can retract the sale. But [in such a case] the Rabbis "May the One who punished the people in the Generation of the Floor and the Generation of the Dispersion, may He in the future punish this one who does not stand by his word." R.Shimon said "Whoever has the money in his hand has the upper hand [in court]."24

Even after money had been exchanged, a person could legally retract the sale, but was subject to the curse, mi sh'parah etc. for not having stood by his words. Through the curse, he or she was subject not to the bet din's punishment, but to God's punishment.

The Mishnah concludes with a statement by R.Shimon which appears to indicate that money determines acquisition. The gemara discusses the dispute between R.Shimon and the other Rabbis as to whether money or meshichah effects transfer of legal title, and explores the legal basis for meshichah as the determinant of legal transfer of title. In Baba Mezia 47b^{A-23} the question is raised, why, since the law is that meshichah determines acquisition, is a person subject to the curse for retracting a sale after only money was exchanged?

אר אמרת מצות אינן קונות מאוח הכי קאי באבל " ל מאום אול ול אמרת מצות אינן קונות אואוי קאי באבל " ? מאום לכי האר יב

If you say that money effects transfer of title, because of that one stands under a curse. But if you say money does not effect transfer of title, why does one stand cursed? Because of words [and money].

The reason cited for subjection to the curse is the exchange of words accompanying the exchange of money. The phrasing of the curse itself points to the importance of the verbal commitment: the person is subject to the curse for not standing by his words. The Rabbis appear to have been concerned that buyer and seller be able to rely on each other's expression of intent to conclude an already initiated sale.

Case of Mi Shepara: Baba Mezia 48b-49a

The next issue raised in the <u>gemara</u> at Baba Mezia $48b^{A-24}$ is the purpose and power of the words <u>mi shepara</u> etc. Abbaye regarded the words as a warning, while Raba viewed them as a curse, citing as evidence an incident in which R.Yochanan told R.Hiyya bar Joseph to turn over the flax for which he had received payment, or he would be forced to submit to the curse, <u>mi shepara</u>. Here and through the <u>gemara</u>, the words used are " The words are under-stood as a curse to which one was forced to submit if he retracted a sale after monetary payment had been made.

According to the <u>stama</u>, the story cited by Raba involved the issue of a deposit, and the <u>gemana</u> now turns to the question of whether a deposit and a verbal commitment constitute a commitment to the whole intended purchase or only the goods actually covered by the money exchanged. If a seller retracted a sale for all the goods

not actually paid for by the deposit, was he subjected to the curse, <u>mi shepara?</u> A case is cited in Baba Mezia 49a, A-25 pointing to a disagreement between Rav and R. Yochanan:

רב כהנה יחבו ליה לוני אליתא. לסול איקר כיתטו אין לפתה דרב. את ליה במלי בנקיטת לוני הב להו. ואידם לקמה דרב את ליה במלי בנקיטת לוני הב להו. ואידם דברים עונה והדברים אין בהן משום מחוסרי אמנה ורבי יוחן דברים הב אתר אין בהן משום מחוסרי אמנה ורבי יוחן אמר יש בהם משום מחוסרי אמנה.

Rav Kahana was given zuzim [in advance payment] for flax. In the end the price rose and he came before Rav. Rav told him "For the amount you were paid, give them the flax. For the amount covered only by words, you need not [give them the flax]. There is nothing binding about words because they are not to be depended on." For about a verbal transaction it is said: Rav said "[Breaking a verbal transaction] involves no breach of faith." But R.Yochanan said "[Breaking a verbal transaction] does involve a breach of faith."

According to Rav, a deposit only established a commitment for the goods actually paid for because words alone had no binding stature. Thus a person who retracted the sale of goods beyond the value of the deposic itself, was not subject to the curse. R.Yochanan disagreed. He maintained that words were binding and that the deposit and a verbal commitment established a commitment to the full purchase intended, carrying the penalty of the curse for anyone who retracted the sale. Once again, the emphasis is placed on the importance of the verbal expression of intent.

The ensuing discussion expresses support for R.Yochanan's view. R.Josi in the name of R.Yehuda points to the first part of Lev.19:36 as a prooftext for the commitment carried by words:

"אלני ההל אלני היה אלני באר האלני shall have an honest balance, honest weights, an honest ephah and an honest hin." R.Josi comments that the notion of hin is included in ephah, since both are measures, and that the word hin appears in the text for another reason. He makes a play on words, treating "יֹן" as "ה", "yes":

. 723 pse 11281 723 pse 17 knie 78 nais kolk

This is to teach you that your "yes" should be honest and your "no" should be honest.

Abbaye ados a further comment:

. ASA ANKI DA ANK AN' LEE KIDD "AK WK

Abbaye said "This means that a person should not say one thing with his mouth and another with his hear."

While verbal commitments were not legally binding, the rabbis clearly were concerned that they not be taken lightly. In the case of R.Yochanan ben Matia's son who hired workers with a verbal promise to feed them, and in a discussion about whether or not the promise to give someone a gift was binding, we see the Rabbis' concern centered around whether or not the words spoken created real expectation in the other person's mind (Baba

Mezia 49a^{A-25}). This was the concern also in cases where words were accompanied by the payment of money--a stronger expression of intent to complete the sale than words alone. In such cases, stronger expectations for the finalization of the sale would naturally be created. Therefore, the Rabbis instituted the curse to be imposed upon someone who retracted such a sale.

Baba Kamma 63b

In an incident cited in Baba Mezia 63b, A-26 the Rabbis also emphasize theimportance of expectations created by the verbal exchange accompanying the exchange of money:

רבה ורב יוסל באמרי מרייהו האי מאן ביהב כוכי אתנשא חרים לברך שאתולוי לבי ברי שמאי? אי למקן א הא של קני אי לקבולי שליה מי שברע כי לא מתחכי נמי מקבל שליה מי שברע כי לא מתחכי נמי מקבל שליה מי שברע בי לא מתחכי נמי מקבל בליה עי שברע ומאן ביהב לולי אתנעטן (חריבא) לבי תכי תליא יהיב אי מתחכי שיה סמצא בעתה ואי לא אמר שיה אמינא בעתה ואי לא אמר שיה אמינא באתר משום ממת בירי בשבירי מביבי, ושיבת אור השים ואיצי שמכא באתר משום ממת בירי בשבירי מביבי אוכילו אפרעה השום ואיצי שמכא בצמה ה

Rabbah and R.Joseph both said "One who pays money at the early market price must appear [in person] at the granary." (Q) "Why? If [you say] to acquire it, he does not acquire it by doing so. If [you say] to subject the seller to the curse [should he retract the sale]—even if he does not appear [at the granary] he [the seller] is subjected to the curse." (A) "It is to subject the seller to the curse. One who pays money at the early market price often gives money to two or three people. By appearing at the granary, the buyer demonstrates

that he is relying on the sale. If he did not do this the seller could [later] say 'I thought you found produce better than mine and bought it.'" R.Ashi said, "Now that you say the reasons [he must appear at the granary] is to demonstrate that; he is relying on the sale, [I say that] even if the buyer meets him in the market and says to him 'I am relying [on this sale]', that is sufficient to subject the seller to the curse."

According to this passage, the exchange of money alone did not subject the seller to the curse mi shepara if it was at all ambiguous whether or not the buyer was relying on the sale to be completed. The apparent concern of the Rabbis was that even though legal title was only transferred with the actual transfer of goods, it was important that with the payment of money and verbal exchange, buyer and seller could rely on each other's expression of intent to complete the transaction. That expression of intent had to be clear in order for the curse to be imposed.

In two very different cases, the Rabbis make reference to the curse mi shepara in their efforts to determine the edges of their legal system requiring meshichah for the transfer of legal title and the finalization of a sale. In Baba Mezia 49aA-25 we learn of a case in which Raba affirms the buyer's and seller's legal right to retract a sale before meshichah takes place, even though the person would have to submit to the curse. In this case, one person pays in advance for poppyseeds. The price of poppyseeds goes up and the

sellers say to the buyer, "Take back your money." The buyer refuses. Subsequently the money is stolen. Raba ruled that the sellers were not responsible for the loss since they had had the legal right to retract the sale and they had told the buyer to take back his money. The Rabbis challenge Raba, "Wouldn't the seller have had to submit to the curse?" Raba agrees but maintains his ruling that the sellers would not have been further penalized, since they had legally retracted the sale.

Baba Mezia 74a

A case cited in Baba Mezia 74aA-37 describes a situation in which a person paid for wine and affixed his mark to the wine bottles, leaving them for the time being in the seller's wine cellar. While reference is made to the curse mi shepara, the real question being addressed is whether or not such behavior effected legal transfer of title even though meshicha had not actually taken place. R. Haviva ruled that in such a case the buyer actually acquired the wine. The Rabbis disagreed. Without meshichah, legal title was not transferred. The case was treated as parallel to one in which a verbal expression of intent to complete the sale had been made along with monetary payment; affixing one's mark effected acquisition only in that it subjected a person to the curse in the event that he retracted the sale. The gemara notes in conclusion that where it was already existing

practice, the Rabbis recognized affixing one's mark as effecting full acquisition.

The curse mi shepara could be imposed on either the buyer or seller. In all the previous cases cited, the gemara focuses on the seller as subject to the curse. If a buyer retracted a sale after having made a monetary payment, he was subject to the curse. One of the reasons he might want to retract a sale was if the item he was interested in purchasing went down in price. Such a situation is described in Baba Mezia 74b. A-28

The Mishnah on Baba Mezia 72b addresses situations in which advanced payment for goods was made at a fixed price and the price changed before the goods were transferred. The Mishnah ends:

ובוסק צמו בשצה השהוה. רהי יהובה אות אציב של פסק צמו בשצה הגבוה יכול לות תולי ככה אות לי את מחתי.

One may also stipulate for the lowest price. R.Judah said "Even if [the buyer] did not previously stipulate [that he wanted] the lower price, he can still say 'Give me the goods at this [new, lower] price or give me back my money.'"

The Mishnah makes no mention of the curse mi shepara.

According to R.Judah would the buyer in such a case be subject to the curse?

The case discussed in Baba Mezia 74bA-28 is one in which a man paid money in advance for his father-in-law's dowry. Subsequently, the dowry fell in value. Rav Papa ruled that if the son-in-law had stipulated that he

wanted the lowest price, he could demand the dowry at its present value. If not, he had to pay the original price. The Rabbis challenged Rav Papa for ruling as he had:

אמות עורו ומצות של קנו!

The Rabbis said to Rav Papa, "And if he did not stipulate [he wanted the lowest price] he must take it at the original price?! [Only] money [had been exchanged] between them, and [the exchange of] money does not effect acquisition!

The Rabbis reasoned that since <u>meshichah</u> had not taken place, the sale had not been finalized and the buyer legally could retract the sale.

The <u>gemara</u> continues with Rav Papa explaining that he had spoken only with reference to the curse; he too recognized that before <u>meshichah</u> took place, either the buyer, or the seller could legally retract the sale.

אמר שהו אלא נמי שקבוש משיה מי שפרצ. רא אמינא אי פסך פשה הגבוה מוכר קא הבר ביה מקבש משיה מוכר מי שפרצ אי שא פחך שוקח קא הבר ביה מקבש משיה מוכר שוקח מי שפרצ.

[Rav Papa] said to them, "I also spoke only in reference to submission to the curse mi shepara. I should have said 'If he stipulated [he wanted] the lowest price and the seller wishes to retract, [the seller] must submit to the curse mi shepara. If the buyer did not stipulate [he wanted the lowest price] and he wants to retract the sale, the buyer must submit to the curse mi shepara.'"

Thus we see that according to Rav Papa, the curse could apply to either the buyer or the seller. After a discussion about how R.Shimon would approach the case given his

opinion that money acquires, the <u>sugya</u> draws toward conclusion by citing the <u>baraita</u> in which R.Shimon mentions the curse:

מכש מקום כך השכה. אבש אמרו חכמים מי שברע כוי מאי מכש מקום? שאו דשא שנא שקה וצא שנו אשרר שא אמר?

In every case such is the law. But the Rabbis said mi shepara etc. What is the meaning of "in every case?" Is it not that there is no difference whether it is the seller or buyer who retracts, he must submit to the curse?

The <u>stama</u>'s interpretation of the baraita is that is imposes the curse on either the buyer or seller, whoever retracts a sale after money has been exchanged.

Conclusions

From both the Mishnah and a baraita in the name of R.Shimon, we learn that while the Rabbis required meshichah for the transfer of legal title, they also desired that the exchange of money with the expression of intent to conclude the sale not be taken lightly. A person who retracted a sale after money had been exchanged could not be prosecuted in a bet din because, without meshichah having taken place, the sale was not legally closed and binding. The Rabbis created the institution of the curse mi shepara so that a person who retracted a sale after monetary payment had been made was subject to God's punishment.

The Rabbis thus established a hierarchy of binding commitments in business transactions. The actual transfer of goods was legally binding as a transfer of title. The exchange of money with the verbal expression of intent to finalize the sale, while it did not effect legal transfer of title. However, it subjected someone to God's punishment if he retracted the agreement.

Why such a hierarchy? The Rabbis could not make the exchange of money or words legally binding upon buyer or seller without undermining the general law that meshichah was required to effect legal transfer of title. The Rabbis apparently recognized it as in the interest of both buyer and seller that a business transaction not be finalized until the goods had actually been transferred. 25 Yet at the same time they recognized the need of both buyer and seiler to be able to rely on each other's expressions of intent to conclude a business transaction which had already been initiated. The Rabbis were concerned about the creation of false expectations by either a buyer or seller. They emphasize the importance of the verbal exchange accompanying the exchange of money. Thus for example, in Baba Mezia 63b, they rule that a person paying the early market price had to verbally indicate that he was relying on that sale, in order to subject the seller to the curse.

Yet at the same time, words alone did not carry the same weight as words accompanying monetary payment. The exchange of money, unlike a verbal exchange, was a tangible transaction and an important indication of one's intention to buy another's goods. Once the seller had received the buyer's money he was under a heavier obligation to conclude the already initiated sale than was the case if only a verbal commitment had been made.

The institution of a curse which subjected someone to God's punishment enabled the Tannaim and later Rabbis to condemn and discourage a category of behavior without legislating additional laws. The curse was not an actionable measure: a person who had to submit to the curse was punished not by a bet din but by God. Such a curse may well have been less of a discouragement than an actionable prohibition against retracting a sale after monetary payment. Such law could not have been put into effect without undermining the general accepted and useful practice of meshichah. With the institution of the curse, the Rabbis were able to maintain meshichah as the single legal determinant of transfer of title, and at the same time, establish the principle that both buyer and seller had to stand by their word and conclude sales where intention to enter a transaction in good faith had been shown. Trust and the significance of human expectation were, thus, given Rabbinic consideration and support.

CHAPTER IV

HAYASHAR V'HATOV--WHAT IS RIGHT AND GOOD

There are three cases in Baba Mezia which point to the first part of Deuteronomy 6:18 as the basis for a legal decision. The first part of Deuteronomy 6:18 reads:

Do what is right and good in the sight of the Lord that it may go well with you.

Our three passages are found at Baba Mezia 16b, 35a, and 108a.

The Right of Pre-emption

We will first examine Baba Mezia 108a, A-29 which is the source for the other two passers. Yehuda says in the name of Rav, that if a person takes possession of land located between the plots of two brothers or two partners, he is considered arrogant but he cannot be forced off the land. Rav Nachman disagrees:

Rav Nachman said "Indeed, we can force him off the land. But if it was [an ordinary case of] the law

of pre-emption, we could not force him [off the land]." The Nehardeans say "Even [when only] the law of pre-emption [applies] we can force him [off the land] because it is written 'Do what is right and good in the sight of the Lord.'" (Deut.6:18)

According to the law of pre-emption, if land is being put up for sale, the persons who own adjacent property should be granted the first opportunity to buy the land in question. While Rav Nachman ruled that one could force a person off the land he seized if the land was located between the plots of two brothers or partners, he ruled that the person could not be forced off the land based upon the claim of an adjacent neighbor. For Ray Nachman, dina d'bar metsra, the law of pre-emption, was not actionable. The Nehardeans, on the other hand, said that even in a case where the claim was brought by an adjacent neighbor, the person could be forced off the land on the basis of the law of pre-emption. According to the Nehardenas, dina d'bar metsr. the law of preemption, was based on Dt.6:18, and it was therefore actionable.

Baba Mezia 16b

In Baba Mezia 12, the Mishnah introduces the issue under discussion: when lost documents of indebtedness should and should not be returned to the creditor. Within our <u>sugya</u> at Baba Mezia 16b, A-30 different types of documents related to indebtedness are discussed.

Samuel notes that the law rules that a skyll of the, a document of acquisition, should be returned to its owners even though such a document might be one of indebtedness and might lead to a bet din forcing a second repayment in error. Samuel argues that if such were the case it would be the debtor's repsonsibility since he should have torn up the document.

Mezia 20a²⁷ is then noted, that all documents issued by the <u>bet din</u> should be returned to their owners. R.Zera comments that this refers to CADALI CALON 'NO, documents issued by the <u>bet din</u> when a debtor cannot pay his debts. These documents give the creditor title to property seized from the debtor and entitle the creditor title to property seized from the debtor and entitle the creditor to search for and seize the debtor's belongings wherever they may be found. ²⁸ R.Zera claims that in these cases there is the possibility of future repayment. He cites the example of the Nehardeans:

אמר רבא והני שאו בני פרשון ניהו? והא אמרי נהרדע שומא הבר עבי מניסר ירחי שמא. ואמר אמימר אמר רבא שומא וסהירא שי בשומא הבר שעולסת.

Raba said "Are they not concerned with repayment? Did not the Nehardeans say that shuma--property granted to the creditor in value of an outstanding loan--returns to the debtor for a full year? And Amemar said 'I am from Nehardea and it is my opinion that shuma returns to the debtor forever.'"

Having established that in the case of KANKUKON 'NE there is also the possibility of repayment, Raba returns to the Mishnah's rule that all lost documents issued by a bet din should be returned to their owners. Raba gives his own explanation in support of the Mishnah, even as it applies to KANKUKON'NE:

אא אאר הא התם היינו שמאל באמרי איהו הוא באפסיה אפסיה הבא התם היינו שמאל באמרי שיה שתך בציה באפסיה אפסיה בבציה של בפרצה של בפיה הבציה של בפרצה של בישור וכל בער השוב בצים איהה בישור השום ומשית הישר הישוב בצי ה באברי הישר באמור יבנן מהדר השכך מדשא הוא באמור יבנן מהדר השכך מדשא הוא באמר ששר בבני של הוא ברא כבין איה איה במרב ששר בבני של הישר במרב של בבני של האור איהצי שלר בבני של של הוה איהצי של של בבני של של בבני של האור איהצי של בבני של בבני של הוה איהצי של האור בבני של בבני של הוה איהצי של האור הוא באור בבני של הוה איהצי של האור בבני של הוא היינו של היינו של הוא היינו של היינו של הוא היינו של הוא היינו של היינו של הוא היינו של הוא היינו של הוא היינו של הוא היינו של היינו של היינו של הוא היינו של היינו של היינו של היינו של היינו היינו של היינו של היינו של היינו של היינו של היינו של היינו היינו של היינו היינו של היינו של

But Raba said "There [in the Mishnah] the reason [documents should be returned to their owners] is that we say he [the debtor] himself is to blame for the loss because when he paid his debt he should have torn up the document [of indebtedness] or alternatively he should have requested that another document [of entitlement, be written. For according to the law, [the creditor] was not required to return the land at all, and it is only because of the verse "And you shall do what is right and good in the sight of the Lord" that the Rabbis said [the land] should be returned. Therefore from the beginning he is like one who is purchasing land and he should request that a deed of purchase be written for him in place of the note of indebtedness.

Raba explains that which the forced to cede his property again

by mistake. Raba argues that if such is the case, it is the debtor's own fault.

The last section is of greatest interest to us.

The text says that according to the law, the creditor was not obligated to return the land to the debtor if he came forth with the money, presumably because in such cases the creditor had already been granted title to the property as payment for the outstanding loan.

According to the gemara, the Rabbis' ruling that land should be returned in such cases was based on Dt.6:18.

It was not actionable, but it was strongly recommended.

It is not clear from the <u>gemana</u> whether these last words (underlined in our passage) are the words of Raba or the <u>stama</u>. Interestingly, the Vatican I manuscript reads:

An explanation--For according to the law, [the creditor] was not required to return the land at all, etc.

This clause was originally a note of explanation on the Amoraic material by a later commentator. From the Vatican I manuscript then, we see that is is the stama who says that according to the law, in cases involving

This clause was originally a note of explanation on the law value of the law, a later commentator. From the law who says that is is the stama who says that according to the law, in cases involving the law value of the law, the land to the debtor and that in spite of the law, the Rabbis ruled that he should return the land

based on Dt.618. According to the stama, אור אור אור אור אור אור אור של אור של

Baba Mezia 35a

Our final case is at Baba Mezia 35a. A-31 This sugya begins with the case of person A who gave his jewels to person B for safekeeping. When A later asked for his jewels, B told him he could not find them. A brought his case before Rav Nachman, who ruled that B had to pay him for the jewels. B refused and Rav Nachman seized his house as payment. In the end, B found the jewels and Rav Nachman rules that the house and the jewels should each be returned to their original owners.

The passage asks: Was Rav Nachman's ruling based on the principle that shuma--property granted to the creditor in value of an outstanding loan--would be returned to the debtor if he is later able to pay? The text says that this is not so because this case is different from shuma. Here, the shuma was granted in error, since the jewels had been in the house all along.

At this juncture the case of Nehardean practice is mentioned again:

אמרי נהדצי שומא הדר עד תניסר ירחי שישל. אמימר שמימר שלן מהרדעט שלוט וסגדא שי שומא הבר שמולח. והשכתל שומא הבר שביעם נחשום שלממר ומשית הישר והשוב. The Nehardeans say "Shuma is returnable for up to a year." Amemar said "I am from Nehardea and it is my opinion that shuma always [returns to the debtor]. And the law is that shuma always returns [to the debtor] as it is written, 'And you shall do what is right and good.'"

The example of the Nehardeans is cited just as before: the Nehardeans said shuma should be returned up to a year and Amemar's opinion was that it should be returned forever.

It is the last sentence which is of most interest to us, since it is here that reference is made to Dt.6:18. The term (), indicates that this is stama material. Once again it is the stama telling us something about the Rabbis--namely that the Rabbis ruled that shuma should always be returned to the debtor, and that the Rabbis based this ruling on Dt.6:18.

Conclusions

In Baba Mezia 108a, we saw that the Nehardeans established dina d'bar metsra, the law of pre-emption as an actionable law based upon Dt.6:18, "Do what is right and good in the sight of the Lord." In the other two passages, Baba Mezia 16b and 35a, it is the stama who makes the reference to the verse Dt.6:18, noting that the verse was the basis for a Rabbinic decision. In both passages the example of Nehardean practice is cited before the Nehardeans based the law of pre-emption on Dt.6:18, in these other cases, the stama made a connection between the Nehardean practice and Dt.6:18.

In Baba Mezia 16b, the Rabbis ruled that even if a CADREI CORD TOO had already been issued, land should be returned to the debtor at such time as he was able to pay his debts in cash. The stama notes, however, that the law did not require the creditor to return the land to the debtor, and that the Rabbis said that the land should be returned based upon Dt.6:18. In this case, the stama's view is that the Rabbinic ruling was contrary to existing law and that the Rabbis were asking for something beyond the merely legal requirements affecting this case.

In conclusion, we see that Dt.6:18, "Do what is right and good in the sight of the Lord," was used by the Rabbis as the basis for establishing actionable halacha law as well as a supralegal "requirement." In Baba

Mezia 16b, the Rabbis' ruling was contrary to legal precedent and therefore had no legal standing but carried the weight of a Rabbinic directive. Use of the verse as the basis for this supralegal injunction was noted by the stama. In Baba Mezia 108a and 35a, we see that both the Nehardeans and the stama made reference to the verse as the basis for particular Rabbinic laws.

CHAPTER V

V'YAREITA M'ELOHECHA -- YOU SHALL FEAR YOUR GOD

א אווארה בשל אונה בשל אינה בשל אינה בשל אינה בשל אונה ואא אלחצני.

Just as there is [wrong done by] overreaching in buying and selling, so is there wrong done by words. One must not ask another "How much are you asking for this?" if he has no desire to buy it. If a person was a repentent sinner one must not say to him "Remember your earlier deeds." If someone was a child of a proselyte, one must not say to him "Remember the deeds of your ancestors," as it is written "You shall not wrong a stranger or oppress him." (Ex.22:20)

The Mishnah indicates that just as there are monetary wrongs there are wrongs committed by speech. It points to two categories of verbal wrongs: (1) words which will mislead the listener as to one's business intentions and (2) words spoken maliciously which shame the listener and cause pain.

The <u>gemana</u> explores both these categories of verbal wrongs, but first cites the Torah in order to show that such verbal wrongs are, indeed, wrongs. The passage cited is Lev.25:17:

יאלהיק כי אני אי אוארים את מאריו ויראת מאלהיק כי אני די אלהיכם.

Do not wrong one another, but fear your God for I the Lord am your God.

The Rabbis interpret this verse as prohibiting verbal wrongs since the Torah has already prohibited monetary wrongs at Lev.25:14. There it states:

יו יועכ לא פיור וויע פור לאימו או שווי ווכ לוני אוא אויין פור אימון אור אויין אויין אורי אמרו אמרים אויין אויי

When you sell property to your neighbor or buy anything from your neighbor you shall not wrong one another.

In order to define A' >>> Touck wrongs done by words, the gemara returns to the Mishnah's two examples of ways in which a person might speak maliciously to another, shaming him and causing him pain. The gemara then adds two cases to this category. If a proselyte comes to study Torah one must not say to him "shall the mouth that ate unclean and forbidden food, abominable and creeping things [now] come to study the Torah which was uttered by the mouth of the Almighty." Similarly, if a person is suffering some ailment or has buried his children one must not speak to him as Job's companions spoke to him implying that his suffering must be due to sinfulness. Later the gemara turns to the verbal wrong of shaming someone publicly. This subcategory of verbal wrongs involves maliciously causing shame and emotional pain to another

person by one's words. The Rabbis ruled that if one person caused another shame by some physical act the person was liable to pay damages. However, verbal wrongs which did not involve physical contact with the victim's body were not grounds for liability as there was no direct link between the wrongdoer's act and the resulting damage, nor was there tangible, visible damage.

The <u>gemara</u> moves on to the category of verbal wrongs first mentioned in the Mishnah, that of creating a false impression by one's words.

אם היו חעים מבקשין תבואה מתנו לא יאער להם לבו אצל כלוני שהעל מוכר תבולה ויודע בו שלא מכר לצולסת.

If ass-drivers sought grain from someone he must not tell them "Go to so and so who sells grain" if he knows that the person never sold grain.

In this case the person spoke words creating an impression he himself knew was false. R.Judah continues along similar lines:

ר"י אוער אל צל יתלה שינין של המקח בשעה שלין לו דמת אהרי הדבר מסור ללה וכל הבר שמסור ללה נאמר ויראת משלהיק

R.Judah said "One must not raise his eyes toward a purchase if he has no money at the time for such a thing is known only to the heart. And about all that is known only to the heart it is written 'You shall fear your God.'"

The examples cited, cases in which a person speaks or acts creating what he knows is a false impression, are all business-related cases. Given the

business-related context of our mishnah, it appears
natural that one of the primary foci would be the area
of verbal wrongs committed within a business context.

One might think from R.Judah's words "for such a thing is known only to the heart, and of everything known only to the heart it is said 'You shall fear your God,'" that he is referring to all evil thoughts and feelings. Perhaps any evil feelings and thoughts which are known to God although they are not known to other human beings subject a person to God's punishment. Such a concept, however, would be antithetical to the halachic system, which judges people for their actions. How could a system which would not impose liability on a person for indirectly causing physical damage to another, impose a bet din's or God's judgment on a person for evil intentions not reflected in action? R.Judah's words about intentions, "things known only to the heart' are to be understood as intentions related to particular actions taken or words spoken. The example he cited was of a person who feigned interest in a purchase. The previous examples cited were similar -- they were cases in which words were spoken which created a false impression. If such things were done intentionally, the doer was guilty of a verbal wrong.

R.Judah's words about "things known only to the heart" are similar to the statement by Abbaye in Baba Mezia 49a, a passage we examined in the previous chapter.

Speaking in reference to R.Josi's comments on Lev.19:36, Abbaye says "This means that a person should not say one thing with his mouth and another with his heart." If a person spoke words which did not match his intentions, he was committing a wrong.

These cases of <u>ona'at devarim</u>, verbal wrongs, would not be evident to other people precisely because they involved intention accompanying action. Only the person—and God—would be witness to the wrongdoing. A <u>bet din</u> would have no legal means of judging such a case. Therefore R.Judah cites the end of Lev.25:17: You shall fear your God. With reference to matters known only to the heart—one's intentions which accompany one's actions—a person is subject to God's judgment and should, therefore, be concerned.

The gemara continues:

אר יותן מפום ריש הן יותאי גדול אוצאת דהרם מאוצות מאוצות מאוצות מאוצה בל בר לא נאמר מאוצות מאוצה בל בר לא נאמר הו ויראת מאוצה ב בר לא נאמר הו ויראת מאלה ב ורי אלא בר אומר בר בגופו וכה בממונו. מבי שמאל בר ניתן להיגדון וכה לא ניתן להי שבון.

R.Yochanan said in the name of R.Shimon ben Gamliel, "Verbal wrongs are more serious than monetary wrongs, for about verbal wrongs it is written 'You shall fear your God,' but about monetary wrongs it is not written that 'You shall fear your God.'" and R.Elazar said "This one [a verbal wrong] affects the person himself while this one [a monetary wrong] affects [only] his property." R.Shmuel bar Nachmani said "For this one [monetary wrong] he can provide restoration; for this one [verbal wrong] he cannot provide restoration."

The Rabbis here are emphasizing the seriousness of the category of verbal wrongs. Because such wrongdoings were not punishable by a <u>bet din</u>, the Rabbis apparently felt a special need to underline their gravity.

Conclusions

The Rabbis used Lev.25:17 as the basis for a non-actionable ruling against <u>ona'at devarim</u>, verbal wrongs. In both the Mishnah and the Talmud, the Rabbis discussed two categories of verbal wrongs--causing shame and raising false expectations. In relation to the latter category, R.Judah explained the problem as one of wrongful intention accompanying action, a matter known only to the heart (masur 1'lev).

The Rabbis emphasized the gravity of verbal wrongs in relation to monetary wrongs which were actionable. We see, then, that in spite of their evaluation of the seriousness of verbal wrongs, the kabbis did not create actionable legislation in this area. They did not do so because no bet din could render decisions in such areas involving intentions, since these were not open to witnessing. To legislate action against "wrong intentions" would undermine the Torah's requirement of witnesses for adjudicating cases and would make anyone open to accusations. No less seriously, such laws would make kinds of thinking a crime, stripping society as a whole of any individual rights or privacy.

The non-actionable rule which referred such issues to God's judgment is employed in this situation because actionable law is not feasible. Nevertheless, the Rabbis emphasized the importance of their injunction against verbal wrongs to the extent that it was possible to do so.

100

CHAPTER VI

CONCLUSIONS

A close analysis of the Talmudic usage of certain phrases lead us to several conclusions:

- We note that the understanding and usage of particular halachic terms evolved over time. For example, lifnim mishurat hadin carried a different type of obligation for the Amoraim and the stama than it did for the Tannaim.
- actually changed. For example, in Baba Mezia 24b we saw that Samuel ruled that a person was obligated to return a purse because of the principle lifnim mishurat hadin, and that several generations later, R.Nachman ruled that the person was entitled to keep the purse. In several of the passages employing use of the phase lifnim mishurat hadin, the phrase was applied to an account of much earlier behavior, possibly pointing to a change in normative law. For example, Samuel's father may have considered himself legally obligated to return lost asses to their owners after a full year had passed, while the stama did not consider him legally obligated to do so. 32
- 3) In some cases, halachic terms and rulings changed. A comparison of Tosefta and Talmudic material

- 4) We also saw changes in the application of the ruling. The Tannaim applied the above ruling to cases of damages which resulted indirectly from a person's actions. All such cases were considered as a single category called gerama. Later Rabbis divided this category into two categories. They distinguished between cases in which it could be demonstrated that the damage was an inevitable or at least highly probable and foreseeable result of the person's action and cases in which the damage was not the foreseeable result of the person's action. The former were considered in the category of garmi and the wrongdoer was declared liable. The latter were still considered cases of gerama with the same ruling as had been made by the Tannaim.
- 5) We see that halacha does not remain static, and that therefore halacha cannot be a source of unchanging ethics. The treatment of <u>gerama</u> by the Amoraim and Tannaim, for example, reflects a reappraisal of the claims of the two parties involved in damage suits, a reinterpretation and expansion of the definition of direct cause

of damages. This may mean that there has been some ethical reconsideration of the issues involved in a defendant's rights to a fair trial vs. the rights of one who has suffered pain or loss.

- 6) Our analysis of the text demonstrates that in certain instances the Tannaim, Amoraim and the <u>stama</u> all made reference to certain behavior as ethical but not actionable. They did not legislate these behaviors into legally enforceable norms. The Rabbis employed several non-actionable measures in the treatment of these categories of ethical behavior:
- behavior as <u>lifnim mishurat hadin</u>, beyond the requirements of the law. The Tannaim used the phrase to make positive reference to the effort on the part of God and people to extend benefits to others beyond their legal obligation to do so. The <u>stama</u> used the phrase to refer to certain meritorious deeds of particular individuals. In so doing, they indicated that they attached a lesser degree of general obligation to <u>lifnim mishurat hadin</u> than did the Tannaim.
- 6b) In some cases, the Tannaim subjected a person to God's judgment and punishment. This was true both of the ruling "exempt according to human justice but liable according to divine justice" (and its variants) and the pronouncement of the curse, mi shepara.

- 6c) A method we saw employed by the Amoraim and the stama was that of making reference to some highly generalized pronouncement in Torah as the basis for ethical injunctions, sometimes actionable, sometimes not. We saw Dt.6:18 "Do what is right and good in the sight of the Lord" and Lev.25:17 ". . . fear your God" used in this manner. Both these Toraitic verses refer to God's judgment. In the Rabbinic treatment of both verses, and particularly the latter one, a person was called upon to recognize that in certain cases God would punish or reward although no human court could.
- 7) In all the cases we looked at, with the exception of two cases involving legislated norms based on Dt.6:18, the Rabbis chose not to create newlegislation to enforce certain behavior. Why, in these cases, did the Rabbis not legislate behavior which they thought was right and good?

Part of the answer lies in the fact that some of our cases involved exceptional circumstances which could not be used as the basis for normative legislation. Rav Papa and the person with him interrupted their eating to say m'zummin with Rav Papa's son, presumably out of special consideration. This case could not be used to justify a legal requirement that two people should always be discomfited for the sake of one.

In most of the cases we examined, the Rabbis could not have legislated the behavior in question without undermining overarching legal principles of the halachic system. For example, the requirement of meshichah for the legal transfer of title and finalization of a business transaction was one of the most basic laws governing business practice in the halacha. It protected both parties because both knew exactly when a given object was the responsibility of one of them. No claim of negligence could be brought by one against the other since the object was always fully in the domain of its owner. Had the Rabbis prohibited buyer and seller from retracting a sale after an exchange of money, they would have undermined the standing of meshichah and would have established monetary payment as the determinant of legal transfer of title. Instead, they enacted mi shepara to indicate their concern that people conduct business transactions honestly and in good faith.

Other cases we looked at involved behavior which could not be judged by human beings because the cases involved the determination of intent. Thus, for example, the Rabbis said that a person should not use words to create a false impression in business dealings. A bet din could not rule a person guilty in such cases because it could not determine through witnesses what the person's intent had been when he spoke. The Rabbis could not

create actionable legislation in this area without undermining the law of witnesses. Therefore, they said that the person should know he stood before God's judgment and that he should fear the consequences of wrongdoing known only to himself.

examination of the question "did the Rabbis recognize an ethic outside of the halacha," let us turn for a moment to this question. From the Rabbis' use of these non-actionable measures we see that at times they recognized that they could not legislate an ethical norm without undermining entire legal structures. They recognized that at times there might be a gap between the demands of the law and the demands of ethics. Non-actionable, ethical injunctions were precisely an attempt to bridge that gap.

These injunctions did not carry the weight of law, and clearly the Rabbis put a higher value on preserving the halachic system as a whole than they did on legislating for particular occurrences in an actionable way. Yet they did not just shrug their shoulders at the sometimes inequitable results of their legal system. They tried through ethical injunctions to encourage and press people to act rightly, at least as they understood "the right and the good."

In sum, then, we see that when the Rabbis realized that certain legislation would undermine useful halachic

structures which served well most of the time, they turned to purely ethical claims to try to persuade people to act as they ought. For the most part these ethical claims were not actionable. Nevertheless, they show the fine-tuned sense of right which guided rabbinic law. When the halacha could no longer serve the cause of right without bringing the entire sensibility and coherence of law into question, the Rabbis, realizing the limits of any human system, extended the system into the realm of pure ethics. They could enforce only what could be made humanly reasonable or provable. God, the ultimate source of discernment, adjudicated the rest.

FOOTNOTES

Aaron Lichtenstein, "Does Jewish Tradition Recognize an Ethic Independent of the Halakha?" Contemporary Jewish Ethics, ed. Menachem Marc Kellner (New York: Sanhedrin, 1978), pp. 102-123.

²Euguen B. Borowitz, "The Authority of the Ethical Impulse in 'Halakha'" (1981). Unpublished manuscript.

Chanoch Albeck, <u>Introduction to the Talmud</u>, Bavli and Yerushalmi (Tel Aviv: Dvir Co., 1964). (Hebrew)

4R. N. Rabbinovicz, 0'7910 '71373 , (New York: M. P. Press, 1976).

⁵Here and in other Mishnayot in Gittin, tikun haolam can be understood as "a precaution for the general good."
See for example Herbert Danby, The Mishnah (New York: Oxford Univ. Press, 1933), pp. 311-312. The relevant passages are Gittin 4:2, 3, 6, 7, 9 and 5:3.

⁶Mechilta de-Rabbi Yishmael, Yitro 2.

אברן האר הבר בברלים לא מדיברן הדי האר לא מדיברן האר און אינו לא מדיברן אינו לא מדיברן האר און אינו לא מדיברן אינו לא מדיברן האר און אינו לא מדיברן אינו

8Chanoch Albeck, op. cit., p. 417.

According to the fin and the fix, the text should read .

10B.M.30b. The midrash is cited in the name of R.Yochanan, a second generation Palestinian Amora.

11 George Horowitz, The Spirit of Judaism (New York: Central Book Co., 1963), p. 572.

12_{Ibid.}, p. 573.

13_{Ibid}.

¹⁴Encyclopedia Judaica, 1972, ed., s.v. "Torts" by Shalom Albeck, p. 1276.

- 15 Horowitz, op. cit., p. 574.
- 16 Ibid., pp. 618-619.
- ברק שאר רבה בבהלי, בצ'רול אבול כאלי אין " Shama Friedman," אין לאר רבה בבהלי, ב" ליכון שאר ליידי " Texts and Studies; Analecta

 Judaica, vol. 1, ed. H. Z. Dimitrovsky (New York: Jewish
 Theological Seminary, 1977), pp. 277-321.
 - ¹⁸See for example B.K. 98b, 100a, and 117b.
 - ¹⁹B.K.98a (A-15)
 - ²⁰See pp. 44-45.
- David Pardo (313 '300), the seventeenth century commentator, notes this transition in the understanding of the categories of gerama and garmi in his commentary to Tosefta Baba Kamma 6:5.
 - ²²See p. 36.
 - ²³See pp. 40-41.
 - 24 Baba Mezia 4:1.
 - ארו משיכה קונה שלירה --Baba Mezia 46b-- וואפני מה אמרו משיכה קונה שלירה אמרו משיכה קונה שליה אמרו מונה של אורו מונה של אורו אוני הוונה של אורו היונה של היונה היונה של היונה של היונה של היונה של היונה של היונה היונה של היונה של
 - שבה של יחלי חוב שם יש בה של יות --26 Baba Mezia 1:6 -- אורית שם יש בה של יחלי ות בסמ של יחלי שב בה של יחלי ות בסמ של יחלי שב בין נפרדין מהן שין בהן אדרית נכסים חליר שאין בת דין נפרדין מהן דברי רבי משיר וחרמים שומרים בין כך ובן כך של יחלד מפני בין נפרדין מהן. מצא שלרות שום ושלרות מלון של יי --1:1 Baba Mezia בי הרי לה חליר ...
- Babli and Yerushalmi, and the Midrashic Literature (London: Luzac, 1903), p. 467: LGEN "--"final decision, adjudication"; LCGEN "GE --"legal documents" giving the claimant the title for the seized property"; Also p. 19: LADAK --"legal permission to a creditor to trace the debtor's property for the purpose of having it seized.

Rabbinovicz, op. cit., on Baba Mezia 16b, note 40.

אבת באומ comment by אצפ אשלפ סו אינה באומ אבת אלפין אינה מינג באים, Vilna ed.:

וכתוב בספרים והצסתא כמר לוטרא מדאפקיהו רחמן במה בחד צישטו וכ' הרמבים ל"ז בפ' המשנה באינו מלשון השמט אלא פסך משם שאון ובן מצינו במי ברכות כמה והשתא בפ' כ'נד מברכין נאינו משקר הנוסחאות אבש כל המפיטים הראשונם והאחרינה שיסי ציי.

BIBLIOGRAPHY

Books and Articles

- Albeck, Chanoch. <u>Introduction to the Talmud, Bavli and Yerushalmi</u>. Tel Aviv: Dvir Co., 1964. (Hebrew)
- Berman, Saul J. "Lifnim Mishurat Hadin." Journal of Jewish Studies, vol. 26 (1975): 86-104 and vol. 28 (1977): 181-193.
- Borowitz, Eugene B. "The Authority of the Ethical Impulse in 'Halakha,'" 1981. Unpublished manuscript.
- Encyclopedia Judaica. 1972, ed. v.s. "Damages";
 Gerama and Garme"; "Torts."
- Feldblum, Meyer S. "Professor Abraham Weiss: His Approach and Contribution to Talmudic Scholarship."

 The Abraham Weiss Jubilee Volume. Ed. The Abraham Weiss Jubilee Committee. New York: Yeshiva Univ., 1964.
- Horowitz, George. The Spirit of Jewish Law. New York: Central Book Co., 1963.
- Lichtenstein, Aaron. "Does Jewish Tradition Recognize An Ethic Independent of the Halakha?" Contemporary Jewish Ethics, ed., Menachem Marc Kellner. New York: Sanhedrin, 1978, pp. 102-123.
- Rabbinovicz, R. N. New York: M.P. Press, 1976.

Rabbinic Texts

Mechilta de-Rabbi Yishmael

Mishnah

Tosefta

Palestinian Talmud

Babylonian Talmud, Vilna edition

APPENDIX

מנים לל דרגע התח שמצור "כי רגע כאמי חדם ברצונו אב"א מיכא "חבי במקם הגע עד עבוד ועם האינה חודו בי" מקר אביי בדגך הלה שעי קבייהא כי ההיא בירלהא ההרגולאוכאי איז ביעא כל שעואו ששוא גבי קאר רבי ביי כל שעתא אית ביה שורייקי סוכקי בהרוא שעתא לית ביה שוריקי סובקי הרוא צדוקי דודה בשכפותיה דר ירושע בן לוי הוה כא מצער ליה טובא בקראי יומא דוד שקל תרנולא האקבוה, בין ביעה דעיםא ועיין ביה סבר כי מטא הרוא שעתא אלטיה כי מטא הרוא שעתא נים אמר שים לא אורה איקא למעבר דב ב. מי ירי יורות של כל מעשיו כתיב ובתיב "גם ענוש לצדיקלא שוב תנא משמדה דרבי מאדר בשעה שהדכוה זודות «

וכל כולכי מורח ומערב פניחום בתרדם בראטידם ומשתתים לדבה כדי בעם הקיבה: ואדי יותן משום רבי בים יוסי כובה מידות אחת בלכו של אדם יותר בכמה פלקיות שנאכד "וידסה את כארביה תר חאמיה אלכה מסיי האשובה אל אישי הראשון כי כוב לי או בעתה וריש לקיש אבר יותר בכאה כלקות שנאכד "תחת נקרה במבין מרבות כסיל מאה: וארד יודגן משום רבי, יום: שלשה דברים בקש משה מלפני הקיבה ונתן לי בקש

*** שחשרה שכינה על ישראל ונתן לו שנאבר "דלא בלכתך עבנו "בקש שלא תשרה שכינה רק על ישראל (כי *:) ** שונתן לו שנאבר "ונפלינו אני תעוך בקש "החדיעו דרכיו של הב"ה ונתן לו שנאבר "החדיעו נא את הדכיך אבר לפנין רבונו של שלם בפני כה יש ברק ושוב לו רש צדיק ווע לו יש רשע הקוב לו יש רשע הע לו אמר לו משה צדיק ומוב לו צדיק בן צדיק צדיק ורע לו צדיק בן השע רשע ושוב לו רשע בן צדיק רשע ≃ יו ודע לו רשע כן רשע: אמי מר צריק וטוב לו צריק בן צריקצריק ודע לו צריקבן רשע אוני והא בתיב "פוקו יינים בי עון אבות על בנים התיב " ובנים לא יוכתו על אבות "תכינן קיא" אבדרי ומטנקן לא קסיא דא בשארונים (" פיי מעשה אבותידםבידיום רא כשאין אחזין מעשה אבותידם בידידם אלא דבי קאל צודק ושוב לו צודק נמוד בי נו:

צדיק ורע לו צדיק שאינו נכור רשע ובור לו רשע שאינו נבור רשע ורע לו רשע נבוד ופלינא דר באיד הארך ם ב משד שתים נחנו לו האדת לא נתנו לו שנאי "חכותי את אפר אחק אף על מי שארנו דנון "הדובהי את אשר 💂 ארום אעים שאינו, דנון: "ראמר לא תוכל לראות את פני תנא משמיה דר ידושע בן קידוה כך איל הקיבה למשה בשרצותי לא רציו עבשיו שאתה הצה איני הצה תילינא דר שכחאל בר נחבני אלר יונתן האד מים " שמאל בר נחכני א'ד יונ ן בשכר שלש וכה לשלש בשכר "רסתר משה מגיו כה לקלסתר מנים בשכר כי ינו יו ירא כה "דיואי מנשת אליו בסכר מרבים כד. להמנה ה' יבים 'הכוחתי את כפי האה את אחדי אכד

*** "רב תנא בר בינוא אד שמעון המדא מלמר "שהראה הקיבה למשה קשר של תפילין: האד יהגן משום ר' • ייני יומי "כל דבור ודבור שיצא מפי הקיבה לשובה אפילו על תנאי לא חזר בו בנא לן ממשה רבינו שנא' "הוף מכני ואשמירם זני ואעשה אותך לנוי עצים אע"ג דבעא משה רובר עלה דכלתא ובפלה אפילו דבי אוקבה רי ם בעיקיה שנ" "בני משה נרשום האליקיר יהוו בני אליקיר הזכדה הראש תר ובני הזכדה רבי לכעלה תר חצי 🗝 יות יוסף למעלה מששים ונוא אתיא רביה רביה מזיב המאורבו למעלה ומזיב התם "הבני שראל פיד רשוצו

(5) Hunt 1 VI. 7. Lat., In the insue of My proper (6) i.e., not exact the full penalty from them. (7) Lat., troops of God'

4 (1) Ex XXXIII, 14 (2) V AZ 4 (1) Pa VII, 12 (4) Num XXIV, 16 (5) Micab VI, 5. (6) Euphemon for lanel (7) Num XXIII. 8. (8) A* ent (9) Pa XXX. 6

b (1) ha XXVI, 25. (2) A better reading is 'eta comb is thus (viz., white) (1) Var. Inc. Alia. v. Clim. (4) Added with MS.M. (5) Pa CXLV. y. 16) Prov XVII. 26. This her mart. (8) Pion. II. 5. (9) Prov. XVII. 10. to Es XXXIII 16

c (1) Es XXXIII, 11. (2) Ibid. ...XXIV, 7 (3) Deat XXIV, 16 (4) Then

all the time requests of Muses were granted. (5) ha XXXIII. 19. 16) And God's ways charefour cannor for known. (7) food. v. 10

d (1) At the burning bush, Ea. III, 6. (2) Mentioned in Ea. III, 6. (4) rind Moses had his face; [11] for he was afreed, [111] to least upon God. (3) CJ. Ex. XXXIV. 19-10 (a) find v. 10 (5) Num XII, 8. (6) Es. XXXIII, 1) (7) Worn of the back of the head. (8) Dour IX, 14. This verse commiss a cutor and a blessing, the blessing being anditional upon the tealeration of the same (9) I Clean XXIII. 15-17 ... Ea. 1.7 And we know that they were about many myrands when leaving cappe.

ההידע רעת עליון כי ההידע כאי רעת

בהמתו לא תה ידע בעידנא רחוו ליה רחה

רכיב אדבריה אכרו ליה כאי פעכא לא

רכבתא אסוסיא אמר להו ברפובא שראי ליה

פיד ותאפר האתון הלא אנכי אתונך אפר

לה לפעינא בעלכא אכורה ליה אשר רכבת

עלי אמר לה אקראי בעלמא אמרה ליה

מעודך ועד היום הוה ולא עוד אלא שאני

עושה לך רכיבות ביום ואישות בלילה כתיב

הכא ההסכן הסכנתי וכתיב החם וחדי לו

סוכנת אלא כאו ויורע דעת עליון שהיה יודע

לכרין אותה שעה שהקב"ה כועם בה והיינו

בלק מלך מאבומה ענה אותו בלעם בן

בעור מן השפים ועד הגלגל למען דעת

צרקות ה' א"ד אלעור אמר להן הקב"ה

לישראל עמי ראו כמה צדקות עשיתי עמכם

שלא בעסתי עליכם כל אותן היכוים שאב

כעסתי עליכם לא נשתייר מעוברי כוכבים

משונאדם של ישראל שריד ופלים והיינו

כבה אל ומה אועם לא זעם ה' וכמה זעמו

: D 9'90 hipp

ו ב שבים ודים שים דיון דעם שליון - משמש משלמו ולה בנבולה ולהכי פריך דעת ברשיבה - בהתו: שודה ליה - השלכתיו לרשות: שוכנת - יין בסמת לו סובידע: דבל כמימרו חדים מה סיב מחמתם: מן הקמים ועד פגלגל - עד באכם אל כגלגל בה ד יכול לותר כשעה מושפת כוחם רק לותר היה חותר כלה והקב"ה לממכם שומויכם: מי רגע בחפו - חלמת דרגע היי חפי : פוריקי ספט ואמר מלך כדכפיב (ממנור ש) וסרועים מלך ש ורכי אליהו סים - טוקיים לשון לפ"ו כמו מופין חופין ולשון ישמשאל קורין לחופ בוראה:

התרה אור לתי חורם חרשה - לכוין שעם זעמו :

יוורע רעות עליון "אפשר רעת בתבותו לאשונינסלם שני קמיימה · נשנת הרון: כר דטפרו כמי - בחפלם יולר: לטרה מלטי שתרים בכל מקומות. (מ)מפלח מוספין החדל וומסה כל היום והיח שיחם שחרים ולהרים ים שמתפללין מוסה בבקר וים מחתרין: והו חמרת. כלשוטום יושב ושומק בחורה שניות דן וככח חמרם בקמייםה דן: חמה קנה - כולה כולחים על פלמוד פורה: וחל סמסר - נחגם למוד חחרים: דין לח כחיב כיה חמת - והח דכחיב (מסלים ים) משפפי ה' אמם במשפפים סכפובים בפורה וליום לישראל קח מסמני דלעיל מיניה כתיב פקורי ה' ישרים: מוספי כל כשנה הן שנח דקאמר להו נביא "עמי זכר נא מה יעין "יסיפורי מעשה אכל מוסף ראש השנה מסוך שהוח מספלל מלכיום זכרונות שופרום מיפקד דינה ספי וחל יפרוב חדם שלמו מן כלבור: ולח למחר למשומם - דחין מטום לפחד: לה עשו ישראל את הענל - כנותר גערים ושלישים בילרם סו ולח ס' רחי להשנבר ילרם עליהן אלא גדירת מלך סיסה לשלום כם כדי לימן פחחון פה דקאמר ליה בלעם לבלק "מה אקב לאניונינונוני משונה אם יחמר החומה לה חשוב שלח יקבנני חומרים נו לח ולמד

מממשה המגל שכפרו ונחקבנו רנע וכמה רגע אמר אמימר ואיתימא רבינא במשוכה: מי יתן והיה לכנם זה ונו' . רגע כמיבריה ומנלן דרגע הוהריחרוה דכתיב "כי רגע כאפו דוים ברצונו האיבעית איכאשנים נסיר מומר אומה נטרים וחמלי ל לכב בירחסם סיו: [לחיםו מעבה. חלל בקרבי וחין לו כח לשטם בקרבי:

מדבא "חבי כמעם רגע עד יעבור זעם אימת שנים]: (כי חלל · ילר הרע רתה אמר אביי בתלח שעי קמיתא כי חוורא " כרו לתא דתרננולא כל שעתא ושעתא כוחור מו מש היו ושם היורא כל שעתא אית ביה סודייק סומקי ההיא שעתא לית ביה סודייקי סומקי רבי יהושע בן לוי הזה מצעד מצ כשם מנו ומי . ליה ההוא מינא [בקראי יוכא הד] נקם תרננולא [האקמיה בין ברעיה דערסא] תעיין ביה סבר כי ממא ההיא ם מים כל כם מו היו שערא אלפייה כי כפא ההיא שערא ניפנם אפר שפע פינה לאו אורה ארעא לפיעבר הבי [ורחפיו על כל מעשו כתיב] וכתיב "נם ענוש לצריק לא פוב תנא משמיה דרים בשעה שהמלכים מנידון כתריהן בראשהן ומשתחין להמה מיד כועם [הקב"ה] אמר רב יוסף "לא ליצלי איניש צלותא דמוספי בתלח שעי קמייהא דיומא ביומא קמא דריש שתא בידוד דלמא כיון דמפקיד דינא דלמא מעייני בעובריה ודרפו ליה מידוד מל הקופה אל אי רבי רצבור נכי רצבור נפישא זכותיה אי רבי דידוד דצפרא נכי לא כיון ראיכא צבורא דקא מצלו לא מספר מספר וכי וכים שבים כל ומספר הים קא כדרד והא אכורה "שלש ראשונות הקב"ה יושב ועוסק בתורה איפוך ואיבעית איכוא לעולם לא תיפוך תורה דכתיב בה אמת דכתיב "אמת קנה ואל תמכור אין הקב"ה עושה לפנים משורת הדין דין דלא מיסו כב (נכו ב) כתוב ביה אכות הקב"ה עושה לפנים משורת הרין: יום מעיד מדף בענל סימן: נופא "אמר רבי יהושע בן לדי כאי דכתיב "אשר אובי מצוך היום לעשותם היום לעשותם ולא לפחר לעשותם היום לעשותם ושל כים ולא היום ליפול שכרן אמר רבי יהושע בן לוי "כל מצות שישראל עושין בעולם הזה באות ומעידות אותם לעולם הבא שנאפר "יתנו עידיהם ויצרקי ישמעו ויאפרו אפת יתנו עידיהם ויצרקי אלו ישראל ישמעו ראמרו אמת אלו עובדי כוכבים ואמר רבי יהושע בן לוי כל מצות שישראל עושין בעולם הזה באות ומודפות אותם לעובדי כוכבים לעולם הבא על פניהם שנאמר "ושפרתם ועשיתם כי היא חכמדנם ובינתבם לעיני העמים נגר העמים לא נאכר אלא לעיני העמים מלמד שבאות ומודפות לעוברי כוכבים על פנידם לעוה"ב. וא"ר יהושע בן לוי לא עשו ישראל את הענל אלא ליתן פתחון פה לבעלי תשובה שנאבר יבי יתן והיה לבבם זה להם ליראה אותי כל היכום ונוי והיינו דאר יודנן כשום ריש בן יודאי לא הוד ראי לאותו מעשה ולא ישראל ראוין לאותו מעשה לא דוד ראוי לאותו מעשה דכתיב "ולבי חלל בקרבי ולא

רבינו חננאל מפרש שלדן לריך רק לספדל קללפו לטרן שותה שנה שלם בלום שנובר בי חודת בחותו רוב סדע שסים רוכה נכחביך רשה צליון . ושחשריון בקללפו כדליסת בחלק (שבחרין דף לפידע וט' תנו שחו קב) מברסתיו של חותו רשם חמכ חים שחסין מים למד מהסים כלכההיו וכול דורום לפל או ישאל לה כי ריסויה שלומר כי רגם כלפר שב לא קבה אל חשה ול"ב ומכלן דרבם כמימבים דחם לח שמו לא מם הי כן סיכי מפיק מסוף קרו דרום תו בשו ומוב וכי כמיפרים: בתלחת שני קמיםה! שתו מים יום פי כשלפים כחמרים בכתוך כשנה כר חוודת סיבלוניה שכתמה זולתם מלכי מזלח ומערכ החדשים ולה פיים מניחים את כתריםן חדרם של מלכים וקצי בחדת ביותובי: לממד כני קשום כהחבריכן פיק דכרסת (דף כה): שבוע מיסה מלחה השקה בחלה לחו להרח לרשה - לפוברים דנרםי שני קברות וכי : ככה שנד סכנים ניחה השוברי סי בין רג מבי ביאם סכבים לה מפלין ולה מוכידין (נקמן חשה נכחת חשים י כו.) וכוח שבקש לקולו לכזיקו בקללתו חצי בחקישום דכי נססין ולא למרנו ולא דמי למורדה מושך זכחן ליום לבור ותפינו לספרים דגרפי הכחת השום": אי חשב מינו חבים שכטפרים מורידין לבור שששל שבו בשלם כמי מימו החוף ביקם להרוג בקללם תהשברות לין לפילם ות"מ קולמר בתר סכי ש"מ לחו חורה יות יחים שי. חרשה כי לה סיכ לי לחחק כידי שמים מד יוופת בן לד לה ולכתנים מי שחינם רולים לכתנים מום כדי ליום פצרון חב"ם שכומן הכיח כי מוסר להרנו פה למצי חשבת כי כדים": ביוך החיכול לכורת המלים לשורי הם שלם בייקם לה מורה - פי רים כה המבחם ככה ב לבבם מי להם : בד דמהני חפי כשהגבור מחפולין במקום חבר יותן ספס חבי לובר כיינו הקלו דלו מודה אבל לינה ב שרובל וחי חשין כבתר ו חולה כתקום שכובור מתמללין כד.ומרים בפיק דברסת (זף ו.) חון שבי חברי הלי סכלתיםל אדסכםתמת אלאשס הלבורים

שבר רב יונף לא ליצלי ידושלם () ב"ד יום כל פצות למשישה השכל ולא דוד

רב וכויל נס כמן:

ישראל ראוין לאותו מעשה דכתיב כי יתן והיה לבבם זה להם ליראה אותי כל הימים אלא למה עש לוםר

השכח בסי חנו פניתר

נטיני נריבו

ופזיה כלכה יל ופיין נכבנות ונמ"ם סתנ מבין פ סום ש חים סיי : 6 cross ton

מא נד קיי סיו מכלטת סנכדרין סלכם ד פתג עבין זו עובים חים סיי : 7 970

סתב לחיון רם שובים יד טיי רט פציף מו:

הנתות הביה מיכו קבה מפיכו נכם: (כ) ר'ח מחינה

שנים משורת הדין בנד כדתני (רב יוסף) ישדפת להם ונו' . עם א פיי פי פפני והך ברייסה הייהי כמי בפרק הני מניהיי (כ"ת דף לנ) מתו פבין שם משים כן וחים לפי כנותו ובי יסמשחל בר יכי ביים משרת הדין חים פי ש שיףו:

שקולאי לא מייתי לה אלא מייתי למשן מלדבדרך פובי׳ ומפ׳ הר"י מתירליינים דלה שייך לפנים משורת הדין חלה בדבר בההרים חייבין וזה פשור כתו רבי חיים דהבת ור' ישמעתל ברבי יוםי בחלו מניחות (שב דף ל:) חבל בההיא דרבה בר רב הוכא אין חיטה כיט לבין אחרים וחין גרחה דכפרק אל מניתות (שם דף כד: משם") חמר (דיב ושנים) דעכד לפנים משורת הדין גבי הח [דהכוה |דבתוחל השכחינהו להנדחמדי מב ח פיי שם פבלי במדכרת הסדריטהו למרייהו לבחר תרישה יהחי שחה ובהכיה פטרי כים דייל דברורי בקולה וה בייך לפנים משורה כדין כיון שעשו לו היוק נדול בפביעה ששיכרו ט חבים של יין: אדורי דינד לר' הנשור . חבתי פום נרוך למינמר דחי לח פום ברוך למינמד (א היה מהויב כדמשמע (א) חושי דיכ פיכו נבי ד' חייה דשבר לפנים תשורת החין וכי: (כ) בא"ר ב ברץ וכת דקהמר (יתר) חוי דעלך פים

רב הונח דם בינה בימיהו דהנה

ביה חייהם. "חלמוד תורה : ביקור חיפט וקטרה. פרפים באלו מליחם הייט גמיטם חסרים ושקן לה ביקר חולים בכן ניט וטפל לושה נכן אחד משבים כחליו וקבורה בוקן ואיני בי כבודו ואפילו רבי חייב: מתשים שנשל ונקן ביד. חיכה את החיב שה .. תששון נחלוה או ונעל בי כדתני כו' אבל בכון. פרק האימנים נים די כו ' יבי רבה בר

דיין נמששן והחזירו לטה וחייב אה הזכחי נפל ביד ממון מן הנחבע בית חיידם את הדרך זו נפילות חסרים ילכו ושילם לתובע ועימה חת העיהוד נעל צי ביסור תולים בה זו קבורה את המעשה זה שרן בידים חרקן עליה לעמאו ודאי הדין אשר יעשון זו לפנים משרת הדין ריש להחזיק דבריו וסיהר אח הטמא לקיש אחני ליה דינרא לרבי אלעזר אכר געל הדיין לפירוח שמחים וערכן מעליא הוא אמר ליה "הוי דעלך קא סמבינא פס שחר פירום החים הבוחלו והוה א"ל כי סמכת עלי מאי למימרא דאי משתבח ליה עוםה מעשה בידים ומזיק והכי בישא בעינא לאיחלופי לך והא את הוא מפרם בסנהדרין בפיק אחד דיני דאטרת רבי מאיד הוא "רדאין דינא דנרטי וופינ ות ממנות (דף ננ.): קידם. חבר חת כשטם פו.) בתבוחה: מחינת ישרם. קיימה לן היה מאי לאור מאיר ולא סבירא לן כווחיה א"ל נדר בנתיים זה שתך ורשים לנדר לא ר' מאיר יוסבירא לן בוותיה הי רבי מכחי חה פינוך נפצים לנדר נאיד אילימא רבי מאיד (ד' ל' מ' פ' סימן) ההבן "הן את חרין זיכה את החייב חייב

מכה כלה יתפור (כ"ב דף ט. : בנדריוו לב בטרום כה: מה שעשה עשי וישלם מביהי הא איתמד עלה אמר רבי אילעא אמר רב ודוא שנמל ונהן ביר אלא הארי פאיר דתני לצביע לו אחם וצבעו שחור שתור וצבעו אדום ר' פאיר אופר נותן לו דמי צפרו חתם קא עביד בידים אלא

מלאים פין הדר הי מאר דתנן "המסבך נפני על נבי תבואת: של הבירו הרי זה קודש וחייב התם נמי קא עביד בידים א הא ר"ם דחניא ""מריצה הברם שנפרצה

הבחבינה חבינו לה חתה הוה מחייב כמו ר' חיית דתע"ב דלה חמרה ניה נוה מחייב הי לתי משום דלה מוה צריך למינף ורב הלפם כהב דלשולם לה מחייב עד שיחתרו לו: דרים החיין ביובוא אם השמד - אצ'נ דאמד בהניקון (נישון דף נכנ) המשמח והמדחש והמנשך בשונו פשר הכה חים ניה לחיובי אצ'נ דשונו (ד) נאד חיון ה אנה הוא מההיא פעמה דמחייב ההם במויד למ"ד היוק שאין ניכד לה שמיה היוק כדי שלא יהה כל ההד והחד הולך ומכחה שהדימיו

את הובאי פיפא את הפתור פידר את הפפא

של הבירו הכא נמו חייב כדי שדקדק בן יפה ולמ"ד נמו שחיה היוק ושונג פשור כדי שיודיפי הכא חייב דליכא נמיחם להכי דאפילי פיהר את השתא ושידט עם פידוחיו לוכה לחיתם פתא הח"ב לא יודיפני שהן פנולים דכיין שדיין זה הכם וכעל הוראה ודאי יודיפט : קר את השתא מז בעשה עשי רכלם תכיתו . א"א ליישב שיהר אה השותא כשום שנין אוה כשידם עם פידוקיו בדתפרם בתפקאת כפ' אחד דיני ממוטח (סוהדרין דף לבן וכס") וכפרק עד כמה (כנורות דף כה: וכס) דחם הן בעין לא מה סעבה עביי ולא יכלם מכיתו פייך בק והא דלא מפרש הם אלא כי מידן לה כשכשא ונהן ביד לא מפום דמפיקרא לא בכבי עסקיכן אלא דמשיקרא לא איירי כשעידבן חכם אלא הכעלים אבל במשקנא קאמר שאחכם בעצמו שירכן וככטרות שבא "שב וישלם מכיתו בשיהר את השיוא כשבים עם פירותיו

אירי כפשירם עם פירות מושעים ובסנהדרין פכא ליישב מה פששה שבוי אירי כששירש עם פירות מרובים אהכיינו השמאים ברוב תחדוייתו ליכא לאוקמי בענין אחד דפשי .א לכמקום מה ששבה עשוי שנות עהור לא שייך ישלם מפיחו וח"ח למחי דפשי לאיקמי כד"מ סיכי ההכסינים השתחים ברוב והא ס"י לרים בהניזקן (נישין דף יד: נכי אנחי פרך ורימוני באדן נפט ונהפנטו הפיט שונג לא ישט ריצ דבונג כי פאי שעבה ע"פ חבם לה קנים ר' מאיר א"ב החב דוקה שנתפנטו אחר כנפילה שנהברו בהחילה חערובהן קאחר ר' מאיר דלא ישלו אכל אם נחבושו קודם שנחשרש שדה רות דשרי אינ בהך מינהא דוקא דדהין דינא דגרמי אחיא כרית וחימה מאו כשי לאחיי מהכל הד' מאיר (6) דראון דינא דגרתי והחאי מהין להגמי כשכשל ונהן כיד כלל נשל ונהן כיד חייב אשיט לרבנן דלה דייני דינא דגרתי (רים בשאו) פיון דכאמירה בעלמא קם דינא כמשכה כפרק אחר דיני משונית (פוסורין דף לנג וסב") דקאמר אי אמרת כשלמא טעה כדבר משנה אין מחר הנוחד קם דינה סיים הקתפחד ריבי הנה אי המכם חוור לימה כיה כיון דהים סוהי פרה (קמן) כוה הדרה הפחה וחי דינך לחי דינה אלת כנים עברת והסם ע"ב אחר כרבנן דלר"ת דרתין דינא "צרתי אב"ג דליני הואי קמן הוה הדר היה ני להסחייב כחו מראה דינר לשלחני דרויב אפ"ב דאינו הוה קתן כוה מחרר ליה דיל - בשנם הרוה בוניא כרים ולא דמי למרחה דיכר לשוחני דסון שהרחהו לשוחני שוב כל היה לי להראותו לאחר אבל נבי פרה כשאבהה לי חבם זה כל היה לי לחהר להאבילה לכלכים או לערכם עם פירות והיה לי לישאל עדיין לחכש אחר ושיהו קשה מפיהר (כ) השתא אחאי מחייב הכם אפילו לרית בתה ששידבו בעל הכית עם פירוח ניתא כיון דאילו לא שירט ההה הדר השחת נמי לתו כנום שבר וכן כרישת דהך דדן תם הדין כש' עד כמה (נסרות דף מו.) דתגן מי שתיט מומהה ודתה תח הכבור השתע של פיו הרי זה יקבד וישלה חריתו ואמאי נימא ביון דאיני לא כשתני היה מותר השהא נמי לאו כנום עבד וע"ק דע"כ שניא דהכה ודכבורות דלה כרב חשדה דהה מבמש דהליבה דר"מ ניחה ליה כלה נשה ונתן כיד הלה כרב ששת וח"כ כיון דמה שעשה עשוי משום דאירי דפעה בשיקול הדעת כדמוקי לה רכ ששם כריש שנהדרץ (דף ו.) למה נחחייב הדיין לרכון כחאי דנגע ביה שרן הלא בלאו הכי מה שעשה עשר ושיר היכה דקם דינה לחה לה יתחייב הפים לרבנן דלה דייני דינה דגרתי מיש חבהנים שפינטו במקדש דמורדן חייבין ביו לר"מ בין לרבנה אע"ג דבדטיד בעומה מיפסל ולה חשיב דינה דגרמי וכרהה נפרש דכל היכה דינה הפיני בדבור חשיב במעשה ולא כנרמא ומחייב אפיט לרבנן אבל חיכה דאיט היה קמן היה הדר כנון מראה דינד וכנון פטה בדבר משנה לר"מ הייב ולרבנן פסדר הכת ודתי ברמת כות מה שהתכיני החדי כן של פיו תו מה שעירט עם פירותיו ושנית דכנהדרין כדכנן וכת דכעי הכה נחוסותי דרית (ג) דתין דינה דגרמי מסיהר את העמת דייק דחייב הכם כמה בעירכם בעל הכית עם פירותיו ומחייב את הזכתי דחייב הכם אחתי דשילם זכתי אתר כך אבל ניימא את הטיחור וזיכה את החייב דבדבורו של הכם מה שעבה עשוי חייב לשלם אפיט לרבכן דלא דייני דינא דגרמי וכן בפרק עד כמה (בסרות דף מונ) דקתמד לימת מני סתמת כר"ם תשום פיהר הה הנשת והייב הת הוכתי קתמד ולת משום שימת הה השהור חיכה את החייב והא דמפרם החם לפעיי מתני' כרכנן שימא את הסחר דנוני כה פרן דכה את החייב פחיה לו מפטן ונטלו הימט אנב אחרינה מפרש להו א"ב טוניה דהתם כרב חבות ומפרש בהתח ורישה דתי שתין מומותה ודהה הח הבבור וכבחש של פיו להו דוקה אלה הוא שנתו שחשו וליש לרכון חים רפשרי בשורף ששרות חבירו משיחה השרגר וכדנים שפינט דלה חשיב דינה דגרתי דמה לי הם גורם ט הששר פ" פשורף פטרומיו ומה לי פ"י דיכורו ול"ל דריכור תשיכ כמעשה והוי חוק פגוף החמון כידים אכל כשורף שער איט מגע כגוף החמון וניירה בעלמה הוה דקני מיניה וחין (ד) הצה נרם בעלמה ושד י"ל דסוניה דהכה ודבטרות דלה כרב שבת אצה כרב חשדה דלה הש דינה בדיבורי בעלמה וחיירי בנשה ונחן ביד כדמיקי ההם רב הסדה הלה דס"ד דגמ' דנשה ונחן בעלי דינין ודחי דחיירי כנשה ונהן ביד הדיין שלמו : שאני ההם דבירים שכיד. תימה ודקחרי לה מחי קחרי לה וייל משום דחון הנמר משתנה מיד כשנתן כפחמנים דחין קולנו הגבט חיד עד כ' ימים או נ' וגרמה בשלמה הוא הדומה לתסקר נפט שאין מויק עד אחר זמן ובתרוייהו משני בידים קעביד ומ"מ מסכך

נפט לא מזיק כל כך כיד ם כמו כלמד ללכע לפיכך הכיאה אחר כך: בקדיצרת הסרם שנפרלה כי'. אורית שאין (ה) משנה כשום מקום אלא כבייתה היה ותים דין דחתיה כדים בתכז ההיה משנה דהמככר דלטיל דפליני כתם כסיפה די יוכי וריש והמדי הין הדם חופר דכר שחין שלו וחיב כרייסת ושחינת הכדם כד' יוכי וריש לח חתיה הנה כחיק דיהתו דסיני כרים דסתם תבנה ד"ת היח וחית וחתן חנת דפלינ אדר"ם בדיכה דגרמי דרבי יוםי ור"ם לה טוני חלה משום דהין אדם הוסר דכר שאין שנו ורבגן דפלני אדר"ם בדבר הנורם לממון ליכה

ששיי פלינ חדים דמשמע דים לפשור זה. בשרקה שנדוסיו מכשמשו ולמהן דדהין דינה דגרמי המד לשיל דמעני ביה דמי ששרה מעליה :

נליון הצים תוםי ר'ם פחים יסי ומתסכן. עיי לקתן דף קעו ע'נ מום' דיכ : "32 5"5

למית: רים חילוקי בדפריםים במרויר ובינ דף של") ורל דהכוח מנה דפרק הנית (לפיל דף נוני) דקהני שחשו נחתו בחתוה מה פעשה וריכ יפנין

לא יהיה בך אביון שלך קודם לשל כל אדם אלא

לזכן ואינה לפי כבורו "אמר רבה להכישה חייב בה

אביי הוה יתיב קסיה דרבה חזא להגך עיזי דקייסו

שכל כלא ושדא כהו איל איחייבת בהו קום

אהררנהו יאיבעיא להו דרכו להחזיר בשדה ואין

דרכו להחזיר בעיר מהו מי אמריי השבה מעליא

בעינן וכיון דלאו דרכיה להחזיר בעיר לא לחייב

או דלמא בשרה מיהת הוא דאיהייב ליה וכיון

דאיחייב ליה כשדה איחייב ליה בעיר תיקו אטר רבא

יכל שבשלו מחזיר בשל חבירו נמי מחזיר יוכל

שבשלו סורק וטוען כשל חבירו גמי פורק ושוען רבי

ישמעאל ברבי יוםי הוה קאזיל באורחא פגע ביה

ההוא נברא הוה דרי פתכא דאופי אותבנהו וקא

מיתפה אל דלי לי אמר ליה כמה שוין איל פלנא רוחא יהיכ ליה פלנא דוחא ואפקר' הרר זכה בהו הרר יהיב ליה פלנא דוחא ואפקרה חזייה דהוה קא

בעי למהדר למזכה בהו איל לכולי עלמא אפקרנהו

ולך לא אפקרנהו ומי הוי הפקר כי האי נונא בוהחנן

בשיא הסקר לעניים הסקר וכיה אומרים קאינו הסקר

עד שיהא הפקר לעניים ולעשירים כשמימה אלא רבי ישמעאל בר יוםי לכולי עלמא אסקרינהו

ובמלתא בעלמא היא דאוקמיה והא ר' ישמעאל כרבי

יוסי זקן ואינו לפי כבודו הוה ר' ישמעאל ברכי יוםי

ילפנים 'משורת הדין הוא דעביד 'דתני רב יוסה

דסדים "(אשר) ילכו זה ביקור חולים בה זו קבורה

ואת המעשה זה הדין אשר יעשון זו לפנים משורת

הדין: אמר מר אשר ילכו זה ביקור חולים היינו גמילון חסרים לא נצרכה אלא ילכן נילן דאמר ימר

בן נילו נוטל אחד מששים בחליו ואפילו הכי מבעי

ליה למיזל לנביה בה זו קבורה היינו נמילות הסרים

לא נצרכה אלא לזקן ואינו לפי כבודו אשר יעשון זו

לסנים שורת הדין דאד יוחגן לא חרבה ירושלים

אלא על שדנו בה דין תורה אלא דינא רמניזותא

לדיינו אלא אימא 'שהעמידו דיניהם על דין תורה

לא יהיה בך אכיון. כל מכים ענתך לידי עניומ: הבישה. זם שחינה לפיכנודו חם ככישה הכחה חסת להשיבה מוסייב בהלשהדוכה כוחיל וכחסיל: קלא. מרט"ח צלעה: דרכו להחזיר בשדה. שחין שם כליה כל כך ולינו נום: ואין דרכו בעיר. שהגל צום משכיניו תרה אחיוסום מכם בשדס: מהו. שיתסייב

נהשינה: לא מיחייב. להחמיל נהשנמה נשדה: וכיון דאיחייב. שהדיה מתקומה סייב אף בעיר: פורק ומוען. פולק משל מן הממול ומוען עליו דכחיב עזוב חמודב כהם חקים: פתכא דאופי . משחרי של ענים : וקא מיתפח. עומד לפום: דלי לי. ספעינני: הדר זכה בהו. סוכ סחים הסום והסזים נהן מן ההפקר: הסקר לעניים הוי הסקר. חע"ג פלח הפקיכו אלא לעניים הוי הפקר למפטר מן המעשר: זה בית חייהם. (*) ללמוד להם אותנות להתפרנם בו מוקוח ומורות כחיבי ברשים דקרח: דיני דמניותא לידיינו. נחמיה דמניותה גחחי הדנין ניסורים ונסוקה וסנירו בבבה קתח (דף קיד ח) דדיינו בבזחח: מתנ" איזו היא אבידה. ננור מפכם: אין זו אבידה. וליט סיינ להסזיר שמדעת המסיה שם: רצה בין הכרמים, דמסתקנה: לא יאמר לו תן לי סלע. שבטלחי ממלחכתי (*)שיחתי לו חם עשית תכחכתך היים מרצה סורח עכשיו לפי מה שסרסה "והודעת להם זה בית חייהם את, הדרך זו נפילות שמיטול: כפועל. נבמיל מפכם: אם יח יש שם בית דין. חם מם לינטרום יוטל כדי להרבות שכל וחינו מפץ ליבסל מתלחכתו מה יעשה חם ים שם שלשה בני חדם יתנה בפניהם ראמכ כאו שאני משתככ כך וכך אי אפשי ליצמל ליסול שכר ווועש אני משיב אם חאמרו שאשול שכר משלם: בבליבלל. פחם מבידי שמוכפת שהיח שם שלח מדעת בעליי: ולעולי. בחמיה וכי אם מם יתלאכישם לעולי כאתי תדעת הים וכי דכך שלח להכנים: בקדמתא. לפני עלום המסר: חשבתא. ממשכה

ולא עבדו לפנים משורת הדין: מתני אי זו היא אכידה סמצא חמור או סרה רועין בדרך אין זו אבידה חמור וכליו הפוכין פרה רצה בין הברמים הרי זו אבידה עהחירה וברתה החזירה וברחה אפר ארבעה וחמשה פעמים חייב להחזירה שנאמר סלי ד פפנ חין הפקר חלם בפני בי וייל דהכח דבר חשיבם יהיה בפל מסלע לא יאמר לו תולי סלע אלא נותולו שברו בפועל "כאם ששין עד פל כמי הוו ני לי כמי ללורייחה כלל ג' כג יש שם בית דין כתנה בפני ביד לאם אין שם בית דין בפני מי יתנה שלו קודם: בכוי אמו כל הג דאמרינן לאו אבידה הוו אמר רב יהודה הכי קאמר אי זו היא כלל אבירה שהוא הייב בה מצא חמור ופרה רועין בדרך אין זו אכידה ולא מיחייב בה חמור וכליו הפוכים פרה ורצה בין הכרמים הרי זו אבידה ומיחייב בה "ולעולם אד יהודה אפר רב עד שלשה ימים היכי דמי אי בלילותא אפילו חדא שעתא נמי איביממא אפילו מוכא נמי לא לא "צריכא דהוה חזי לה בקדמתא "ובחשכתא תלתא יומי אמרי איתרמויי אתרמי לה

ונפקא שפי ודא'י אבידה היא תניא נמי הבי מצא שלית וקרדום

באסרטיא

עין משמש סימ לית תמה המוה ככל לכל הלי דלינו מה בכל דמי כדמוכם מצוה פרק שני מירין (דף כם ב) דחתי עשה דשלורע ודפי לחו ועשה דכהנים וכן קשה לקתן (לב א) יכול אתר לו אביו הפתא כוי ופריך מישוק לים דחין עשה דומה לים ועשה כל גבי בהנים שחינו שוה

> כבל דסי ריל דעשה דוונורע שחני דשתיר משום דנדול השלום כדחתר *כיל דעשה בפי שילום הקן (דף קמל ל) "דעשה ימשרע דומה דמנוכע הוה דסי לחו ועשה דשינום בה דבילום סקן מי למר יתורם דשלם משלם מצל מלכ כר ועי כשים עשה דעלמה לה דקי להו ועשה הפיי לים שום בכל חם התיחץ לא יתיישב מב תיח פידם לתמן דשרי תלודע ביתי סלוסו בחשמים מהלי נדלה המטה פרק קתח דמועד קטן (דיוב) ומנידה הליע ולדידיהים לומר דהכח סמיך עלוחו יד פתב עשין וכלים כל למיכודה מקמי מעוכה ולקתן עד עור שיע מי לסיכן חיבודה מקמי מעוכה ולקתן ס"ת סיי כפג מהי עדישה משכי דהוה דסי הפילו פעיף ב כמר ועשה מי כמר קדם מפילו מי (*)ובמבוחלק בעלמח לח דסי ובפ"ב דיבמר (דיכח ח) מלמיד סוכה דחשר בכי שלובחה דרכי יוסכן וכ"ה ע"ם פיי בביחח כיב בחלמנה מן הנישוחין כיע כח סליבי דלח פטרה דחין עשה בחיי בספלי דומה לא חעשה ועשה וייל דמשיב מוביע שם בוה בכל כיון שהחלמנה עשחה חימור פעים ל כמו הכהן דל קרי ביה לא יהם לא יקסו חע"ב המין בוה בכל חלח בכהמים ש פים בום לבל כבים דבינות זקן שלינו שום בחתיבוי כשיל בנשים כדיווי תקתי עשה דתלוכע: אלא טקן ואינה לפי כבודו, ואים יתיי פייע חיפוק ליה מולחסותו דכנוד הנכיות בהלי כולה דותה תילח בנו ושהישת שסמו זייל כלי ד סמג כבוד הבריות דמח מלוה סמיר טסי שבין של שמשל נבזיון פן יסכים או יאכלוכו פימן עכב כלבים מע"ב דבסכק מי שמתו פניף ג (דף כ ב ושם) מוכם דחי הוה כלחי שב וחל מעשה היה נדמה מפני כנוד כ מיי פ"ב הבריות היינו ונשום דערום הוי גנות מהלי מדנים וכזיון בדול כדחמר (יצמות די סנב) הלכה עו וכרון ברוכ כלסמכ ליכמום לי פבל) פיתן כעב מהכך עלום ומהכח כח ידעינן דדמי שניף ה מכם מעוכם מצל מיסוכם כמו פסם ותילה וגם כרח לח. [ועיין הוספות ומיי פיים שנשות ל כ דים מכל]: אפקרה מהי מבידה שלם יכשלו בני מדם כלא חבזולומים מפלי כולם הם חתר פי חקצין התודר (דיתה ח) פוכיע חים כתי הוו הפקר והם דמתר שינהי פי פניף נ ופיי קתח לשנת (דף ים נ ושם) ניבית שרב סעיף ג נר וקדירה חפקורי מפקר להו חעיב דליכה בי התם חק פהדי דמתקר 'מייי פייב להו בלבו שלא יעשה איסור שביחת חהם מכילום כלים: לא מרבהסי. ומים דביועם מחביע מין נ (דף ע מ) התר תפני שנחה פנס סימן שלה וייל דסם והחברשם. איזוהי חבידם. ספיף ב שיבין שלין הבעלה יודעין שהים מס:

קודדום שניי פט"ו מכי לבידה הלי יב קמב עשין עד עושיע ח"מ קימן לקל קעיף ל קל עמיי שם פידל הלי יב קמב שם פושיע ח"מ קימן לקל שניי ב קבא "ל מייי שם פע"ו הלכה ב קמב שם פושיע מ"מ קימן לקל מעיף ל משיב ב"ב בילם פיז מ"ל עליום פיז מ"ל ביל ב מ"ב ב"ל ב"ל מייי שם פע"ו הלכה ב קמב שם פושיע מ"מ קימן לקל מעים מייו ב"ל ב"ל מייי שם פע"ו הלכה ב פוש מייי ביל ב מים ב"ל ב"ל מייי שם מייי שמי לביל מיי ב"ל ב"ל מייי משים לביל מייי משים לביל מייי משים לביל מייי משים לביל מייי ב לב"ל מייי משים לביל מייי מייי מייי מייי מיייי מיייי מיייי מיייי מיייי מיייי מיייי מייייי מייייי מייייי מייייים מייייים מיייייים מייייים מיייים מייייים מיייים מייייים מיייים מייייים מייייים מייייים מייייים מיייים מיייים מייייים מייייים מייייים מייייים מייייים מייייים מיייים מייייים מיייים מייים מיייים מיייים מייים מיים מייים מיים מיים מייים מיים מיים מיים מייים מיים מייים מיים מ

כוני מושה מום מיתו ככה ממיף ז כון כ מייי ממין מכלי בדלה ומביה כלי יו מתו ממין מד מושים מים מיתו כמב מעיף . כון ל בייי שם היו כלי ב מות בם בדב • 5045 64

crared eer cace ter ded (serma to as d) rdy ore ed cacy "turio:

מאכונה פירוח יצבורי מעות

מיוב לחברת מצא פירוח בכלי או כלי כפוח שהוא למעוח בכים או כים כפוח שהוה

מער שנירול שמע פין חימו שבה לפניו לישהל לפי שפנירו היה הבל הי בכשיק כבי הבל קשה דרי הבה הלמידו של רי בייי est dial a שמד מושות אבא בלשום בב, קסו דכלות קחד בככר בוכטו משוב ב קשו בכישק כבקשב (דושו בישר ב) ב, קשו וב, קסו ככינ משובי בקבתי בוכטי שמו לחיין מכינה כשונהן בחשמה שבשוק שחף כי מכינה כל מליו. עליה הלה בחשה שבנים ובעובדה דסבה שתלהן בדרך בלם השפה מיי כהשפה שבנים: שם בחייה בסדים סכי שלבדו לו נגננו וסכל נקם לבדו לוכסל דמילמל: שמצאן בשמם. בפיק דעולך (דףיב ב) משכם בכלק דברו ג' יצורם בר מכל במישה על למר דכבילה ובתומממל מכים ת שיי ביר וקתיר בתבר מל כם מרמב כם מבר ישכמנו הד" שמנת כו , פיים מנעו מתיף ו בעומה וכוחה שנעלה לפני מכפי שיים פיי כנים מעיני שכובה פבמי ישכמל ולכב מיירי ם חוב שות ומשני בתומד וכולסו שנעלם מה ל במקוב במיווין נמלה מעיר שכובה מימן מג שם מפיי ממן דפליג מכב מרדה הכמ משת שב בכתו בשו פתוכם שפתה פשנים אמונה שליה וכב סיכי לכיל במכל מית פכיך מפיר מפל מלכנות מדמריך מרק ביד הנמה (דינה בומם) ו מייי פים קיייל כרב כדפרישים לעיל (דינג ב) מב מנשל שנישל שנותלם ען כעין לאף עייב דלל י מושים שם ומכיי למפרים דברפי מביין מפיר אווי שם כל, כדמשמע ביכושלתי פכק מין מעמידין מוכים: אחא לקווים דרב גרמיי aup a cer and ged éauf aér ever מימן כנני לפנים משוכח הדין חין לו להפסיד וממר משוחב לו כמבים ועשו לו כמקד בדול משום וקרוני בק, בקומנו (מם) בכנכו שלוקם. ששבנו שפק, דגקם כתו! ששת משפשל ממוכם שבו בשום דה שייים למנים המוכח הדין בעי ליה לההדוכי מתום נו כבל כם משמי לבם סבם ומיני משום מימן קכש בחר מכיםי ירשי מחל כיע ממורים raise or days rock canady rowiger מניף ז כוה ועמה למנים משוכם הדי בער ב שוב שיע דכי ישמעלל דוקן ומינו לפי כנארו פצין שילם כמו מפרים וכן בעוכדם מיקנק משייו דכם בעי נתיבף פעור ונפנים משורת ומוסיע ייד להסכים לצעו למילף סייצה וכי סיים מיהכש מיים מייבין והוא ממוכ כמו במכלה דינכ סמר משון מג בקשב יששון קלק במלום שקשבים אפוכרי פליכם מדברי מוכם וייל דלם מייחי קכם mactio gate rating ged read wall word ומרידה כלים לחען מלך בדכך מובים שבות מדבכי מסכמי ביינם בקומנין (ריפג א) מייםי קכם למכינה שבשוו שווים כשונסכי וכמנט כת וכלמל בסוף סבל לה בעוברם דרבי סיים במכלה דינר לה כנדים בכם. שינות בם, פכץ כבם כבמייםי כקמן במוברם במדמי בתכלו (בם כ ב) שומק בכם מושני (*) an ord . adde read each of defer מוברן שמקכוב נפבדו היכרח: לפנים משוכח בכמם כמי שב ממיילם שתבור שביוולה יקבור • [מי כס" דמכלן "סיפא נחביל כך למולם דפמובד שמלאן שמר היב מדם שנמנדו קשם שם במיםן ומניםן לבל כשי פינם rdice agae or means and raich

da.b L

ואיבעית אימא לעולם רבנן מי קחני הן שלו אינו סן עלמן סמיר לעד דלם סים לכיך לימן כק דמיכה כדמנן בנותו בכוב מובר גלולים: לבחד מכימר יכמי ממל מי. פה במוצו כבק בכוב נובדי בלולים ותינו ים לממום דכלכם

פין משפט שבה פותה במדל . ולל בם למימר דקבר ביבון דליב הממום

קחני. דכיון דכונה עובדי גלולים דילמל דעובדי גלולים סול ושלר במוצו לים בכוב מובדי בלולים: מי קחני ברי אינו חייב להברין ואיבעיה אימא לעולב רבנן ונשלינה מעון ולם המשום מינה

אחא לקפיה דר יותנן ואפרי לה בבי פרושא ואפרו ליה זיל שקול לנפשך: בותני ביאלי משומוע בין מבריא, לציפורי אחא לקסיה דר' אםי ואמרי לה לקטיה דר' יותנן ואטרי לה בן אלעד אם יברוב ישראל אטר רבא ירוב ערי ודוב מבחי ישראל ר' אטי אשנה סרניות בשמצאן בבית מדחתירוהו לו משום שחימה רובא ישראל נינהו שמעת מינה הלכה כריש מטיר איד נראין דברי ר' יהודה בשמצאן באשפה לודברי ר'הנינא בנו של ר' יוסי הגלילי כן דבתו ועבודוכת ועלב ומצאן מעומו ב, תיובט אוסב וב, עהוא כהו מל ב מס, עדלילי שנוא בנו של ב. יום: הגלילי בחונא הרי שאברו ם משום מציאה כרש בן אלעור משום שחימה כרי מכריא לציפורי והחירוהו לו אד אםי החירוה: לו אסור בעומר ורואחו: ר' חנינא מצא גרי שהים בין של ים דטי הא "אמר דב יבשר שנחעלם כן העין CLIO T! NECT NO. THE LAUNG MNE LI LENGT לנפשך והא רובא רישראל נינהו שטעה מינה הלבה בני בר פריון אחא לקפיה דאביי איל יויל שבול בים ההוא דיו דשקיל בשרא בשוקא ושקייה בצנייתא נחשה כצווח על ביתו שנפל ועל ספינתו שמבעה סיםן מהו איל ההדי אלו שלו והלא עומד וצווח הנלראי ואמרי לה בשוקא הרבנן אמר ליה מצא כאן ארנקי מהו איל הרי אלו, שלו, בא ןשראל ונהן בה הרוןרכא הוה שקיל ואויל בחריה ברב נחטן בבשוקא למבייהו לבהד חדיםר ירחי שהא לפנים משורת באכוני בממאל, אמכט עיל שם., כסבלנא נאניבניני לבחור חדחי אשר לה "ילפנים משורת הדין כי הא אקו מקו בא ישראל ונחן בה סימן מתוחיל חיב דרי דייםא איל מצא כאן ארנקי מהו אמר ליה הדי יהודה הוה שקיל ואויל בחריה דמר שמואל בשוקא מישראל נפל וביון דישראל ברו ליה לא מיאש דב וישראל, כרו, ליה ביון דישראל סברו, ליה אימור אסני בנוב מנד מארו בער בירן דישראל סברו ליה וניא נובא מנד הנהו מים אין הלכה כרש בן אלעור נס צוא מאנ, נצב דובן כנון בסטלוב בא סוואם אמא לקטיה היב יהודה אל זיל אבריו הוא זוטו של LNACH L. III. LX.L. COLIN LALL CILL CILL למאי הלכחא אמר רב אשי ילקנקנה: ההוא נברא בחדא הימאחר ראשירא בהנאה טיחרת משים מציאה קאטר ודב אסי סבר לה כווחיה בחדא ופליג עליה KION IL LIA EL NIALL NOL ELIE LALNE FOL בן אלעור ברוב עוד אבל ברוב ישראל לא לעולם במוגאני במא! כנים בן אלתור מים כי לאם רים בהנאה בא ישראל ונחן בה סיסן מוחרת בשחייה בעיר שרובה ערי מוחרת משום מציאה ואמורה סימנא ושקיל היש דאמר רב אטי ממצא חבית יין שנה להבריו קתני ויניה וייחי ישראל ויהיב ביה

ages dutines of act or acto: CEUCO: XEIT' G'TIR. ELCE

שחוא . ניקן: נים. ים נו מינון כני ים בו סייון: בסור מחנרי מצא פירות בכלי, ומתם אולי . ניידים ספומים מבעורה : readia eaglo accord acout: מכם שלמת של מוני למכותכום אשכח קיבורי דאולי ביה אולויי. coacre chade : ertin . thing : CUCENT CHUGE . GTCT CC'CC בנבילה: ודראחו, משנמנו על שהשנינו: של בכ מכיון: אסור . שמם נממלף דבי בר מריון. המליכת בין דקלים ופום כמו גום: ומונו בגנועצ ctaro: rr. up acres ancare חריםר ירחי שתא. מנמם: דנלדאי לרייםה ודבים מניין שם: בחד דייםא . שמוכנים פס ממים כמומין מראש . שהטרכ ימנמם : דבי שכוב מובני בלולים לכנון: לא קסכנין ולם ממכה ינים כדממכה למינ wan aranny tark . darch and מום, שכנ (*) טרמי נפש (ישתים יש): מברו ליה. מקורין נמרים בלעיו כמו וכימן שיתנחם כשיםכנו חותו וינכים: recept recept ander man מון למכשולים ורגילים היו למוכנו מייחם קבר לה יוכל הנהר להוליכם וסמימס גדכ שעושין לדגים ולח ו'מחקיל. ים נו מכשולים חבנים cur cirl. madel ecoc erel: מובני בלולים נחיים בי סבעלים: ושדו ומומכם בשמיים למוללם דכיון דכובם סיםן. ינמת מספק יין עובדי גלולים ים במניחתם: בא ישראל תחן ERENT, requie del d'e no orac מציאה, דמים מייב לפכנים: ואסורה

למו לם כוום בלם שוק. בכל בטב כוב, במשונם: מושבט מחום

eacey (tp.ca t) of rec aurae

LIM

LEN CALAN

דניחא לדו דמקבע לדו בחובה מעיקרא ת"ש

עק סשפם והא ק' כשי בתרי בער דורין. למכן קנון זה ולעכן כל דבר שננשתה וו בינו חברים ליש כשנבי זיה לשנים חבל לח חלי נחיה בחד דתיין דחינו יכולות מה יהח קתבי נשים

המנטת לעלמן הש" שירש כתר לעכין חובר דחין חייצו' לאון ואם כלו המנוח וכוא הדין לשכים: ממיי ב'סמסי שאני החם דהיבה דשות. מכהן משמני דכשים יכולות לזמן משין כו מוש"ם לעלחן וכן עשו בנוח הביכו חברה' משין כו מוש"ם לעלחן וכן עשו בנוח הביכו חברה' ח"ם פי' קלי חתיו של תבינו יהחה ע"ם חביהן כפי'ו ותיהו כח כהנו העולם כן וקבה חמחי כח כתבו מדקחבי והמכוח בפיד בים יש משתי דקלותר חייצות כזהן וייל דכשים כל ים שת החתנות לשלתן היינו חם כלי לזתן פים פיים החמים ום תסתני קלח הנסק חפיי ב מדקחבי בסמוך נבים ועבדים חם

בר כל לותן זין המונין וכוד דחדונה ערייבים נים הבותות לבנ" חכות דחונה הני ע ליכח וכח דקחוור צריב ערכין (ד' ופתו בם ב. ושם) מכל מחייצין בזימן לחחיי שום'ש מים כבים לשנין רשות קחתר וכח לשנין קני כפי ל מינם ונבים נרך פיון אם יילחות בנרטת הזימון בל חנבים תחתר לפיי פס יפ"ן בלון מבינית רק מכיחן כחים ישמו בם ביולמות מדממה לקמן כופר מברך קנו כביי מ ובור יולח מכחן משמע שחף הנשים יולחר בברכח סמחון שלנו וחכו יב

יתר פין בם לדחות חותה כח" דבחני ביר במצין מין ספני שם בלבון כקדם דידע קלת תחי קחתר פה"ב אים חבל חים יהדע לבקי חבל כבים פה"ב אים חבל חים יהדע לבקי חבל כבים פי" כשני ש שחים חבים! כבל תכי לחיתר דלח כפקי וכה דחמר במבילה (פ"ב דף 'פיי' פ'ה פס ח.) לונה ששמע הבורי' ילה פרסותי פים פיי פובים כיסה בעלמה בהרי בהחמרים החב

ספיף מ (דף ית.) כמדת הדכי צני הכתכי" וני ידעים החי כיכו: ישרי פיה שם אי הבי חימה ביבה. לה נחק" חי הכי הכל אפילו מעיקכל כמי pg :mp p's שוב בל מקי הוה תלי לתפקד : שיפ' חין והתנין: קלם פביף ל הוה תלי לתפקד : שיפ' חין והתנין:

ובה"ג פבה בחד הוח ומצוכך פיי פים מם פני פו שמו חמיד לעולם ועד וחי הר עשר" מפנסס פח"ע על בחליים בכך הוח חנחים פים פי קפה ותנוקן שונו מחדר לשלם ועד: מפי פ תפי הא בנוסה יהשלים הח נשחד לש פפי פ הא בנוסה יהשלים הח נשחד בככות. תב"חוה"ב ד"ת בכב

בא בכל וברכ' בנון חמר יבחבח וכיולה 'פיקפספי'ב בן וחיהו פוק הוי החי שהל דבר שלא נהצו לעומת אות אלא אחר בוכה יכובנים דב"ה:

רב חשי עני נים נלחישה. וכן ססק בר" ושה לדידן דליכי פועלי מכיכו מניי מודס:

"נשים מוכנות לעצמן תעבדים מומנין לעצמן נשים ועברים וקשנים אם רצי לזמן אין מומנין (יוהא נשים אפילו מאה) והא מאה נשי כתר נברי דמיין וקתני נשים מומנות לעצמן ועבדים מוכנין לעצמן שאני דתם דאיכא דעות א"ה איכא סיפא נשים ועבדים אם רצו לומן אין מומנין אמאי לא והא איכא דעות שאני התם משום פרצותא תפויים דרב דאמר אם רצו לומן אין מומנין דאמר רב דימי בר יוסה אמר רב שלשה שאבלי באחת ויצא אחד מדם לשוק קוראין לו ימופנין עלי: מעמא דקוראין לו הא לא קוראין לו לא שאני תחם ראקבעו להו בחיבה פעיקרא אלא תסתיים דר' יהנן דוא דאמר אם רצי לומן אין מוכנין דאמר רכה בר כר חנה א"ר יוחנן שנים שאכלו כאחת אחד מהן יוצא כברכת חבירו ודנינן בה מאי קא משמע לן תנינא ישמע ולא ענה יצא ואמר ר' זורא לומר שאין ברכת הומין בינידם תסתיים א'ל רכא בררב דונא לרב דונא והא רבנן דאתו ממערבא אמרי אם רצו לומן מומנין מאי לאו דשמיע להו מרן יותנן לא דשמיע להו מרב מקמיה דנהות לכבל: נופא אמר רב דימי כד יוסק אמר רב'נ' שאכלו כאחת רצא א' מהם לשוק קוראין לו .מוכנין עליו אטר אביי ודוא דקרו ליה ועני אינר כד זוטרא ולא אמרן אלא בשלשה אכל בעשרה עד דנייתי מחקיף לו: רב אשי אדרכה איפכא מסתברא חשעה נראון כעשרה שנים אין נראין כשלשה יהולכתא כמר זשרא מיש כיון דבעי לאדבורי שם שמים כציר מעשרה לאי אודה ארעא אמר אביי נקיטינן שנים שאכלו כאחת מצוה ליהלק הניא נפי חבי ישנים שאבלו כאחת מצוה ליחלה כמה דברים אמרים כששניהם סיפרים אבל אחד סיפר ואחד כוד סיפר מבוק י ובור יוצא: אמר רכא 'הא מלתא אמריתה אנא ואותמרה משמיה דרבי זירא בוותי 'שלשה שאבלו כאחת אחד מפסיק לשנים ואין שנים מפסיקין לאחד ולא והא רב פפא אפסים

ליה לאבא כיר בריה אידנו הזד שאני רב פפא "דלפנים משורת הדין הוא דעביד יתודה בר מרימד ומר בר רב אשי ורב אחא מדפתי ברכי ריפתא בהדי הדדי לא הזה כתו חד דדוה מופלג מתבריה לכרוכי להן ("תכי וקא מכעיא (כינ לפרו הא דהנף) "ני שאבלו כאחת חייבין לומן הני שלי היבא דאיכא אדם הל הס מספרו בדול אבל היבא דהיבא אדם בלפס מספרו בדול אבל היבא דכי הדדי נינהו חלוק ברכות עדיף בריך איניש לנפשיה אתו הלספרוני לקמיה דמריבור אבר לדו ידי ברכה יצאתם "די זימין לא יצאתם וכי תימרו וכיל בריף לקמיה דמריבור אבר לדו ידי ברכה יצאתם "די זימין לא יצאתם וכי תימרו ניהדר ונוכן "אין דמק למפרע: כא ימצאן כשהן מברכים מהו אומר אחרידם רכ זכיד אמר ברוך ומכודך רב פפא אמר עונה אמן ולא פליני "הא דאשכחינה: דקא אמרי נביך והא דאשבחינהו דקא אמרי ביוך אשכחינהו דקא אמרי נברך אופר בלוך וסבורך אשכחינהו דקא אברי בהוך עונה אמן תני חדא העונה אמן אחר ברסתיו הרי זה משובח ותניא אידך הרי זה מענה לא קשיא הא בבונה יוושלים הא בשאר ברכות אכיי עני ליה בקלא כי הוכי הלשמעו פועלים וליכוכו דדטוב ודסטיב לאו דאורייתא רב אשי 'עני ליה בלחישה כי היכי לא נולאו ברטוב ודסטיב

הניתא להי הפרב: לדי בחוב". דנדול סתלווה ועושה: אם רצי אין ספורה -- ב פישנים. כדתפכם ניצחי לקתן שחין קבישותן נחה תשום פריטוחה בין דגשים בין דישכי ידי דענדים בקעני': ראש' מאה בתרי רביק. לעכין מיכה דלין חייבות לותן ואם דלי וחווכין והוא הדין

לשכים: דאיכא דעות. דחע"ב דלעכין חובה חיכן חייבות לעכין כשות דעות שלשי חשיבי להחדות עשי משני חנשים דחיכא משום בדלו לייי אחי: (שרני, ... קראק לו. לחודש שהם לולים לזמן רפכה אליהם במקום מעמדו [ד' חיב חללו לכי ביו ודי נחם בכך: וסוסנין עליו. ואנו"ם חננו נריין שחינו בח חללם: ואשר רבי דרא נפיי ניהי לומר שאין ברכת דשין בתידן. כא דגום הא בה ככוודנו חכם שחין כריכין זימון שפי' מחה נשי דכיון דחחד יולח בברכח חברו דפיין לשמעים דחין זימון דחי יש זימון ברכח שניהם חיא שהרי אונו' נברך

ומוח שונה בחך תוח: לאו דשפיע

לת סרבי יותנן. דבר מגדים כים דחלי דב בצבל כים ובני מערבת

סיכה שוניע ליהו: והוא דקרו ליה

יצני, בסמד הוח אללה ושונה נחד סול: לא אשרן. דגל לרך לוותי גנייהי לגל שנשם לגל עשרה שילטרפו משום הוכרת השם עד דחד בנייהו: ניאן בעשיה, דחין מדם ממהר להצחין צין עברה לתשעה: שצות ליחלק. ולברך כל פוכר. אחד בשני שנתו בין ברכי התוניה [ביב - ו בין ברכת התהון: אחד מספיק לשנים. חם נמרו השנים סעידת' והובין לותן דרך חרן הוח ביהח החחד משפיק את פעודתו עד שחמט עניי עד ברכת הון דהייני בלכת זימון ומחל ונומל סעודתו חבל שנים אין עליהם להפסיח

ות השכים: דאישא אדם נדול. שמנדול תפקד כדפסקי' לק' הלכח' (דף מה.): בא ומצאן. לחד מן פנים: השוק כח וווכח ג' שהיו והמכין: ברוך וסבורך. דכא עלי לנויער שאכלנו משכו: הא. דקחמר בחוך ומבודך כדחשכחינהו דקחתר המותן נבוך מוני אבל אשכחינהו דעט נהק הוח שנה בתריהו חוק: רא בבינה ירושלים. שהיח שיף הנכנות הר' (מור וון זה תפובח וכן בפוף ברכוח דקריח שמע בחרים וערבים וחחר כנ ברכוחיו דקחני בברייתה סרי זם משובח חחר במר כל ברכוחיו החמר ואמ' כל ברכוחיו דקתני סרי זה

בשביל היחיד וימהין עד בינמה:

לפנים פשיר' הרק, כלחבוניה: לא

הוה בחיי מושכנ בחכמה ובוקנה

מבול' נסוף כל ברכה וברכה קחתר: | לפיל . בי חבי דלשמעו פועלי'. וידעו ופר בין שכנוורה כל הברכ' שהרי אין הווברך שוכה אתן אלא לבסוף: יודיקופו. לעבדחייהו ואי וושום דקומקע להו ווהטוב והווטיב לא אכפח ליה (לקוח ! דקסבר דנאו דאורייתא היא אנא ביבכה מקמה על המוני ביחר שכתכו לקבור': דב אשר עני. לההוא אייו בלחישה כי היכי דלא לשמעו חדשו בשם נתר הברכות והלולו צהמת והחביב ותיהו משום דקוף כל ברכוחיו היה וחכ" בברייחה הרי זה משובח לא סני דלא עלי ניה:

אם במתנה נומלן לא כך יפהכח כיצד

פוכרת אפר רבי דניאל בר רב קפונא אפר

רב הונא מוכרת אחת לשנים עשר חדש

ולוקח מפרנם אחת לשלשים יום ורב יהורה

אמר מיכרת לששה חדשים ולוקח מפרנם

אחת לשלשים יום תניא כוותיה דרב הינא

מיכרת לשנים עשר חדש ולוקח מפרנם אחת

לשלשים יום תניא כוותיה דרביהודה מוכרת

לששה חדשים ולוקח מפרגם אחת לשלשים

יום אמר אמימר "הלכתא מוכרת לששה

חרשים ולוכח כפרנם אית לשלשים יום

אבר ליה רב אשי לאפיפר דרב הינא פאי

אםר ליה "לא שמיע לי כלומר לא סבירא

לי בעו מיניה מרב ששת מוכרת למוונות

להו בדרב יוסף "דאמד רב יוסף "ארמלתא

רובין אדריות איתפי ובי דינא רובין אדריות

איתפי מאי כיון דארדיות איתמי מרפא או

דלמא מצי אמרי לה נהי האדריות דעלמא

לא קבילת עילוך אחריות דנפשך כי לא

סבולי סבילת אמר ליה תניתוה שוברת

והולכת עד כדי כתובתה וסמך לה שתגבה

כתובתה מן השאר שמע מינה שיירא אין

לא שיירא לא ודלמא *עצה מיבה קא משמע

לן דלא ליסרו לה הדרינהא א"ב ליתני נובה

שיירא אין לא שיירא לא איבעיא לדו זכין

ולא איצטריכו ליה זוזי הרדי זביני או לא

הררי וביני תא שמע דהתוא נברא דובין

ארעא לרב פפא ראצטריכו ליה זחי לכיזבן

תורי לפוףלא איצטריכו ליה ואהדריה ניהליה

רב פפא לארעיה רב פשא *לפנים משורת

הרין הוא רעבר ת"ש דההיא בצורתא דהה

בנהרדעא זבנינהו כולי עלמא לאפרנייהו

לסוף אתו חימי אבר להו רב נרכון דינא הוא

דהדרי אפרני לכרייהו התם נכי זכיני בפעות

תודאינלאיפילתארו יבאבעקולי היה קיימא

אי דבי היינו דאם ליה רמי בר שמואל לרב

נחמן אם כן נמצאת מכשילן לעתיד לבא

אמד ליה אמו כל יופא בצורתא שכיחא אמר

ליה אין בצורחא בנהרדעא משכח שכיחא "ההלכתא זבין ולא איצפריכו

ליה זווי הדרי זביני: כותבר "אלמנה בין

מן האירוסין בין מן רגשואין מוכרת שלא

כבית דין ר' שמעין אומר מן הנשאין

מיכרת שלא בבית רין מן האירוסין

פרני שתחנור ותמרוף לכתובה קמיבעיא

אם נשלן כמחנה לא כך כתו יפה - שיכל לפרוף לקומות על התוב 💥 דלמת נהי דתחריות דעלמת כי י ולא דמי להכית דלעיל (דף יוא פייי פיים פולפת נבי) ראיבן שמכר שדה לשמעון שלא באחריות מחר ראיבן ששו משים בל לא קביל פילויה אחריות דנפשיה מי לא קביל פיליה לא דמי דהחם יחב פיי פין ש מי ונקחה משמשון באחריות דבמשקנא אחר רבא נה האחריות דעלמא

החל כיון שלחוכן טה דין כחל וטב כלי ג בש ש שימרשי ממט הקרקע ולון על שמשן משדים ששף נשבי שימרשי ממט הקרקע ולון על שמשן משדים ששף נשבי לפרוע כיון דכולת לידי רלובן הנולה מים כי מו פבף ג: שקבל המשום אבל הכח שהיורשין ים נ מושי אבים מי ולמרוף סהרי כשמורה ומוכם מוב ב בשי שרו מבל שלה כית נחיים לי ומוכם מוב ב בשי שית מבל שלה כית נחיים שלה היא נפרעת ואין כאן שיוות כשין פנ שושים חים

כדין כלל:

לה מינה כין מה שהיחה מוכרת למאטת וכין מה שחמשר לכתוכה נפקח מינה שתוכל למטר ביחד כדי כתוכחה אבל למזוטת אינה מוכרת הנכשרת היד הבי הני אלא לששה חדשיי ולוקח מפרכם אחם הנים! כי רב קדמה לשלבים יום ועוד אם נשאת אחר אשי רב הנוש ייב לשלבים יום ועוד אם נשאת אחר אשי רב הנוש ייב במכרה הנוקח לא ימן כי אם אחת השושם ים פי שיבות לל יום ולח מוכל לגטוס מהן לכחוכה כן תנסים כשיביה דהה מכלטלין כנהו ומוטח אבדה : מינו או בי תפורת כאי כמך לה שים שירא חון לא כיד בא ביי ביי

שירת לה - וח"ם חקשי מהכח ייש ישיח הייתים ב לרמי בר חמת דהום בעי למימר (פיבית) לי חישים לרמי כר חחח דהום כש נוועה ומיף פאיום אי לשיל נכי רחיכן שחכר שדה לשחשון ל" ים א"ל ר'א דחפינו החריות דנפשיה נה קביל מפיסר הא דר'ה מאי פיטיה והח בהך ברייחה חתרי גבי איל הא שסי ל כלכד חשה חתריות דנפשה מיהח קיבלה פרש. מוטח לפונות עלה וכ"ם החם לפי מה שפירפט ביו שיחור ותפרוף לפיל ו"ל דמלי למיחר רמי כר חמה הפקשה בנמ שפטר דהכת ודתי חתריות דכשה מקבלת לשתחר וקפנדי הד כן דלא ליכרו לה הודינהא אב ליתני טבה ה- (אפינ דאחריום אימוי היינו מפלומו הכן בדינה אחם בתובחת מואי סמיך מאי סביך לה 'שמע מינה כי אכל אנפסה מימו קינלהן דהא אינה בר יינון איינות היינות אינות היינות ה מוכרת בהדית שלת בתחריות תכל ביו השריות ביותר החם שניכר עו בהדיח שנה בהחריות פישא אד מד איר אפינו החדיות דנפשיה נה קביל מד השדיות דעלםא

פיניה - ח"ר . שיליה - מ"ר . יושה על עליה לבית היותה לבין ולה היוערים ליה או הדר ביל רם היותה אד כיי בים היותה אד כיי בים היותה אד כיי בים מיותה אד כיי בשנת המכר דחמר דלחכן תורי קח לה שענה טענתה מ זכן להו דחי שחק הוו להו דברים משיר מים שיו אין שבלב וכן בפרק כ' דקידושין (דף החלמה למומה פר מכו) נכי הכוח נברה דוכין נכסים לחשי שאי קרקד מה נכי הכוח נברה דוכין נכסים לחשמים או שייני חדשתח למיבה לחרשת דשרחל החם ביוצרה ביוצרה בב נתי ברגלי דעתיה רש דברים שאינו לתבח טענתר פדב משעל בהם נילוי דעת עד שימה שים מיקיצי מכך לה כנון חם היה מוכר מלכושיו לורעתו אם נשאד נבשם כנון למיסק לחרן ישרחל דופו דבר שחין מבח בשפתה שבו אם רנילין למטר ארשתא דהכי החם יא נשארו רנילין למטר אדמחא ההכי החם לא נשאר נבסם האתר הין מועיל נילוי דעח שאם לא לבחי ש הלעיחה האתר כן מעכשיו אין לריך לשום העריחה המשה בכלי חחמר כן מעכשיו חין מריך נשוט אלה פיין בערך ניא חגחי חלח נילוי דעם בעלמח וככל בסיה: איבפי להי ובן מקום בעינן דומדת דתנתי בני נד מא הצפרט וכני רחובן סנחי כפול חלח ודחי הדרי ובעי אי לא ח"ם בניטר דעת במילחה שחין רניטת בודדה ובינה בי לא תמבור אלא בבית דין מפני שאין בלעשות כן לו מהני מד שתנה ום למפיריה לפינות הי לה מוונות ביותר היותר ביותר היותר היותר היותר ביותר היותר לא תמבוד אלא בבית דין: נמ' בשלמא מן דנשואין משום מווני בפנט(וף פר הס") וכן ססו זנפרן די די הדי בין לא

ולא יוכל לפרוף של המחנה אף זו של המצוחה לא מוכל לפרוף לקומות ועל הכתובה תערוף ליחם ואם תפני היתוחים שלא יאמריו הכל לכתוכה מכרת ונחקבלה העוכחיך יכולה היי להעמיד כדי

פירתי חם הנמכר למצטח יחם

חלפרך לכך יכחו וישידו וחח הנחכר לכתוכה לא תודים מפני הלקוחות: מוכרת לשנים משר חודש - כדי מדטח של שנה חמשר יחד. והנוקח . לא יחסור לה כל המשוח אלא דמי מוטח של חדש בחדש שאם הינשא יחדר מה שכידו ליורשים: מהו שתחור וחברוף - תוחם הקרקשת מנמן: ארמלחא דוכין · שדה יחומים לחוטת או לכתוכה וקבלה עליה אחריום: אחריום איחמי - אחריום הלקוחות חרה על היתומים שהרי פליהן היה גמוב : פרפח - והם יחורו על היה נים: מוכרם והולכח-למזוטח: שישור כתוכחה : וסמך לה - והיתו השאר יהא ממך לה לו טוח משם כתוכחה : זכין ולא אינשריכו ליה ווי מכר שדהו ואט יודעים בהיה חפן לקטח שדה פטני או פרנהטיא פטניה בחותן משק: ולה חילמריםו לים זור - שתורו כהן המוכדים : בטרחה יוקר הכה בשפרים פחלום: זכנינת לחפדניים - לקטת חטין: דחרבי בעקולי הוו קיימי - שעל ידי פנדל הנהר הולרכו הספיטת ללכת מקלקטח ואיני ידש המוכרים כן לא סו מוכרים בחיהם ומשעת מכירה מה ליה שעות אבל היכא דמכירה מוכרי החיבין לחתר שחברו חלו במיהם או בבאו חיפרן ממקום אחר שפדיין לא נשקרו ממקומם לא הדרי: אי הכי היינו ודאי דאמד ליה ש' נמלאח מכשילן. דאי בעי לוכוני קרקע לא ימנאו קונים. ואמר לי' אין בטרחא בנהדדעה משכח שכיח - וחיישינן לדלמה חתו הרכי דקייתי בעיולי והדרי זכינייתו פחם מינה מעוחה משום מקח ששום כר דחי כ חתו חברן מחקום קרוב או שכחו לאנו לכרם דשעתה משום ובין ולה אינטרים ליה זור כוה מידי דלא שכים הוא וליכא מכשול: מתבר כין מן הלחסין - שאין לה מזוטת ומוכרת לכחובה: כין מן הגבוחין . שהיה מוכרם למזוטה מוכרה שלה ככית דין: רכי שמעון אותר מן בש לב הנשוחין - שהיח מוכרת למונות : מוכרת שלא ככים דין - שאי אפשר לה להיום יושכם ומחשנה שד פיזרקקן לה בים דין חבל מן החרוסין שחין מכירחה אלא לכחוכה לא ממטר אלא בבים דין: בכן

(בדונק הב ובינ) מד י שנה יותר קרקע ליורשים חלה ולבין של ובינו ה לא כפשות הוחי כנון חזרו כהן ומיסת די פונו כיק וכ:

מי שמח (נ"ב קובי וקמו:) דחנית הכי היקאבטן ששיים נשי שהלך כנו למדינה הים ושמע שמה כנו ועמד וכהכ כל נכשיו להחרים והח"כ כה כנו רבי שמשון כן מנסיה היתו היה היה יהיה יהידי היהים ביני וקשה לפירום זה דמתי הוכחה הית לשולם חימת לך משום דלת תנשרים ניה עד הדרי זכיני וחיבו כל שכן היכת דהוו בשהולי בדמוכח שמשתא דהו כרי מקח ששות יותר ואם כן שפיר קחמר דנחלאת מכשילן לשתיד הואיל דככל שנק הדרי זכיני כדפרשינן כלכך נראה מבי ובדישרופן א כמו שפירש רשכים א הכי קושיא הוא מאיל דמתר דהאי הדרי וניני דורא משום דבעיוני הוו קימי סיכ קאמר נערמא בס פרי "יר הי בנתרדעות משכח שכיח הלא אח בטרחא דארני בעקוני הוו קיימי ששיטא דלא שכיח הוא וכשלמא אי פשנינן מינה זכן ולא אינטריט שבל שתי חרים שיי ליה שי הדרי זכיני הייט דאי דשכיחא דרוב שעמים היה להם בטרחא וניחא נמי לפי זה הא דשכחקנן הלמחא לפי פשיטח הבעיא: מיש השיר שבה שתי השר

חשת פני כח סתב

עין משפם

בא חמיי פין מכני

סי ק סביף ה:

תוספות רייד

125-3 רודו בפירוש רודו

ישורת

בכן" הני. בהוספה. : קב לבקף. ידים הנום : מבקף הדא מפינוימים, דינים כי מי מי זיל וממח"ם ודיל פי יקהי עין סימם ב בכן" הני. בהוספה. : קב לבקף. ידים הנום : מבחי החלים ביולספור לך דש ברינים בסיום יום נדיו ובניעם לפיל בפ' בר מצוח פיי פיי ז"ל וכתרח"ם וליל פיי דקחי עין סדפה מרי. בנוסים שליי במשרוי מיחייב בקילקוני . סחק. חינ הים הנכן וחשור וכיה שמירה דיום זה ויום זה חינן שק : חם כוסיף שליי במשרוי מיחייב בקילקוני . סחק. חינ הים הנכן וחחה חפדור וכיה שמירה דיום זה ויום זה חינן שק : אריי רולה הדם ליחן כחה ולחכיר סירוחיו פ"י חבכן חובון זה חבחת

רולה הדם ניתן כמה וכחביר שירותיו ש" משכן. יקשה להבין היבן דיתן כתה להקינה שיקרה מהנו שירותיו כ"י משכן. יקשה להבין היבן מלינו שהמוכר ישלם להלוקה בשלוי שלכיום פיים פקינה מתט. ע"ו החת ר"ה בשם פחינ נשיום כיום ריב"ח רולה חדם ליחן כמה ולמכור מיב"ב מים פירוחיו למי שיפייםנו ע"י משכן ר'ל כי פרל מס"ד ביהן לפרפור דמי פרפירותו שיפשל יח הצל הקווה פירוחיו שיחן לו משכן פל נ פיי בם

P -----

DE 8'570 DE PT 25 72

כה

nr 100 3

מהלטה פורה

חם הוביף במבחיי בענכה ונשבר' חייב : יכפינה לפי מה שהיח. אם נדולה הויא החורשת לפי גדלה ואם קענה לפי קענה

בבי יתני כמה יוסיף על משאו ויהא חייב סוסבום אופר פשום ר' פאיר סאה לנמל ושלשה קבין לחפור. קב לכחף ושלשה סאין

לעכלה . וספונה לפי כה שהיא . שיירה נשחן משחיו: * שנפל עליה ניים מחשבין לפי מבון ולא לפי נפשות שלחו לפניהן י תריי מחשבין לפי נפשות . אין משנין על הטנהג שה

שיירה . י ספינה שעסד עליה נחשול והיקל ממשואה מחשבין לפי משאיי מונה חשים ולפי מכון ולא לפי נפשות. אבל השוכר מחכירו קרון או ספינה מחשבין מדג : מ לפי משאי ולפי נפשות ולא לפי מכון. שיירא שנפל עליה גיים ועסר אחד מהן מי פי מי מי לפי ששאי ולפי נפשח ולא לפי שבון. שיירא שנפל עליה ניים ועסר אחד פהן פי שובינ והציל מידן הציל לאמצע ואם נתנו לו רשות הציל לעצמו. חסרין שנפלו עליהן בליסטין ועסד אחד מהן והציל הציל לאמצע ואם התנה עסם בבית. דין הציי בפד ליסטין ועסד אחד מהן והציל הציל לאמצע ואם התנה עסם בבית. דין הציי בפד לי לעצמי. השותפין שמהלי להן טוכסין מחלו ' לאמצע 'ואם אמרו לשם פלוני מפיע שמהלו לו. "הנבאין י והמוכסין השובחן קשה הרי אילו די פי בי המוכין מחלו מהן צורכי ציבור; בי בי האומנין שומרי שכר ובילן "שאכרו הבא מעות ומול פי שם פי התכב" ל כל האומנין שומרי שכר ובילן "שאכרו הבא מעות ומול פי שם פיל

את שלך שומר חנם שמור ליני ואשמור כך שומר שמר , נב

שמור לי' ואמר לו הנח לפני שומר חגם ? המלוה על המשכון שומר שכר רבי יורח מנו ביווח אובר הלוהו סעות ש"ח הלווהו פירות שופר שכר אבא שאול אופר פותר ' אדם פלס : פלינ לשבור משבונו של עני להיות פוסק עליו ותולך בפני שהוא כששיב אבידה: 20% ב גם' הדא אנמיבריסים רבית הוא. שמואל אמר בשאמר לו הנח לפניי אכל אמר יד - י" לו הנח לפניך "אינו י לא שופר חנם ולא שופר שכר א"ר יוחנן רוצה , פר בם אדם ליהן כפה ולפכור פירותיו על ידי פשכון רבי אבהו כשם ר' יופי כן חנינה אומי פינ

רוצה אדם ליהן כמה ולמכור פירותיו למי שיפייסט על ידי משכון: הלבה ו בותני ! המעביר חבית ממקום למקום נשברה בין שומר

חנה בין שוטר שכר ישכע אשר רכי "אליעור תפיה "כ" מה אני אם יכולין יה וזה לחישבע: גבו׳ תני ר' נחסיה קדר ססר קדדוי לבר פוזים של עני אם יכולין יה וזה לחישבע: גבו׳ רני יוסי בר חנינה אבר ליה כי נו כי נו כי עו

ולשולם כוי התוכפת חלה החד (מוכפי פיון משלבים שכמשהרי הכהריה לה

וכמו דנ' קביו החוספת לחמוד שמשתי הרחוי לו להך הוא ש"ו סאין: שיירה . ההולכת כמדבר בים זכן פינ שנפל עליה ניים ונחפסרו מחהן בחמון : מחשכין לפי ממון. ששל פסקי ממון הן כחין וכפל חמין הרכה מחן לפי מתוט: שלחו לפניהם חייר . המרחה להן הח הדרך מחשכין שכרו לפי הנפשות בסכנת נפשיח הוא והכל שרין כה : אץ משנין של חנהג של בש מירה חם ים להן מנהג חחד בביר.יין את החייר לפי החמון רגל לפי מנקנם : ספינה פעתד שניה נחשול, לפובעה והקינו מתבילה להבליך כים מחשכין גםי תבלוי ולא פי ממון ליל וכן הוא כהוספחא. ולפי ניכם' הבפר הפבר לפרם דעל לה יפני צים של כינ וותנהג הספנין קלי בדתמיים בחוספהל ולפי ממון דקלתר הם ים להן מנהג לחבור לפי מחין ולה לפי משהיי הולדין החריו

או ר אוטר וכלכד לח לפי נפשות דכוה חין היה ל לניוד התנסג כנום בתי בחין לי תבה כלל א"ל ליתן לוה : הכל השוכר

מחבירו קרון או ספינה . כככיל הרבה בני חדם מחשכין השבר

הרבה בני חדם מחשבין השבר לפי משחיי ולפי הנפשות שהבל שיין לוה ולא לפי ממין: ואם נהני לו רשית. להליל אם יכול הוא מה שהליל הליל לעלמן: תשיבחן פריי פיין ש לפי משחיי ולפי הנפשות שהבל שיין לוה ולא לפי ממין: ואם נהני לו רשית. להליל אם יכול הוא מה שהלי מינו מדו ביים מיני ש קבה . בחינם יודעין לחי להשיב שניולין חה הרכים הן ילפיכך חם רולין להשיב וחין מכירין לחי יעשו בהן לורכי גיבור ווהו הקנחן : ב-בי ביב הרכה הבותנ" כל האימנין, קכלנים שמקבלים עליהם לעשות מלאכה בכחיהן: שומר שכר, לההחייב בנניבה וחבידה דבהכית הנהה דהפם ליה ההנרח הוי שומר שכר : וכולן בחמרו הכח מעות . שככר נמרחיו ולכשתכית טול חת שלך שומר ל מי

מכם: שמור לי והבמר לך ש"ם. דוקה שה"ל במר לי היום ואני אשמור לך למחר אכל שמר לי ההה זה ואני אשמו לך זה הדבר האחר ושי פונכו במקומו והכל כזמן ה' זו שמירה בכעלים היה ופטיר הפילו בפשיעה: הנח לפני. דוקה הנח לפני אכל הנח לפניך אפי שותר חנם 🕬 ביו ש לה היי דלה קביל שליה נשירותה כלל כדהחר כנתרה : החלוה , משום של המשכון שומר שבר הוה בשבר הנות רבתהיה הנהה דלה בשי שניף ו למיתב דיפתה לשניה כבעה בהיה שופק כוה דהשופק כמטה פשור מן המטה נעבה עליו פומר ככר : הטיהו משות פומר חגם . דלית ליה לר' יגורה בכר מנות לשנין דינה : הלותי פירות שומד שכר. דדרך פירות להרקיב והין הלכה כר' יהודה : מותר אדם לפכור . שבירות הים לחתרים משכונו בל פני בצידו לחייה בק פליו שכר וחולך ממיו ופוחם מן החוב ודוקה במשכן דנפים הנריה וושר פחמים כנון מרה פסי פדן ש וקרדום וביולה בהן וכן :לכה: בבן הדה הנסיכריכים רבית כיח. לה נמלח זה במסרשי החלוח ומלה תורכבת הוה וחיבת הנכי פי לה סיב השחמשי בהרבה מקומות בחלמוד הזה ובח"ר הנטיקסר החשנה והכמקום לקישר אנטינריפין פהשנן טופם הכחב וכן הרבה, בריסים מלשון נשיכה הוא יאכלני ההרבה ח"י יכרסם וכמשנה הרכתוה נחלים ומלשון יכרסמנה חזיר מיער. ואכולן שהמרו הכח מעות וכו' נ ש" שם תיבון מכים זה דומה למשנה לרכיה היה והע"ם בהיט רכיה שהרי זה חומר לו הכח משות וטול חם שלך משמע בעריין תופש ביי בה בבביל שכרו והף עפ"כ כה הוי חלה ש"ח כל זמן שהין זה מביה לו מעוהיו ומיחוי מילהה דבשביל שמחהין לו זה החעות נפטר שיים שם מחיובו הוא והנפיבריםים של נשך רביה הוא: שמואל אחר וכי'. דוקא הנח לפני קחני במהני אבל הכח לפניך לא קבל שליו במירה כלל: אמר כ' יוהגן רולה אדם וכי'. מעמיה דר' יהודה במסני' הוא דמפנים דבהלוהו פירות הוא דהוי שומר שכר מפני שרולה אדם ליקן כמה וכמה בשכיל זה שימכור פירוהיו וע"י משטן ומשום דר' יותכן לא פירש דבריו ויותר הים טח לו אם מכר פירוחיו במשוח מיד מפרב לה ד' אבקי ביותר כיאור דה"ק דונה אדם ליהן כמה בשביל שיכול למטר פירוחיו ויהיה בשוח שה מפייםו במשכון ושלח ידו. על ההשלומין וזה שחלוה לו פירוח ורולה הוח ככך מפני שהפירוח דרכן להרקיב ובהכיח הנחה דחים להחי

דנקים משכונה ביריה על מכירת פירותיו כ"ל לר' יהודה דהוי שומר שכר : הכבהו כותנ" כין שומר חנם בין שומר שכר ישכם . שלא פשע כזה רפשר : אחר ר"ח חמיה אני , על הרין הזה ששתעתי : אם

יכולין זה חה ליבכש . בלוחר דוהרך יכולין לפטור זה חה כשכושה דאפילו שוחר חגם נחי הינו יכול לישכע שלא פשע הם הוא שלא במקום. חדרון דוה ודהי פובע הוא ועוד דנהי דש"ח חלי לאשהכע כב"ש לא שייכא שכועה שלא פשע חד כבניבה וחבירה היי ולחו כחונם ומבקנה רהש"ם דהתם דמן הדין ש"ם כשי לשנותי הנה חקנת חבמים היה שחם חין חסה חומר כן חין לך מחום שור אדם בישכיר חבים חבירו ממקום למקום לפיכך החקינו בישכט שלה בכוונה שברהים רפטר: גבו" חני. בברייהה דר' נחמיה: קדר. בדר החד מובר קדרות היי ומבר קדרותיו להדם חחר להעכירן כשכר ושכרן: הרים נולחים. נטל מלכום שלו ממנו בעד הפסד קדרותיו: Syris

בדאה הפנים

הרוצה להעיבורים וכיח כול, זכו לפי מנכתל דיכה בשנה אינ ככל משח ושנל את בון השטיר נפום את נכוד וכתם אל של אה של הכל משח. אם בון השטיר נפום את נכחי פרים ביש כיל דכל חושם בשכרו כול כלחש לשר ככל חשות ושול כת שון נלחת פרין ביש כיל דכל חושם בשכרו כול כלחש

שירךת בכשל פלים ניים וסי דיום אף דיסווסאית מובה מכנוי ש ינויול בזרת דה במופלין שכקים, וכי זכן ההיקשחיי, להכוח כם לדיול כתכולה כמוכקים זכן כדין בותבין בשתנו נכן מוכסין כפנילה בדירי כרפכ"ם כמ"כ שנותפין וכפוד ביי קפ"ח :

יפטיי נוסחאות (מרו) תריי כדי תייר. (מרי) לפני כדי לפניך. (מריב) אנסיבריסים כדיי אנמיבריסים. בשאבר כדי כשאמר.. (מילי) ארים כדי ארים:

סערכת הערוך (כרכ) הר. אנסיבריסים כחך אולם וכ' אנביבריסים כי גלשן יונים שלוח דבר חים פרשמו כסף שי כלים (השתמם כיה נשל הנידו.

בכר לארן תני ד נחמים וטי, לפר הדים זם שנדת דבוקולי דכנוי (דף פינ ביל) הרא לנסיכריםים ריכיה כול, כיל פרו למשיכריםים וכול חוב מחוברת תני ד נחמים וטי, לפר הדים זם שנדת דבוקולי דכנוי (דף פינ ביל)

ירושלים 1756

ET 6740

2010

הדרן נולך השוטר את האומנין איל לא " למפר" לים הלי רשפות לן הרבשר = מרשה! משיקה לפתן : יכל משכנה מחרש. לאמר במקים משכנון משלן למצל ובמיה אומנין C C4 0

total series of the series of C. 16 B

Da ac

1

לבות מות הוא מיני וא הבל הוא בכני וא הבל הוא מולב המועד או ביל למון בקטי מועי או מיני הא למיני הא למיני הא למיני הא למיני הא למיני או היבי למון בקטי מועי הוא מיני או מיני הא למיני או מיני או מיני הא למיני או מיני או מ

ngpropensions

Light

The North Ame be dust of the over other than the thirst of the service of the ser SI SI

סליק פירקא בסיינהא ריימיא

And TOTAL AN example of course and record or control of the control of the course and record of the course and record of the course and record of the course and cour

The state of the s

*14064

.

2000

Andre colored

THE STATE OF Crico III II

פנייי שפתאות (פולי) ניבטרון בבית פשן כי"ו נסכרון בבית פשן. (סי"ח) נשכרון בטיכרוא כי" ניבטרון כמכיוא משיבה מעירן (יידי) הגיים סבול כל כירך איד יידי בשנת סבול איז החומה. ועדי פל החומה עידי המקר וניין קר פל) אבר בעיבה מעירן (יידי) הגיים להרך איד סדוג הבייני ומקפוע לה בסבת הפקס ויבין ונהי המבת עייו הראה קייבא ל ביורדה הפיל גם בחל נגיה מחיל כל גיי בשך לטן פני היא למים חלו. בתקולות במין גיים על הציי בער לא מהירוק להל ההפתיהא בו מנים ודיו"א חדשון ביאצי לקכן מירון לעי סדי נוצה איזי אחדיי לא מחינון הוא היא מיו ניר גלי הרוך להי

מחי משחבע כל פשע: שאם א' אחה.

פוטכו מן המשלומק כשנחקל חין לך

לליבל דכית כל ודלי פושע הול:

ואתא רבי יהודד, לחיפלוני למימר

נחקל לחו פושע הוא אלא קרוב לאונם

ולפשיםי ודמי לבנינה ומבידה וחהנח

מכתים אין כאן אלא האי כי דיניה והלי כי דיניה: איז נסרא כד' מאיר.

לבמיכן פעולין נשנועה שמעתי לם

הכי ומיהו חמיה אני דבשלמה שומר

סנם משתבע דלה פשע דהכה בעלמה כרבי יהודה סביכא לי דנחקל לאו

פושע הוח ולחו חנים חלח שומר שכר

כוי: בריסתקא. לסנה: זיזא. קולה היולה מן הכוחל וגולעת לרשות

סכנים: איתי ראייה. ומינו כמתן

בשבועה חלח בעדים: זבינית לך.

קניתי לך: ותקיפו להו. הסמינו: קלא אית להו. אימת הסמינו ואנל

מי ביו ושל מי ביו שמה שלך ביו הו

קנית פותץ בדתים פחוחים ולח חללך

סביות ממקום למקום 'ונשמם במוחו שם מוט ונשבר משלם פנגח: שאי שעשא

נסיש להד. וכח היה להטעינו לכדו: חושר לתרי. וכיון דהינו כחוי נשני

משחות דכך בני חדם ליתחוק ולעוענו כלפד הילכך דוני נוני להונם: דדרו

בדנלא. עץ מפולל נרחמו וקושר נו

משל שני בני לדם ומכנים לולרו בין

שני פלליו ומוטל על כי כחפיו וקורק אותו בלבון חשכם גבנה וכחשו של

מפה מכוך וכשעומד כפוש מליגו

בקרקע: משלם כוליה. שפשיעה

בים שהרבה במשם שני בני חדם:

ה בר את האומניי

לדם וכר שדומב כלם יכבל ותשנה ושתראיםי בן יהודה אומר "אין רואה שבועת ה' תהיה

יכי מישתבע. לרני סיים כל לכל כל בין שניהם "הא יש רואה יביא ראיה ויסמר ורבי

אסילו בשכום סדר . מי היאר נפער נפער נפנרונה ביים שנני אד בעלולים אלים מנים עדים בי היכא דאינה. במקום שעדים עין משפה מלחים: נייתי ראיה. ונם יפסר בשנופה כחים וכני מחיר חים לים נתקל הנום כוח הלכך שומר שכר נמי פסור ודחיםי לים לים: היג ודי גד שצוה הייא בר אבא וכר. ולה גרסיכן שלה ותלחה בחפיה נססים מחרץ הה דרמינן לעיל דרימ הדרימ בוחקל וחמר רבי חלעור מברח וסי ורכי חיים בכ מכם פליב מדכי מלפור ומתכ לעולם מד מול הום הום וכמתל ודמי פושע הום והכם היינו שעות דתיסטר בי בונוה: שבועה זו תקנח ל פיים חיי הבמים, להפטל בה ונהמיה מסלשמיה אני

ואפן בטקום מדרון נמי התינח היכא דליכא ראיה

אבל היכא דאיכא ראיה ניתי ראיה ונפטר דתניי

חייא בר אכא אד יוחנן לשבועה זו תקנת חכמים

הלכה ח ועיי: השוכך את הפועלים ואוור להם בהשניונמים להשכים ולהעריב. פירש פתב עשין מע כיי בששכק מחתה וחתר להם חתר שישיע חיית שהשפירן כנר להשכים ולהעריב מכל פיידם פניים

לם כתנה מעיקרת ככל לפי תכחו: ב מיי חלכה מס ומתנ מס

היא שאם אי אתה אומר כן אין לך אדם המעביר חבית להבירו מסקום למקום היכי משתבע אמר טופיע שם רבא שבועה שלא בכוונה שברתיה ואתא רי יהודה למימר שומר דגם ישבע נושא יוסייסה סעים שבר ישלם האי כדיניה והאי כדיניה ואתא רבי אלעזר לסימר אין נמרא כרים וסיהו המיה ב דה מייני אני אם יכולים זה וזה לישבע בשלמא שומר הנם משתבע שלא משע בה אלא פיינ מפלמת שומר שכר אמאי משחבע כי לא פשע נמי בעי שלומי ואפיי שומר חנם נמי הא שנומיוסותנין תינח במקום מדרון שלא במקום מדרון מי מצי משתבע שלא משע ואמילו במקום הלמי מי לדמוכים מדרוז נמי הא תינה היכא דליכא רגיה היכא דאיכא ראיה ניתי ראיה ויסטר דתניא מים סיון איסי בן יהודה אומר אין רואה שניעת הי תהיה בין שניהם הא יש רואה יביא פסי פעיף נ ראיה ויפאר ההוא גברא דהוה קא מעבר הביתא דחמרא ברימתקא דמהיוא ותבריה, צמ בזיוא דנהווא אתא לקמיד היבא אל רסתקא דמהווא שכיהי בה אינשי זיל אייתי מא פכינו

ראיה ואיפשר איל רב יוסף בר" כמאן כאיםי איל אין כאיםי נוסבירא לן כותיה הלכה ל פתנ יההוא נברא דאיל לחבריה זיל זבין לי ארבע מאה דני חמרא אזל זבן ליה לסוף עשין פע אתא לקמיה אל זביני לך ארבע מאה דני חמרא ותקיםו להו אתא לקמיה דרכא שומיע חיים איל יארבע מאה דני חמרא תקיפו קלא אית לה למלתא זיל אייתי ראיה דמעיקרא פ"יס פפי נ כי מובנת להו המרא מעליא הוה ואיפטר איל רב יוסף בריה כמאן כאיםי איל אין ו מיים' פיע

כאיםי הוסבירא לן כוותיה ואתקין רב חייא בר יוסף בסיברא הגי דדרו באגרא ואיתבר מהלי סכימה נשלם פלגא מאי מעמא נפיש להד וזומר לתרי קרוב לאונם וקרוב לסשיעה בדיגלי הלכי ח פתג נשלם הסמיט: דרוו באגרא. מוט כפוף ציל משלם כולה רבה בר בר "חגן תברו ליה הנהו שקולאי תביתא דחמרא שקל נשין פט כלתלעו ונוחט על כתפו ונושל שלימיה לגליסייהו אתו אמרו לרב אמר ליה הב להו גלימייהו אמר ליה הב אמר מים של שלים מים של פיי של פיי של עשין מים מים להו גלימייהו אמר ליה אמר ליה הב להו גלימייהו אמר ליה דיגא הכי אמר פיי של פעי כדין נשיר נושל ככל: משלם לכל מים מים ליה ברך שובים יהיב להו גלימייהו אמרו ליה עניי אנן ושרחיגן משלם פלגא. פועל שקבל עליו להולך כ כולה יושא וכפיגן ולית לן מידי אמר ליה זול הב אגרייהו אל דיגא הבי אמר ליה ב משלם לתקום נושלם גלותו ב

אין "ואורחות צדיקים תשמור: טידיש כם םם סעיף מ הדרן עלך השוכר את האומנין

השוכר את הסועלים ואמר להם להשכים ולהעריב ימקום שנרנו שלא להשכים ^{ע מייי} הנכה ויי לא להעריב אינו רישאי לכופן ממקום שנהנו לוון חון לספק במתיקה פנים ל

יססק, הכל כמנהג המדינה "מעשה בר יוחנן בן מתיא שאמר לבנו צא שכור לנו פועלין הלך ומסק להם מזונות וכשבא אצל אביו אמר לו בני אמילו אם אתה עושה להם כסעודת שלמה בשעהו לא יצאת ידי חובתך עמהן שהן בני אברהם יצהק מסורת ויעקב אלא עד, שלא יתחילו במלאכה צא ואמור להם על מנת שאין לכם עלי אלא השים פת וקטויה בלבד רכן שמעון בן נמליאל אומר לא היה צריך לומר הכל, כמנהג לשינו מזיה הסדינה: במ" סשים לא צריכא "דמסא להו אאנרייהו מהן דתיכא אמר להו הא שנועה רטפאי לרי אאגרייכו אדעתא דמקדכיתו ומחשכיתו בהראי קכיל האכרו ליה האי דמפת בנעיל מע מ לן ארעת' דעבדינן לך עביר:א שסירתא אסר ריש לכיש

שקולאי. נוסלי מסלים: ותברו ליה. שלה נמקום מזמון ונפשיעים חי נמי כדינלה: בדרך טובים. לפנים משורת הדין: ואורחות צדיקים תששור. שיפיה דקרה כוח: הורן עלך השובר את האומנין

השוכר אם הפוענים: אינו יכול לכופן. יבתה פריך פשיפא: מתיקה. ניפתן: בשעתו. בעת מלכותו דמלך והדיוע הוה: שהם בני אברהם יצחק ויעקב . וסעולמו של הנרכם נדולה משל שלמה כדמפרם ננמרה: עד שלא התחילו במלאבה. דחין כחן חלמ דנרים ודנרים מין נכם משום משופרי למנט דמילו ששהבחילו לם מוכל למור: במ" דשמא. הופיף על שכרן משחר פועלין:

S CO

TOTAL out : not and or the base : are constructed out to the control of the contr

Corrections on success of control of the success of success of the and the chart to the first FREE

אבלה ביות בשר האוד שלא ביות לביו השל כי בכל לשר היות מיל היות לביו השל כי בכל לשר היות מיל היות מיות מיל היות מיות מיל היות מיות מיל היות מיות מיל היות מיות מיל היות מיל היות מיל היות מיל היות מיל היות מיל היות מיל היו

E E

The state of the s

למינסי בילסן ולסקו ולסקו לא כדי נקומים יפריו ולו פטישי ומלים להיפוג בפרני THE PERSON

בכותל רעוע אפר פר "הכופף קפתו של

חבירו בפני הרליקה היכי דכי אילימא

דמשיא ליה ברוח שצויה יבדיני אדם נסי

נרזיב 'אלא דכיבוא ברוח שאינה סצויה

ורב אשי אמר "ממון אתמר משים רשיה

מכון כאש: אכר כר "השוכר עדי שקר

הד אילימא לנפשיה 'ממונא בעי שלומי

ובדיני אדם נפי ניחייב 'אלא לחבריה

יוהיודע עדות לחבירו ואיני מעיד לו

במאי עסקינן אילימא בבי תרי פשימא

'אלא בחד ותו ליכא והאיכא (סימן העושה

בסם ושליח חבירו נשבר) "יחעושה מלאבה

במי חטאה ובפרת הטאת פטיר מדיני אדם

וחויב בריני שכים והאיכא *דנותן סם הכות

בפני בהמת חבירו פטור מדיני אדם וחייב

בדיני שניים והאיכא *'השולח את הבערה

ביד הדש שומה וקמן פסור מדיני אדם

וחייב בדיני שמים והאיכא *המבעית אח

חבירו פמור מריני אדם והייב בריני שמים

והאיכא "נשברה כרו ברה"ר ולא סלקה

נפלה נכלו ולא העבידה רים כרייב בהזיקן

ורב"א פשור בדיני אדם וחייב בדיני שמים

אין מיהא איכא מובא והני אצמריכא ליה

מהו דתומא בדיני שמים גמי לא לידויב

קסל הפורץ נדר בפני בהכת חבירו כתו

דתיכא כיה דלמסתריה קאי מה עביד

בדיני שמים נמי לא ליהייב קפ"ל הכופף

קמתו של חבירו נמי מהו דתימא לימא מי

דוה ידענא ראחיא רוח שאינה מצויה ובריני

שמים נמי לא ליחייב קמיל ולרב אשי

דאמר נפי ממון איתמר מדע דתימא אנא

כסיי כסיתיה ניהוד ובדיני שמים נפי לא

ליחייב קמיל ורשכר עדי שקר גמי מהו

דתיםא לימא "דברי הרב ודברי התלמיד

דברי מי שומעין ובדיני שמים נמי לא ליחייב

קס"ל והיודע עדות לתבירו ואינו מעיד לו

נמי מהו דתימא מי יימר דכי הוה ("אתינא)

מסהרינאליה הוה מודה דלמא הוה משתבע

לשקרא ובדיני שפים נפי לא ליהייב נפ"ל:

נפרצה נלילה או שפרצוה לסמים כר: יומר

רבה וריא שחתרה אכל לא התרה כאי

חייב היכי דמי אילימא במחל בריא כי לא

עין סשפט

נר מצוה

מו ר פיי שם שוביע מם סמיף פו:

סו ה מיי סייו מכלכות ערות כלכה ו סמנ לחין כח שושיש חים סיי לב סעיף ב :

ין ו מיי שם מושים שם : 3"200

: 05 P'ETDI ים ח מייי שם סמג שם

מוש"ע ח"ם מיי כה : 6 9720

פדוק כלכה ה ספנ

כאי פייי בם פיין בלי ו סמנ שם שוש"ם : 05 תוכל ומזיק כלכם כ

וכיין נמים: כנ ל מיי פייד מהל" סקי ספין כלכה ה

מכ ספיף (נ:

מקי שמון כלכה א סמג עבין סח שוביע ח'ם פי שני סמיף ח:

שם שליף כי

הנהות הביח (ח) חופי דיה פסיפה נדנר שלם לל יניד :

נליון השים רשרי דים חם נה יניד כת כחמת כיכה דעד החד מועיל כעדותו לחייב ממון רים כל כקש בחמת פד כיים כי חקה . ופ"ם רוקה נ"ם: דיה פסור וכיי דכחק שהים ניכר למים רשיי מחלה כעושה חלחכם ששקל נכן לכודים כיזק פסור מים כניסין ולים:

איליביא דמשיא ליה ברוח מטיה בריני אדם נמי ליחיב - וליים יר בנו מיי שיה כיון שחין חיטוק כין מקרב דכר אצל האש ובין מקדב סבו פבין סף שבים

חשר משום חליו וכן כפתו לפני חבי וי"ל דודחי חי כפתו והכיחו כמקום שמוף חמה או לינה לכח או חרי חייב אבל התם מיירי שכפתו כמקום שהיה ולה הויוו ממקומו ולה הר מלמלם הוחיל והחמה והלינה והחרי חון עליו כשפח כפיחה וההיח דחהקיל עליה בדקח דמיח חפילו כפתו והכילו שם ואח"כ אמקיל יח ומייש מתו ש פפור דדמי לזורק חן וחרים בידו ואפינו קדם הוא ונטנו פשור ואית ההיא דהשיך כי את הנחש דפטור למ"ד מעלמו הוא "מכים אמאי פטור (גיל פקיה) לפי מה שפירש כשמעתין דפי פרה (דף ענ:) בשם ידו לתוך פיו כס מיי פיה מהונים והשוך ליחייב משום חשו דודתי הנחש פכין קח פוציע שם והשוך ליחייב משום חשו דודתי הנחש שלין יייין ככים ונכי שם יויק החדם ו"ל דשהני התם שחין החדם עדיין כשלם:

מבונא כעי לשטמי - וכי תימח

פטור מדיני חדם משום בב ב מיי פיז מכלי דלא ידעי׳ שהם עדי שקר מ"מ כיון שחם הייט יודעין שהם עדוה שקר משלם חון שייך למיחני פטור מדיני חדם: אלא נחבריה - כנון שחין מים פיי מים סביף ו: לחבריה מה לשלם חו שהלך למדינת הים או כנון שאין אנו יודעים שהם בד,ם מיי פינ ממונים עדי שקר ודוקה שוכר הכל המר ספג שם שושים היה פיי פטור מדיני שמים דסטר שלח ישמש לו דחין נרחום לותר דנקט שוכר בה. מיי פיד מבלי לאשמועינן דאפי' שוכר פסור מדיני חדם בחין זה שום וידום ולקמן לח עביד לריטחח חלח מדיני שמים ועוו בו פ פיי ש טודים דבפירקין חכן (דף נמ:) השולח חח הבערה כיד חס"ו פעור מדיני חדם וחייב בריני שמיסשלח ביד פקח הפקח חייב משמע דשולח פשור חף מדיני שמים: פשישא אם נא יניד וכי - וח"ה ה"ח כשעבר על שבועתי כדכתיב ושמעה קול אלה ר"ל דה"ק קרח כששבר (ה) כדבר שחם לח יניד היה טשא שון או יכיא קרבן שכופה אבל בלא שבופה כמי איכא נשיאות שון כדמוכח כמחני' בחחד דיני ממוטת (סנהדרין דף לו:) ודוקח בכ"ד דכשאומרים אין אנו יודעים להעיד שוב חינם יכולין להעיד דכיון שהגיד שוב חינו חוזר ומניד והייט אם לא בראתריי בשנישות רפ"ד יניד דקרת חבל חוך לב"ד חין לחום ככמונ מדני נמד סוסכ שיכול לחזור ולהעיד :

העושה מלחכה כמי חטחם - חבוד נה מברים חוכות עד שלה נחן כחפר נפסלת בחלחכה עד שחעשה חפר והמלחכה פוסלת במים עד שישים האפר לתוכה וכספרי יליף מקרא יכול אף קדשן ח"ל למשתרת לתי כדה ולא שכבר מי מדה: פבור מדיני משקטח וכום אף נמיר חודם - בפ' הניזקו (ניטין נני) פריך מיניה למ"ד היוק שחין ניכר שמיה סוק: אבל מני חלמריך ליה . ולדת הנוחן כם המוח נמי חירום הוא

למיתני כדחתריכן לעיל (דף חוב) דחפינו כם המוח דלא עבידא דאכלה

כטמל רשע - דלא אפסדיה דלמסחר קאי: דה" ליה - כשנפפה הגיע בה הדליקה: כרוח מטיה. הרי בידים הבעיר ובדיני ארם ניחייב: ברוח שחינה חנייה - דמידי דלה כלכה היתוני הית: החם אנל הדבר המה התריכן בפרק כל הכשרפין (מנהדרין דף שי חיש כי מיח שפף א: סמון איחמר - שכיסה קמח חכירו בסדינין כש יהה דליקה אללה "CE") כביה במקום שסיף חמה או לינה לכא פסור ליחייב למ"ד (רים ספן והות לת שלח חם הכערה ושויה תורה אור

סמון ונרם להפסיד את הגיוק ולפטור את המבעיר דפטור על טמון כחם: לנפשיה - להוליח מתון מחביכו לעלמו : ממוכח בעי לשטמי - חיהו ממון שהוליא חייב להחזיר : לחבריה -שכר עדי שקר להוליא מנה מראוכן לשמשון: פשיטה דהורייתה כיה -דחיב בדיני שמים: אם לא יניד -בתרי קח משחשי מדקפיד חבנדה משמע שחילו מנידין מחחייב זה ממון יושוד קי"ל (פיפה דף כי) כל מקום שנחמר עד הרי כחן שני עדים עד ייקה ראורייתא הוא "אם לא יניד ונשא עונו שיפרע לך הכחוב אחד כדכחיב לא יקום עד חחד בחים (דנרים ים) : לקחן נת. הלה בחד - שתחייבו שכועה ובדיני ניפין מ. שמים מיחיב דחי הוה משהיד מחייב לפיל מו: ליה שבועה ודלמא לא הוי משתבע בשיהרה ומשלם: ותו ליכה - דחייבינן נקמן מו: בדיני שמים: העושה מלחבה במי חשחח - ששקל כעדן משקלות כמשכה ביושין כד: ניסין(דףע.)יהן נפסלין במלחבה:פעור לקפן מל מדיני חדם י ידהיוק שחיט ניר לח שמיה היוק וכולהו הני חיובחי התנייחת לפיל כח: לפון ובי נינתו: המבעיח - חקע לו כו.יט פחחום ובעתו דלח שבד כיה מעשה כנופו: ר"מ מחייב בהזיקן פטנחיים מיפרשא בהמניח את הבד (דף כם.) בנחקל פושע וכמפקיר כוקיו: אכא כבויי כסיתיה - שלח חבעיר בה החש מהר: דברי הרב שומעין- והיה להם שלא ישידו: והיא שחתרה - הא דחנן נפרלה בלילר פטור כנון שחחרה הבהמה והצילה הטחל דחטם כוח : אבל לא חתרה • אלא מעלמה נפלה: סחילתו בפשיעה - אלל נשילה דעביד למיפל: ובופו באונם. דהא לא נפלה אלה חסרה: הניחה למהן דחמר כו' - פלונתח היח בשף המפקד (כ"מ דף מכי) חרי לישני דש"ם חליכח [קרופין פנ: דרב יוסף: היג אלא מחני' בטחל שורם כה בריח וחפיני לח חחרה : הניחה מה דון בחמה כו' חמר רבה וחפינו כשיל פין חתרה י וכטתל בריה : מחלתו בפשיעה • שהניחה בחמה ופשיעה היא אצל פתיחם הדלח דאמרינן לקמיה כל חחטלות שיטלה לעשות שושה חנב לערה: ושופו כחונם -שהחרה : שלדקת . סחטטח :

התרה אמאי חייב מאי ה"ל למעבר אלא בבותל רעוע כי החרה 'אמאי פמור החלתו בפשיעה וסופו באונם הוא (פינ מי הניחא למיד "החולתו בפשיעה ומופו באונם פמור אלא למיד תחולתו בפשיעה וסופו באונס וזייב פאי איכא לכוימר אלא מתני בכותל בריא ואפילו לא התרה וכי איתמר דרכה אסיפא איתמר הניחה כחמה או שמסרה לחרש שומה וקמן ויצתה והזיקה חייב אמר רבה "ואפ" חתרה לא מבעיא היכא דלא חתרה דכולה בפשיעה הוא אלא אפ" חתרה נסי סהו דחימא הויא לה תחולתו בפשעה וסופו באונס קס"ל דכולה פשעה היא כום ראמר ליה מידע ידעת דכיון דשבקתה בחמה כל ושיים בל יטצדקא דאית לה לכיעבר עברא ונפקא: הוציאוה לסבים לסבים חייבין:

פשימא

חיב בדיני שמים ושמה אין כל כך חדום: בכריני כסיתיה יוה"ת גליי וידוע למקום למה נתכיין אם לעוכה אם לרעה וייל דאפי במחסיון לטובה שלא ימהד לשרוף רוכל להגיל בעל הביח בשך כך חיים כדיני שחים חיב דאיבעי ליה לאורחרי ולאשירן אדעתיה שלא יכא לו הפסד ככך : בודון דחימה הייא לה חתלהו בפשינה ושופו באונם קמיל דטלהו פשינה היא - קיק דהייל למיחר מהי דחימה טלה אונם הוא וכנון שנעל כל כך יפה שחינה יכולה ולחת חלא בחתירה החשתש לן דפושע הוא חצל חתירה שהניחה בחחה :

פשימא כיון דאפקוה קיימא לה ברשותייהו

לכל מילי לא צדיכא דקמו לה באפה כי הא

דאמר רבה אמר רב מרגה אמררב "המעמיד

בהמת חברו על קמת חבירו חייב מעמיד

פשימא לא צריכא דקם לה באפה אמר ליה

אביי לרב יוסף יהבישה אברת לן יולספים

נמי רהבישוה: מסרה לרועה נכנס הרועה

כו' : אמרי תחתיו דמאן אילימא תחתיו

רבעל בהמה חנינא הדא זמנא "מסרו

לשומר דנה ולשואל לנושא שבר ולשובר

כולן נכנסי תחת הבעלים אלא תחתיו

זישומר ושימר קמא אפשר ליה לנמדי לימא

תותוי חיובתא דרבא "דאמר רבא שומר

שמסר לשומר הויב אמר לך רבא ימאי

כסרו לרועה לברזיליה דאורחיה דרועה

למימסר לברזיליה איכא דאמרי מדקתני מסרה לרועה ולא קתני מסרה לאחר ש"מ מאי מסרה לרועה מסר רועה לברזיליה ראורחיה כרועה למימסר הנהוה הביח

ל) תובי דים פשיפה (ה)

הנתות הבר"א

כיון דאפקיה - איכא משיבה ושיטי רשות דהוי קטיה נכל מילי : לנחלה היירי מהני' כדמוקי לה בירושנמי וה"ח דקמי לה בהשה - שלה משטה אלה עמדו בפניה לכל לד שלה חלך

スロロ スココ

הכי מיחייב : ולספים נמי דהכישוה -במקל וחשמושינן מתני' דהכישה במקל זו היה משיכה: חלה חחחיו דשומר - והכי משמע מסרה שומר לרועה נכנם הרועה תחתיו וחזלי בעלים ומשתעו דינה בהדי שני והרחשון מפחלק: שוחד שמסר לשותר חייב - הפילו בחונסין דחתר ליה מפקיד את מהימנת לי בשטעה איהו לא מהימן לי בשבועה שנאנשה כפי המפקד (כ"מ לה): לברזיליה - ומיו מד: לחלמירו : שומר חבידה · הכנים אבידת חבירו לכיתו כדכתיב ואספתו אל תוך ביתר ונו' (דברים כב): דלא כעי לחיתב רפתא לעניא • דהשכק

כו א בפיי סיר מכלי פשימא כיון דהוקה קיותא לה ברבי ייהו לכנ ... בכוליתוה פצין פה משים שם ומנלים דקיימה ברשותייםו אפי׳ לההחייב על מה שהים מוקח דחהם אנה וחנה אלה לכתה לחשול : מעמיד - משמע שאוחה בידו קאי דקסני היאחה והזיקה דליכא למימר זכי היכי דמברה לשומר . ומוליכה לקמה : הכיסה · במקל אמרס לן בההיא דהמעמיד ומשום

כח ו מייי שם סתו הכם והשחלו נכנשו תחת בעולים שם מור ביש חים היה נולן דדלמה שומר כוח דמחיים אבל גולן לא דמליט דברים שהשומר כם דה ב" שם כלי חייב והגולן פטור שכרי בכחשה בכמה הכחשה דהדרת ובפירות ליני פיי מכלטת בהרקים מקנה מוכח בהנחל קמח מנידני מנכה : ספב (נקמן ד' זה:) דגזלן חומר לו הרי שלך בשין פר שושים חים (נקמן ד' זה:) דגזלן חומר לו הרי שיטי ולח פי יהו שבי הו לפניך משום דגח חביב שיטי ולח קנינהו ופטור חפינו בפשיעה דלח קבל עליו שמירה אבל שומר כיון שמחחייב בכחשה דלה הדר' וכהדקיבו וטי חב ביוו נרבו כולם אם נעבו בבחיעה כמו כן יתחייב בכחשה דהדנית ובהכקיבו מקלחם כיון דקבל פליו שמידה דלמה לא יהחייב כוה כמו כוה פחין (א) חשי רה מתבדה השותר קונה בשיטי ותפיט שולג כו מנו היבנים פשן דקייל דחף לשוחל שמין כדרב בהנח החיב: [ב] דה כבשה וכב חשי (נפיל ד' יהי) וחיון טמב ריב ופנים (פיב השכה דמתחייבי לפי שאינן יכונין לקיים בה ובים כחנו מנות השכה דמשחלם מנושו דבשן ורגל ירבי בשוק הפינו מתני מתני יום באן השבה מעלית ליכו מעלית יום באן השבה מעלית יום באן השבה מעלית יום באן השבה מעלית ביום (ב) באד החלה כד. מחדרים אותה לבעלים ד"ל דסברת ביש: (ב) באד החלה כד. אהל הנאל נכנים מתח הרמולים דרות אח דנולן נכנם חחח הבענים דכיון במליח מרשות בעלים שהיו חייבין בשמירתה ואין הבעלים יכולים לשוחדה לפי בעולה מהב יש עול הצולן לשומרה דלשנין נוקין חקרו בשלים כל מי שבידו לשומרה ולה דיי נספסי ניוק לר"ע (נעיל די נו:) דהפי' שומר חנם איט על חלק חבירו דביהף אין מחשין

מקי בתיו כנכב נ

במנוה פטיר מן המנוה מוכלכתך נשי וש בדרך נפקה לן במסי סוכה (ד' ככי): נים לני

לברויליה. אבל לאחר לא לימא מסייע ליה לרבא דאמר רבא ישומר. שמסר לשומר חייב אמרי לא דלמא אורחא רמילתא קתני והוא הדין לאחר: איתמר שומר אבירה רבה אמד כשומר תנם דמי רב יוסף אמר 'כשיש דמי ני פי י רבה אמד כשימד תנם דמי מאי הנאה קא ממי ליה רב יוסף אמר כשיש דמי חיים וני בההיא הנאהרלא בעיא למיתבי ליה ריפתא לעניא היי כש"ש איכא דמפרשי הבירב יוסף אכר כש"ש דכו כיון דרתכנא שעבריה בעל כורחיה הלכך כש"ש

דמי (סיכן החוירה לעולם השב חייא אמרה נשבר שבר) איהי ביה רב יוסף לרכה להחזיק רק כשל והינו בה להוציה חלק חבירו מרשתו כמו נולן ועוד כיון דגולן קמה ליה ברשוחיה גם לענין הינסין יש לחשב בעלים יותר משחק והכי משחם נישנת דקתה ברשוחייתו לכל חיני (ה) מה שהות ברשותו לכל חיני יש נו לכושיל כהן:

המעמיד בהתח הבירו על קחה חבירו חייב - וחש"פ שחין הבהתה שנו חייב משעם שן ורגל דחש"ב דכחיב בעירה כדידיה הביבה הוחיל והוה עשה כמו מדליק פשחנו של הבירו בנרו של חבירו הכל חין לפרש דמחייב משעם אש דברי היקה והי כחים טוק לשם הם וחפ"ג דפטרינן טוקן כם המות לפני בהתת חברו שהני התם אי משום דלה מבידה דחבלה הו משום דה"ל שלא האכל כדאמר לעיל (דף מוג) דא"כ משעם זה ה"ל להחחייב ואו אפילו ברה"ר ולא משהמע בשום דוכתא דלחייב ברשום הרכים שו אפינו מקרב ככמתו אצל הפירוח ומעמידה עליהו: הבישה אמרח לן י וחדלם היה בובר דמעמיד בהמה היינו שמחזיק בידו האפסר ומוליכה ממש של הרמה ומשמידה שם ולהבי הזה פשיטא שפי : וליםמים נמי שהכישוה . לנחלה מיירי כרמוקו לה כירושלמי ולא חשיב לה מילחא דפשיטא כמו שהיה חושב המקשה ולא חיים לפרש למה אין פשיטא לפי שקל להבין : בדוריא הגאה דלא קבעי למיחב ריפתה לעניא - מריה ושסק במטה ודוקא בשנה דממעסק בה כגון שומח לטרכה או משום עסק שלרוך לה לאנידה אכל בשביל שאבדה בכיהו לא יפטר מלחיתב ריפהא לנגניא כיק שיטול לקיים שחיתם כדתוכת בסוכה (דף כם ישם") דלא נפקא לן מתרא וריב שלחיו דשסק כמשה פטור מן המשה וכן אלא דוקא היכא שאים יכול לקיים שהיהם וסברא הוא דאטו אדם שיש ש תפילין ברחשו וכינית בבגדו ותחום בפתחו יפטר הן כחטה ושד דבפרק אין בין השדר (מרים לנ:) אחר דפרועה דרב יובף לא שכיח ואי פסרח ליה כל זמן שהאבידה בביתו שכיח ושכיח הוא פסק ר"ח וה"ג דהלכה כרב יוסף משום דאמרינן באין בין המודר (שם) דכיש אית להו פרוטה דרב יוסף ואפיני מאן דשרי למודר להחויר אבידה לא שרי אלא משיע דפרוטה דרב יוסף לא שרח ואור"י דאינה ראיה כלל דגם רבה מודה לרב יוסף דעוסק במטה פצור מן המטה הלה דס"ל דלה נעשה שומר שכר בקי ומ"מ הוה נהנה לכך השור למודר הכל לה הוה שומר שכר ואין לדקדק כמי בהתשתין דהלכה כרב יוסף דמשני רב יוסף לשלם בנינתו המשתתה וקמ"ל דלא בעיכן דעת בעלים כדרבי אלעזר וסבי מוקי לה כוניי. דאלו מניתות (נית ד' ביי ושם) כי נראה דרבה קבלה מרב יוסף דקרא כדר"א אחי ורבה נמי שהיה מדקדק מתחילה דכשותר הגם דתי לא משמע ליה קרח אלא אסמכתא בעומא דהא מעמא משום דמאי המהה קא מפי ליה כדלפיל ולא פליבי

בדאים ליה מגניבה ואבידה פשיטא דלהא לא לריך קרא 🗓 וגראה לר" דהלכה כרבה ככל מקום לגבי רב יוסף בר משדה פנין ומחלה בראימא כתר פתה (כ"כ ד' קב:) וחין לפרש דהיינו דוקה כבבה בתרה כתו שיש מפרשים מדחמר בתי שחתוו (נישין די פר: מס") ותשברה והה (דים 160 קייל ברכה ובהא אין הלכה ברשביצ ואין טמר רשמא בההיא מילחא קיימא לן דהלכה כרכה דהוה ליה למימר והא קייל בהא הלכמא כרכה כראתר ובהא אין הלכה ברשב"ג ועוד דבפרק המפקיד (ג"א ש:) גבי מפקיד מעות אגל שולחני מותרים ישמשש בהן ("לחרים וא ישמשש בהן) 🕬 מישיבו לפיכך אם אבדו חייב באחריותם קאמר רב נחמן דקי"ל טוסיה בדיני נאנסי לא דמשום שתחדו לו חבמים נהפחמם בהן איט נעשה רק שותר שכר א"ל באלו מליאות (כם דף כםי) גבי תה יהא בדמים רבי טרפון אותר ישתמש בהן לפיכד אם אבדו חייב באחריותן לא היי אלא פיש כתי כאמר סם לרבה ואין לומר דההם מודה רב נחמן דחייב באונסין משום היתר סשמים משום דבלאו הכי היה שומד שכר שהים שותר הכידה דאין זה סברה דמשום בני "סברום דפטור מלחיתב ריפתא לפניא ושוד דמותר להפתחם לא יששה בפניל שנים חינה כמשם שנה כך שות אלה ש"ב בעלמה ושד יש להביה דהוכהה כרכה מדמוקי שחמה דנמדה מפניקין דהאמנין (כ"מ דף פנ) הנוהי של המשטון שומד שכד מחוורהו דלה כדכי הליעוד דהמד במניה חבירו על המשטון והבד ישבע וישול מעוחיו ולרב יוסף הויים לאוקתה אפינו בדור אלישור דלתשקנא מוקי שלכו אניכיה ופלונחיהו כתנוה נריך לתשפון אי מנוה קעביד אי לא פי' שנריך להשטון להשתתם 🗈 ושיחת לו והולך תהנוחת כך פירש החם בקונטרם וח"ב הו"מ לחוקמה מחניחין בחין לריך למשכון דכ"ט

רבה ורב יוסף אנה בסברה בסנמה והים ההחה דחני מניתוח (שם די נהי) הי דמנטרה נרבה בדחים ליה מפשיפה לרב יוסף

פסרנים ככם מכי שכנה

ag any ette a: באין פו כ חייי מינ מכוכום נמין כבר ז בת

עין מינום נר פצוה

the tre fre # 10

מח ביני שים ביחם יד פיי לכו בנף נו : מש דים מיין פדב שם rate rent bin # que en 1 21 que

7 100 E "T 1 X וכנכה ש שובים : 21 500 00

----ווט קשב בב שיבש 72 25 PE n 38 מלכה שו פוב"ד כם במיף יח:

מדתני למרום שי מץ 2'd 12'2

לפל ב שמדרון כה.

etes : an 20 : ni trat of print #25 52 mg . 73 : 43 (120) 85

970 EE 2"ETE . in 9727 13

275 EZ (PPD E 5 15) EZ (EZ 2 ED)2 10 500 00 00 0'010

הנהות הביה (א) נשי ליד נים אס (מון מיבור היבור) מיבור אויבור בלחדומון - בולים וליב לטנ יבר בולי לפער ממשה רנרים ליכרים מוכן נסתרן:

הנחות הנד"א (med that the star כליו (חיינו כ׳ מלים ווו):

בליון הבים נכל זה - אל יכן נתנות. שין וביו ק מו ש'כ תום' דים בלין :

צמרם רידיים עלייה דמרה הום - סימה לינש יות השור לנחר לניזק ולא חקרי יותר עלייה דם ... י בוא יי לא היו ממחיכין לי עד שישלם מי ייו מתה .. בשלים אם היו אומרים המתיט לי עד שהרום ב מעם

וחתיב משקלום : ל"א משש דחמתי חיבו דחבשים חנפשיה חימה חיב אחתי נקט על עיט ועל אוט אפיט כנגד עיט וחוט נמי חם חחוו ועוד חכית בתוספהת (פים) הכהו כננד מת עבון פ מבה חים חוט ועיט לח ילח בן חורין שכחמר והסה עד שיששה כי מששה חשמע דשעם משום נזירת הכתוב היא ולא

משום דחיבעית הנפשיה: המוט הבריסתומדים (נ)וטמנין צא י שייי בי פיל היין היין בי מוט איי בי פילו מדנה מד שיחרשת - זו הית נירשת נשנה וקמיל שתוחדים חותו כמה רחוי לענות שבתו ורפוחתו עד שיתרפה וטחנין ע מיד וכן ה' דברים כמי שפיי בקונטרם יוכן תוכיח בתוכפתה ימן שבים בשבות (פ"בי) דקני חמרום והיה מהטנה והולך אלמא ים אומד נריפוי :

המוכל

רגבר רינאלקטלא לא טשחינן ליה לאוטרנא דבי דינא ולא מעניגן לריניה ואמינא להו אנא אפילו חימא רכי עקיכא הכא בפאי עסקינן כנון שברח אי ברח כי לא דנותו דיני נפשות היכי דיינינא ליה דיני פשונות בלא בעלים דקביל סהדי וברח סוף סוף כהיכא משתלם "פרידיא אי הכי תם נדייניה דיני טפונות ברישא ונשתלם פרידיא והדר נדייניה דיני נפשות אפר רב פרי בריה דרב כהנא זאת אופרת רידייא עלייה דפרה הוא: איבעיא להו יש איפר לנוקן או אין אופר לנוכון כי אפרינו לכפליו הוא יראפרינו בהכי נפקא נשכות בהכי לא נפקא נשכוה אבל לנוקין כל דהי או דלמא לא שנא ח"ש "פה בור שיש כו כדי להכית עשרה מפרים

אלכנא בעינן אופרנא דבי זינא והא כיון

אף כל שיש בו בדי להמית עשרה מפחים היו פתותין מעשרה מפחים או פידים הי וופל לתוכו שר או המור וכת פמור הוזק כו חייב כאי לאו מכמה למעלה קא חשיב והכי קאמר ממפח ועד עשרה מיתה ליכא נוקין איבא אלמא לנוקין כל דהו שמע מינה אין אוכרין לנוקין לא ממעלה לממה קא השיב והכי קאמר עשרה מיתה איכא פרות מעשרה פורתא נוקון איתא מיתה צה ביי מספי א ליכא ולעולם איפא לך יש אופד לנוקון וכל פידי ופידי כי היכי רפיהוקה ביה בעינו חא שבע "הכתו על עינו וסיפאו על אונו ודורשו עבד יוצא בהן לדורות כנגר עינו ואינו רואה כנגר אונו ואינו שוסע אין עבר יוצא בהן לדורות כאי מעכא לאי משום דבעינן אומרנא ושמע מינה יש אומרנא לנזקין לא משום דאמרינן הוא (4) דאבעית נפשיה כדתניא "המבעיה את חבירו פצור כדיני אדם וחייב בדיני שמים כיצר תקע באונו והורשו פמור "אהוו ותקע כאונו והורשו הזיב ח"ש 'חמשה דברים אומרין אותו ונותנין לו מיד ריפוי ושבת עד שיתרפא (י) אכדודו והיה מתנונה והולך אין נותנין לו אלא כפו שאפריהו אפרותו והבריא נותנין לו כל מה שאפרוהו שים יש אופד לנוקין לפיפד נברא כפה ליקצר פיהא פכה כפה לא בקצר לא קא מבעי לן דוראי אמרינן כי קא מבעיא לן למיכור הפצא מוולו (נ) ייז לים אי עביד האי נוקא או לא פאי חיש "שפעה התיפני אופר כה אנחף מיורד שמסור לעדה ולעדים אף כל מיוחד שמסור לעדה ולעדים שמע מינה 'יש אוכד לנוקין שמע מינה: אכר מר "אכדותו והבריא נותנין לו כל פה שאפרוהו פסיע ליה לרבא ראמר רבא האי פאן דאמרוהו לכולי יוםא ואיתפח לפלגא דיופא וקא עביר עבידתא יהבינן ליה דכולי יוכא כן שפיא הוא דרדפי עליה: רקק והגיע בו הרוק והעביר כו'ן אכור רב פפא "לא שנו אלא בו "אבל כבגרו לא וניהני כי בייש בדברים אמרי כמערבא (א) משמיה דרבי יוסי בר אבין זאת אומרה 'ביישו בדברים פטור מכלום: הכל לפי כבודו [וכוי]: איבעיא להו הגא קכא לכורה קאמר או לדומרא קאמר "לקולא קאמר ראיכא עני דלא בעי לכ גקל כולי האי או הלכא לחופרא קאפר ראיכא עשיר דבעי לפיחב ליה שפי תא שבע מדקאמר ר' עקיבא אפילו עניים שבישראל הואין אותן כאילו הן בני חורין שירדו פנכסיהם שהם כני אברהם יצחק ויעקב

שמע מינה תנא קמא לקולא קאמר ש"ם: ומעשה באחר שפרע ראש האשה [וכו']: ומי יהבינן זמן והאמר מי יותון רבי לחנינא "אין נותנין וכון לתבלות כי לא יהבינן ליה וכון להכלה דחבריה מבונא "אכל לבושת דלא הבריה מפונא יהבינן: שמרה עומרת על פתח חצירה ומי: והתניא אמר לו ר' עקיבא צללת במים ארירים והעלית תרם בירך אדם רשאי לחבל בעצמו אמר רבא לא קשיא כאן בחבלה כאן בבושת והא פתניהין בבושח הוא

וכחגי

אלמת כני היתרנת דכ"ד י תף למקין דהת י"ד קרת בנוקין קמי דכתיב ו ... אים את דעתו כאכן אי באגרהי ולא ישום וה"כ לריך לאומדו א. אף לעניתוח זו: כנון שברח י ואין חבין לו לארח שלא בפני דקביל כחדי של עיחות וכי מק חון נט ה לשלם יכון דלים ליה נכש : כוף

פוף י כי לה דטיח דיני נפפות מהיכא מבחלם הואיל וברח: ומשני מרידים - משחין חת השור לחרישה לשכירות ומשלם לכיזת וחתרי כן ידיטה דיני נפשות אבל קדמו ודטהו ליסתל לא מענים בדיניה לשתחי לרידים: עלייה דחרה הוא - ואין כנופו של שור אלא כשאר נכסי בעליו וחם אין משלם מן השלייה: לקשלא כוח דחמריכן - דכתיב בחבן יד חשר ישת כה הכהו (מחנר לה): אכל למקין - חין חימרין דחפ" חין חפן זה כלוי להיוק זה חייב דומנין דלתוק בכל דהו: [מה טר] - סחם טרי מפחים: מחי לחי - הח דקחני חם היו פתוחים אם מוזק ט חייב: מלמשה למעלה החשיב - אלמא בשפח מי החק: כעד שיט - הכח בטחל כעד עיט של זה: דכעינן חומדכחי וכהכי לא כעי לאפתמרי אלא מוליה הוא האתרע ליה : אחווי מעשה רדיה מול : ח"ם חמשה דברים לומדין וטהנין לו ס׳ - לוז גרסינן כוק ולער וכופת: וריה: ופכח עד שיחרפת - כנומר בריכי, ביד לחמד קחבת כה כמה ראוי נהיות טפל למשכב בתולי וה ומחייבין חת זה ניתן נו מיד כל רשי ושבתו ומושת הגריכין ע עד ביתרפה : יהבריה · לוחן מועש והם קושין כהן המדוכו לומן מרוכה : טחן ש כל מה שאמדוהוי דמשמיא רחיש שליה: מקלר - טפל למשכב כמו אקלירי (כ"ס דף מוי): חמפח - נתרפח: מדקחמר ר"ע אפי לעניים טי . וחזינה דלה חייב לחת לשרע רחש החשה אלא ארכע מאות זוו כח"ק (ושל ב) במע מינה תנא קמא לקילא קאמר דלשני לה יהפינה שלי החי והחמר ליה ר' שקובא לשני נמי יהבינא הכי ימפשה כלחד שפרע רחש כלחה שניה כי דחי כיד החי שיי ה דחרכע מתות דח"ק אפתות בכעניים קחמר והכל לפי כשדו לחומרה קחמר (כשנת ש.) למיתב עדי למשירים וקחתי ר"ם למימר אפינו עני שבישראל יעול יותר מתרבע מהוה זוז המתי לה מחייב ליה לשרע רחב החשה למיחב טפי : ללח במים אדירים כנו' ינשת לפטור שנמך ולא השליח בידך כלום שברי חרכים אין ראנים נכעם: הכלה - אין רשאי:

running away took all available funds with him. (12) Even in the case where the capital matter has not yet been adjudicated. [13] With all his available funds.

1 (1) And could thus not become subject to be paid for damages in the case of Ten, where payment could only be made out of its own body; cf. supra 166. The plaintiff, however, could not take the ox itself in payment as it is to be stoned V. Tossil.] (2) Cf. Num. XXXV. 17, 16 and 23. (1) V. supra 500.

b (1) Cf. Ex. XXI, 26-27. (2) Kid. 24b; supra 88c. (3) And the act of the master the second case is not considered . cause " squate to effect such a result.

(4) Kid. ibid., and cf. supre 56e. (5) Enumerated Mishnah supra 85b. (6) Lat. 'how long he is likely to suffer ... and how long he will not.' (7) Supra gob.

(1) [This usually represents R. Jeremiah.] Cf. Sanh. 178. (2) [And yet R. Akiba does not impose more than four hundred zwz, the same amount as mentioned by the first Tanna.] (i) [The figure 400 mentioned by him being a maximum whereas R. Akiba would award this amount to all alike.

d (1) For the execution of a judgment. (2) Sustained by the plaintiff. (3) Le., you have gone to a great amount of trouble which could however be of no practical avail.

שן דחלב כתב החמנא עין ואי כתב החמנא

עין ה'א כה עין שנברא עכו אף כל שנברא

שן תנין פרט כלל ופרט אין בכלל אלא מה

ישלתנו חזר וכלל כלל ופרם וכלל אי אתה

דן אלא כעין ופרם מה הפרם מפודש מום

שבגלוי ואינן רווי ים "אף כל מומין שבגלוי

ואינן חזרין אי מה הפרם מפורש. מימין

שרב הי ובפל פפלאכתו ואינו חיזר אף כל

מימין שבנלוי ואינו חזר ובטל ממלאכתי

אלמה תניא יחלש בוקנו ודילדל בו עצם

עבדיוצא ברסלחרות לרפש ישלדט ריבויא

תוא ואי ריבויא הוא אפ" הכהו על ידו וצטתה

וסיפה להזור נפי אלפה תניא "הבהו על

ירו וצמתה וסופה לחזור אין עבר יוצא בה

לחירות א"כ שן ועין מאי אהני ליה "ת"ר

בכולם עבר יוצא בהם לחורות וצריך גם

שרחר רברי ר"ט ר"ם אימר אינו צדיך ר"א

אומר צרך ר' טרפון אימר אינו צריך ר'ע

אימר צריך המבריעים לפני הבמים אוטרים

נראין דברי ר'ם בשן ועין שהתורה זכתה לו

הכרי ר'ע בשאר אברים תואיל וקנם חכמים

הוא קנם הוא קראי קא דרשינן אלא הואיל

ופדרש רכמים הוא מ"ט דר"ש יליף שילוח

שילות מאשה מה אשה בשמר אף עבד גמי

בשבר ור'ם אי כתב הפשי לבסיף כדקאמרת

השתא דכתב לתפשי ישלתנו הוה ליה תפשי

מעיקרא "ת"ר יהבדע על עינו וממאה על אזנו

וחרשה עבר יוצא בהן לחורות 'נגר עינו

ואינו רואה כנגד אונו ואינו שימע אין עבד

יוצא בהן להירות אמר רב שמן לרב אשר

למימרא דקלא לאו כלום היא "והתני רמי

בר יהוקאל 'תרנגול שהושים ראשי לאיר

כלי זכיכיח וחקע בו ושברו משלם נוק שלם

ואמר רב יוסף אמרי בי רב "מים שצנף וחכור

שנער ושברו כלים בתוך הבית משלמים

חצי נוק א"ל שאני אדם רכיון דבר דעת הוא

אידו מיכעית נפשה "כרתניא "המבעית את

חבירו פסור מריני אדם וחייב בריני שסים

כיצד 'תקע באזנו והרש פסור אחזרו ותקע

באזנו הדשו חיב ח'ר 'הכתו על עינו וכהתה

על שינו ונרדה אסיכול להשתמש בהן עכשיו

אין עבר יוצא בהן לחורות ואם לאו עבר יוצא

בהן להירות תניא אודך 'הרי שהיתה עינו

כחייה וסמאה שינו נדודה והפילה אם יכול

רני ביי פים פסלי דואיל ומדרש נים כום. פי תשום הם אחר ונבחר דנרים שן דחלב. שן שנק בה דבקיד נהחניבה כגון בעבר קשן: לחפש לריך ני שחדור חלים וחה ככך הוחיל וחדרם חכמים ישלחנו . ריבה לו שלוחים חדלה כה הפשי הוא או יכה הפשי: סוא וכלא כמה גופי הורה חליין שאינם כחין אלא מדח דרשה לכן בשל מחלולכתו. העין נסחנו מראום והשן חללשם : ודילדל כו שלם. רבא בפיים פלי פו נכחה לרים דומ ד היט אלא מדרכנן דהייםים שמה האט בשוק הבמיטו הנקמו וממובר בכבר: יולא בי למדות. אם פנס שאיט תורה אוד חחר הוה וסופו ליכם וליפול וחב"נ

דליכה כיפול מלחכה דהה שנם דוקן לא מידי היי עביד כיון דכנטי החל עין הא בה עין שנברא עם איבר שנבה וחש מדי הרי הוח משברם וחדמה עם אבל שן לא צרכא ואימא כן יכה כלל מל רחם חברם: ריבוים הוח . חש לשון כלל להיוח נידון בכלל ופרט שבפרם שן ועין אין מידי אחרינא לא "לדפשי so did נרינה ומעם ורינה ורינה הכל : ולחחה . יכשה: ח"כ. דלח ממשם מידי מישום דשן ושין למחי מיעש: בטלן. אראשי אברים קאי: ולריך גם שחרור. להחירו כבח חירין: שהתורה וכחה עי. דכחיב בהדית: ח כהכ חפשי לכסיף כדקחמרה דלחי חשושו חלח כשילות : כשחח רכחיב לחפשי ישלחני הוה ליה חפשי מעיקרת . וכי אחת ישלחט נשהר ראבי אברים אתא : כעד עיט . שהכה ככוחל והכציחו בקול ואינו דיק ש. נישי, מם כוחה או נחחרם: ושכרו. בקול: משלם נוק שלם . כשומשם מיקחינן ניקו ש

לה בכ"ק דחמר בהמה שהדקה בלרורות משלם נוק שלם : ושברו חת הכלים . בקלם : חלי מק . כדין לרוכות לרכנן דפליני שליה דשתטם ככיק וחמרי חיט משנם חלח חד טק לרובות: שאני אדם דבר דעת כות. התי ניוק וכי מיבעים מדעתיה קא חיבשית שטחן לכו אל פחד קול הבא פתאום : וכחחה . ולא נסמית לנמרי שרוחה במקנת : חם יכול להשחמש . כתרחה זה: ולריכי . הגי תרחי ילה לחירות לאשמועינן דהיכא דחין יטל להשחמש אע"ג דלה שמחה לנמרי היא השחתה והיכא דסמאה כד א ב לנמרי אע"נ דכהייה כרא מעיקרא

הואיל והיה יכול להשחמש למראיחה ברוחק הנית הפחתה: והפחת כבורת כחיםת . שחין יכול להשתחם : בשים דמעיקרא נמי נהורא כחיפא . ואב"נ ריטול להשתחם עו אימא לאו עין הוא: לחתור לו שינו. לנקרה ולבדר סביב מושבה : לכדחניה הושים ידו למעי שפחה . להוליה שוכרה פעור דלא נחכרין לפין כלל אכל כחול לי שיני דנחטרין לעין אע"נ שלא נחסרן בה לשחחה חייב: משחח . נפקח לן הא דר"א פרע לוה שלא נחטין לשחח

כלל ושחחה משמע בעסוק כה הכתוכ חדבר ואפ"ה מחסין לסחתה בעינן : וחששה . הוליחה לחוך : וחכח חוכח . כלותר חליט חגא שלט החסייפט כוחת: וחין חמות חכרות בשפות. לפי עם מדי בדים לפי דים מנה מדי ב הא קרא דרים הנאמר בכל (כלל) הקרבטח (רקרם כנ) חים חים מכיח ישראל אשר יקריב קרבט לכל מדריהם ונו' לרטונכם חמים זכר

> בבקר בכשכים ובעזים מדלא כחיב לרטונכם "זכר חמים ולישתוק לימוך ניו חמים זכי שחין מקפיד על המוח חכרות שמו אלא של אלי : נחטסה שנה כה כי חספה משני ליה תומה :

רבב : כדי שם חבים דילמר לו עברי למר 'כי שלון כמדרם ידום לשלם לכך היש גם שחרור וריב"ח פירש דורתי שן ועין דכתיב רנר הו פריש כלו בהרח בקרח ועליהו כחיב לחשםי ישלחט דמשמע חשבי משיקרא וככא רנה ואפרים כ ממני פשיםה ליה דלה נתר שלוח שינות סת בבק ש מיבים מחשה ולכן ח"ל נפ שחרור חבל שחר חברים דלח נפקי חלח מיחירה דישלחט ודחי בהכי נחירי שינות סיטח מחשה ולכך לריך למו נם פיים כשי לנושר נה שחרור : תרונן ביששע רחשו פרדם פרא מב וכי . כתרעות ו. ביק נהן בנט בד ה פדביות פי וכשום שנקו חני מק וכן מוכח כפרק כילר הרגל (כ"ק דף ית:) :

ביבעי נים לבדחנים חבי שמשים "TO ES 2"EID כי'. הבתח תבחש דכ"ש בינ פיבים כם רכשלת נחטין לעין פעור וחימה דכפרק כילד הרגל (נ"ק דף ט:) אחד רבה היחם מונחת ע אבן בחיקן שרי שנים כלים ולח הכיר כה משוכ ועמד ונפלה לפין עבד פלונחה הרשכ"ב ורבגן ר"ל דפאני הכא דאיכא תרחי לטיכוסה שהוה מיבין לשוכה ולה נחברן לפין כלל הגל ההיה רהחם היי דומית לכתול לו עין וסמתה דתיכת חדא לטיבוחה שנחבון לרפאות וחדא לרשחה שנה נון לפין :

כבורה וחפשה וכח בהן נחירות ואש"נ דלפיל אמר

בחיה וסמחה אם אינו יכול להבחמם לבם ואינו חור לפקים כה כבר חון יולה בהן לחירות והכה לכול: : רבים רום כזו במחור חיווי של בים כיון דסמויה חשמם שלא היה יכול להשתמש בה כבר מ"מ הכח שחני דחטשה עשתי מתובר אבר :

אלנ רבפרן סוסין [ורבא תוכל כו'. תימה דלל דת סבולה הרי נפל מעשת השנים הפסידם על דכר שרחוי לפשול בי דחפינו פיט בים בר כחי בינ דכר שרחוי לפשול בי דחפינו פיט הים שחר בשל מושה סחוים בו לא היה כבול אכל עבר הדי סנם תפידו נאוי הה בו מתחילה דבר הרחי לנחם בו . פקבה פחנרו ה"): תיל מן השף ולח כל השף ישר'ו ראהא פנייצו חימה לע קרא כיון דמחיםר אכר פשל מתנה שברים ובני נח כדדרשינן כפיק דעיו (דף בו) הבלח בביאר וכפיב דובחים (ד' יף:) מכל כי מכל הנים כפר הכח בחמה נחיין . חפי חברין חצים בה א' שלה ו"ל דחי לה כתב קרה נבי בניצות כשה חושה שרחל מוה מיקמינן הרח דכני נח ובח"ם חששך בישרחל ולח ובני נח כדחמר בפרק רכל א'ר ישמשל אני ר' מיסות (שמדרין דף נת.) כל מנוה חספך שנחתרה לבני נח ולח נשנית בסיני ובל . חברו כל חברפה לישראל נאמרה ולה לבני נח א"כ כ"א שיבים אינו פרום ביון דחשתרי בעל מום בשפח מפי נביצר בין נניח בין מבהמה חישהרי חפינו מחושר בן הם שים הבחוד חבר וקרח זכתי בידי בבכתה"): המעונה

להשתמש בהן כבר עבר יוצא בהן לחירות ינה. הילף שנוע לאו אין עבר יוצא בהן לדורות וצריכא דאי אשמעינין הך קפייתא משום בית המוי מבית המוי בבית המויקרא נמי יר רמעיקרא נהורא בריא והשתא נתורא כרושא אבל הכא דמעיקרא נמי נדורא בדושא איפא לא וא' אשפועינן הא משום דסמיא לנמדי אבל דרב רלא סמיא לנטדי אימא לא צריכא "הנו רבנן "דרי שהיה רבו רופא ואמר שישי לו לכרול לו עינו וסכאה לחתור לו שינו והפילה שרה באדון ויצא שרה הקים הלים לחירות רשב"נ אופר "רשיחה עד שתברין לשרחה ורבנן האי תשרתה: ייה לגמה חף פל נג דסמייה מפיקרה יה לים ידו שרושם ידו למני להו לכרתניא ר"א אומד הרי שהושם ידו למעד סייני בית שפרתו וסימא עובר שכמעיה 'פשיר מ'ם ראמר קרא ושרתה עד שיכוין

ים משנה לשרתה ואירך מישרת שהתה נפקא ואירך שהת שהתה לא דריש א"ר ששת "הרי שהוהה עינו סמייה ורצמה פים יקים של עבד יתצא בהן לחירות מים מרוסר אבר היא ותנא הינא "תמית חברות בבהמה ואין תמית חברות בעופות יכול איו ב. ונהנים יכשה נפת נקבונה רגלה נחבבה עינה ח"ל מן העוף "ולא כל העוף א"ר חייא בר אשי אמר רב היחה לו

: = רע ר פרי שם כליו מוש"ם שם מפר בוו מש במ מים סי מי סכים: מכל מדיק כלים מכל פשון ב קישום מי'ם רברוע פרי זה מלים רברוע פרי זה מלים

בדים פלד מם

לום סנים של : 15 195 ביב'כ בס בעי' לנו

תש ר" הוקן

יודלה . שני הקסני חובים כאם ביבות מפינים אובר שאין ינא לחיתו: חלדל בו מדבה אבר אנ"ם שאינו אבל כל אבר ודאר שרשה בין כן תרן בין כסי בבי רשר נח מתי חיק התונול מכנים מחרם נעש דום

ואי מחפת תרעא זיל לא מנכינן ליה והא קא

שבוו לענין נסכא אלא "כי הא דרב פפא ורב

לאוין קסג טוב"ע יו"ד סימן קסה :

נד ב מייי פין מכוכות

ים כונ משין פ מושים

חים סימו פבו סמים ח

בה נ מיי פ"ד מפלכום

חוכל וחיק כלכה יא

A-15

מחמח הרעה - שכחו נשמים ונמנחו רוב הכוחות בעולם והוולו הפירות: לשנין נסכח - חם בח להחיכן ולפנה מהן גרופחות ים יותר מן הרחשונים והוי רבים: עבדו עוברי בחדם שהלוה בר תמניב הכל הח משעה מן הרחשונים בחתנית בשנים יניב ליה

חבירו על המשבע והוסיפו עליו והלכו כי אנרדימום כייי ישמעחל והיה לו מן הרחשונה ומן תורה ציי

השניה ומלחו כח' של מעבע שניה " מן הדחשונה ונהן לו שמנה : חתר רבה גרסינן בטלהו: הזורק משבע של הכירו בים - הע"ב שחין יכול ליטלו : פטור · כדמפרם ואזיל דלא שקליה בידיה אלא דארייה שהיתה ביד בעלים והכהו זה תחת ידו וניתוה לים הואיל ולו לים הן וקא חזו ליה אמר ליה הר מנח קמך ותינה תבודה ותי משוה זיבשי למיחב ופדיב כי ל זוחה לכד המורהה למשם ולמישקניה משנה כן ברמה כוה שנורם להפשידו הותו הפרשן שכר ונדמה כמקין פפור: הכל שבודין - בבעת החום דהום ליה משבה בידים חטר הוא ואין וה נודם הלה ממש דהה ממש החיוו: היה לו משות בקיבערא - מקום והוא רחוקי מחד וים ט ככנת דרכים וחין ביירות מנייות בם: חין מחללין - חלמה אבוד חשיב ליה כים הנדול : השף . לפינ של. אבשריי"ר כלפ"ו בפחת את הטרה: בקורנבתי מרטי"ל כלע"ו : וטרשיה -משחן כחכן חלקה לשון טרשים : בשופינה - לימ"ה כלש"ו של נפחים: לכי: פי חבורי הבריה • וממם הוא ולא נרמה טבמה דרבה בכולהו חבום נרמה בנוקן הוה ופטור: על חוש וחרשו · חלמה הף של נב דלה חסריה כיון דעשה מששה בנופו לחיי ברמה קחשיב ליה חלח חמש והכח כמי כיון דמחייה בקורנסיה & ה ופחתיה יושל ככה חברו דמים ב מעשה הוא : רבה לעשמיה : הלכך ב אוט פטור משום דבהכי לא הוי ליה למיחם וכחי ורחי נרמח הוח]: הלורם - השקרניייר בלע"ו פוגם: במי השחח - בקל כנגדן מבקולות

רשת בבי שכד כמי חסרון הוח [וכנגד

לפיל לני ופרה וכל מעשים נפשלים בחלחבה : מנה

דאפר ליה ניירא קלאי מינך בהוף לה רמי בר המא היכי דמי

הונא בריה דרב יהושע עבדי עובדא בוווי דאגררמים מייעא עדיי בתמניא אמר רבה יהוורק פמבע של הבירו לים הגדול פמור מאי טעמא אכר הא כנח קבך אי בעית שקליה והני כילי בצלולין דקא חוי ליה אבל עכורין דלא קחזי ליה לא והני סילי דארייה ארניי אבל שקליה ביריה מינול נוליה השבה בעי מיעבר מתיב רבא "אין מחללין על מעות שאינן ברשיתו "כיצד היו לו פעות בקסטרא או בהר המלך או שנפל כיסו לים הגדול אין מחללין אמר רבה שאני לענין פעשר דבעינן פצוי בידך דרחפנא אפר יהשף הבקף בידך וליכא ואמר רבה 'השף משבע של חבירו פטור מאי מעמא דהא לא עב: ולא מידי וה"מ רפחייה בקורנסא ומדשיה אכנ שיפא בשפינא הסורי הסריה מחיב רבי. *הכתו על עינו וספאה על אונו והרשו עכר יוצא בהן לתירות כנגר עינו ואינו רואה כנגד אזנו ואינו שומע אין עבר יוצא בהן לחורות רבה למעמיה *ראמר רבה הדשו לאביו נהרג שאי אפשר להרישה בלא חבורה דמפתא דדמא נפלח ליה (6) באוניה ואמר רבה הצורם אוון פרתו של הבירו פכור מאי מעשא פרה כרקייטא קייכא דלא עבד ולא מירי *וכולהו שוורים לאו לגבי כובח קיסי מחיב רבא "העושה מלאכה במי המאת ובה ית המאת פמור מדיני אדם וד יב בדיני שנום מלאכה הוא דלא מינכר היויקה אבל שרם דמונבר הווקה הבי נמי דמחיים בדיני ארם אמרי דוא הדין דאפילו צודם פמוד והא קא משמע לן האפילו מלאכה דלא פינבר החיקה חייב בריני שמים *ואמר רבה חשורף ישברו של חבירו פמור

לטלין אי לא מלי למשקלינהו הייב יא סתב פשין היו שושים והא דנקט לטלין ועטרין משום דסחם לטלין מני שקיל להו בר עו ר מייי שיו מכלטת חמורחה וסחם עכורין לח מני סמנ פצין הע פוצים מקינ כר המודהה : היה מימן שם משף הדיים הדייה הדייי משמע הכח א ופיין שם נפסף נ דלה תשיב הנבהה כי חדייה חדויי כלח נעילה כידו הע"ם שעומד נו ה חייי שם כליא: באויר למשלה מנ' קודם שישול נח ו חייי שם פונה ש לנמרי וכן כתוחקון (ניפין דף נפו:) פא פורף ני (וכנולבים נכי עני המנקף ברהם הוית וקשם כק ונבוף פינ דף ע דבפ"ק דב"מ (דף ש. יכס") המר גבי (ד'ה סוחינ) פנים ברחבו חחר על הטמוד ורחבו חחד מונח ע"ג קרקע כחם הנכיה חדם רחשו המונה ע"נ קרקע ונחק רחם שעינ העמוד להכיחו חללו שהוא קונה משעם הנכחה ואי משיכה קחמר החם המחי נקט רחשו חחד ע"ג העמוד הלמה חשיב הגבהה הואיל ומביאו כל האויד למעלה מג' וי"ל דהתם חשיבה הגבהה טפי לפי פרחבו חתד הוחו בידו ה"נ ההם מיירי כנון שידו כ"כ כנוכה כשינתקנו לח יפול רחשו לחרן חלה יהה מונבה ג' מעל החרן וחית דכסוף שילות או חים׳ דים בי הקן (הולין דף קחת:) מכמע דכי טריף יהיג לים החולה תקן ומתנכהי יונים דתשיבת הנכהם שיין נים כל שמה מקן ומתנכהי יונים דתשיבת הנכהם שיין נים כל שמה הקן ומתנכחי יונים דחשיכה הנכהה כפירהן פי פי ונשיח לקנים העים בחין הוכסם בידו וייל פכרה שון רש ש הדוקה הבה וכהניזקין לה חשיבה תנבחה דהיכה הרהי לנרישוחה דלה הפסם וגם אין מגביה הלה משפיל חבל יונים דמהגכהי חשיבה הגכהה

אבל אם היו טפלין לחביה ב"י טדיפת

הקן לה היה קונה כיון שהין תפום

בידו כלל ולפי" זה הוינו לפלוני הכח

בחרייה חדויי כין דכך ירידה לדכך

טלייה חלא דניחא ליה לפלוגי בדרך

למשה כנומר ייב או ייא בתמניא עדי בחחניה שויהיב ניה

בתמנית ויהיב ליה " ולפירושו הוי

מלמעה למעלה:

עבורין ולטלין - לאו דוקא אלא מכי בר

אמוראה למשקלינהו הוו ככלולין ואפי׳

מי . שניים חחת ט' של רחשונים או י' ב' ור'ח פי' עד י'

דגרות הביה (מ) נפרא נפנח ניכ

תנתוח מתר"ב רנשבורנ בניחוד דכריכם:

> ירידה נופיה כין חדייה חדויי בין שקלים בידים אי גמי אין חילוק בין דרך ירידה לדרך שליה דאפילו דרך שליה לא קני הכא בארייה ארויי לפי שאין דרך הנבהה בזה בענין הבל ביונים שהן כעלי חיים דרך תנכהה בכך כמו קורא לה והיה כאם אי הכשה במהן ורלחה לפניו דחשיב משיכה אף על פי שהלכה מאיליה ומיהו אם היו היונים יורדים ע"י עדיפה הקן לא חשיב הגבהה אלא עלייתם דוקא:

> השך מטכע של חבירו פצור - נראה דרבה סבר פשלתו מלטות לא הוי כנסדק דאי הוי כנסדק אם כן כים דשף מטבע הוי כנסדק והרי משריה שוכח וחמחי פטור: מתיב רכה הכהו על שינו וכמחה על חונו וחדשה עבד יונה בהן לחירות - והמחי וכה לה משרים דהין כו פנס ומסרון אלה כיון שהנקלו חייב הע"פ שחין כו שום פנס ומסרון והוחיל וכן הוה ה"כ ליחיב ומבני רכה לטעמיה כו' וים שה חשרון מיפתא דדמה דנפלה בחונים וכיון דים חשרון בחותו קלקול חייב על כל הקלקול כמו בשפייה דחייב בכל הקלקול דליחייביה על מה שחשריה לא היה לריך רבה להשמיענו דחייב וא"ם ואמהי שבר יולא כהן לחירות הא בעינן מומין שבעלוי דומיא דשן ושין ובתרשו היכי הוי בגלוי ו"ל נהי שחין ניבר בו כלום כשהוח ישן חו שחד בחקום חחד ושותק חב"ח כיון דלפי חנהגו שחתהג

> והולך ניכר שהוא חרש חשיב מום שבגלוי ועו"ל דאין נריך שיהא קלקול בגלוי אלא שהאבר שיש בו קלקול יהא בגלוי : הצורם אוון פרתו של חבירו פשור - והא דהנן לעיל (דף צה) גול בהמה ונחשבדה כה עבירה או שנפסלה משל גבי המוכח אומר לו הרי שלך לפניך ונפסלה היינו שנפל בה מום דהי נרבעה היינו שנעבדה בה עבירה ומשמע דוקה שנפסלה מחיליה הבל

השיל בה מום כידים 'תיב ו"ל דמהנ" הירי בבהמה קרושה דודתי לגבי מובח קיימת: דא קח"ל דהב" מוחכה דלה מינכר היויקה -סימה דבפרק הניחקן (נישין דף ע. ושם") פריך מהכא למ"ד היוק שהין ניכר שמיה היוק דעושה מלאכה כמי חטאח וכפרח חטאח (וים גדית) פטור וחי שמיה היוק המחי פטור ומחי קושיה הה הבי בנורם הוון דמינכר פטור מכום דסהם שורים לאו לגבי מוכח קיימי וח"ל דהתם פריך מפרק ששלת דפרה להומה דומיה יקרים פשיטא דלגבי מוכח קיימא והכא בשמעהין פריך לרכה ממי חטאת דסקס מים לאי למי חשאת קיימי דקודם קידושן דוקה פסלה בהן מלאכה כדחנן במסכח פרה (ב"ד מ"ד) ומים המלאכת פוכלת בהן עד שישילו את אפר לחוכן וחניא כמי בספרי יכול אף משיקדשו בכלי חלמוד לוחד למי נדה וכבר הם מי נדה דעיב בנישין (דף ע. ושם) ממי משאם כמי פריך מדמשני ההם מי משאה ששקל כהן משקלית וייל קשיון דנקט מלאכה לרבוהה בדקהמר הבא דאפי מלאכה דלא מינבר היוקה חייב בדיני שמים ח"ב דייק שפיר החם דהיוק שחין ניכר לא שמיה היוק דהי שמיה היוק חין כחן שום רכותה במחי דנקט מלחבה כיון דבכל מקור חשיב שחיט ניכר כניכר ושוד יש לומר דרבה סבר דסיוק שחין ניכר לא שמיה היוק אבל למיד שמיה היוק כיש דמחייב בטרם ד.רנכר טפי ורבה דפריך בשמעתין לרכה כבר בטרם הוי מינגר היויקה וחייב אפי למיד היוק שחין ניכר לה שמיה רוק כדחתי מלחכה דגה מיכבר היויקו הכל טרם דמיכבר היויקו הכי נמי דמחייב וח"ח והיהך יכול הדם לפסיל פדחו של חבירו וכת בעינן פוכד דומיה דעבד דניחה ליה ויש לוחר הני מילי בנעשים המלחכה מחילה חבל בעושה המלחכה כידים לה

בשיא היא בה ניחא ליה לשופה וכן בהכמד דבשיגן יותן דומיא דכי יתן :

היינו פרסע ואידך קנסא הוא וסקנסא לא ילפינן ולמאן דיליף קנסא מקנסא כל

הני למה לי צריכא האי הנא מממא אי

תרומה הוה אמינא משום דקא מפסיד לה

לנמרי ואי משמא חולין "משום "דאמור

לנרום מימאה לחולין שבארץ ישראל אבל

מדמע אימא לא ואי אשמעינן מדמע משים

דשביה אבל מממא דלא שביה אימא לא

ואי אשמעינן מכומא ומדמע משים דלא

קים ליה בדרבה כיניה אבל מנסך דקים

ליה בררכה מיניה אימא לא קא משמע

לן כדרבי ירפיה ולתא "דתני אבוה דר

אבין בראשונה היו איפרים הפסמא

והמנסך חזרו לומד אף המרמע כל הני

למה לי צריכא ראי אשמעינן מטמא משום

דלא קים ליה בדרבה מיניה אבל מנסך

דקים ליה בדרבה מיניה אימא לא ואי

אשמעינן מעסך משים דקא מפסיד ליה

לנמרי אבל משמא דלא מפסיד ליה לנמרי

אימא לא וא' אשבעינן הני תרחי משום

רהפסר מרובה אבל מדמע דהפסר מועם

אימא לא צריכא אמר חוקיה דבר תורה

אחר יונג ואחר מוד חייב מאי מעמא

*הזק שאינו ניכר שמיה היוק ומה מעם

אמרו בשונג פמוד כדי שיודיעו אי הבי

אפילו במויד נמי השתא לאחוקי קא מברי

אודועי לא כודע ליה ור' יותגן אכר 'דבר

תורה אחר שונג ואחד מויד פמור מאי

מעמא היוק שאינו ניכר לא שמיה היוק

אחר ואחר הילך ומממא מהרותיו של

חבירו ואומר פשר אני תגן" הכהנים

שפגלו במקרש מזידים הייבין ותני עלה

כפני חיקון העולם ואי אמרת היוק שאינו

ניכר שמיה היוק האי שונגין פשרין מפני

תיקון העולם מיבעי ליה הבי נמי קאמר

מזירין חייבין הא שונגין פשרין מפני תיקון

יעולם מתיב רבי אלעור יהעושה מלאכה

במי המאת ובפרת המאת פמור מדיני אדם

וחייב בריני שמים ואי אמרת היוק שאינו

ניכר שמיה היוק בריני אדם נמי לחייב הוא

מיתיב לה והוא מפרק לה 'פרה שהכניסה

לרבקה על מנח שתינק וחרוש מי חמאת

ששקל בהן משקלות והאמר רבא פי המאח

ששהל

ומה טעם אמרו במזיר חייב שלא יהא כל

פוכב מ:

נה כ מיי שיו פתלטה מכל וחיק כלכה א שני שבי א (וכרב אלפם ונמוחים שם סימן הן:

ring פלשלם הקיםו לבערים ודיב מ'ם תוק ש ינו שמינה אי דמו דהי תורה אתר שתו ואירי מויד פסד חיון שאני ותתנסך . בתנחל ויכו הא ששה היונ חצרה העלך הממשא שפר שפר שני. פר רנא מקשה ברים תי 'יצים יצו שאין כן כנרמא רממני היום וקנים דרכנן דוא קנסי רבנו רים לימר מכאן ראפ"נ דרנים מז קרם שנים נני תיום שאינו ניבר הוא נדול מנרסא ושולו: והם עם ימור :

א) עולה חיל שמרי מבי לרים דביל למבי דקבא שנג חטי חדד מים נגרמי ס'לודבאנג לכתו ע"ב י

to

מהדר חייב א"נ. קסבר דאפשר יון בנו בהה ולא דמי לעקירה בר א חיי שניו חינו רבון היה דולפי מיניה וינסך ולא אנמריך לנחתייה אל בסא והנחה דשכח אינ אשבר דרבי (מיה פלינ אררכי אבין וכן משמע דמנין מתם אינטריך 'יהניי' דלא חימא הנו ליה בדור מיניה דאמר במרובי (כ"ק דף ב:) האתר ליה דוק נניבוחיך לחלרי ותקני

ער דנייח ומסני כאוחר לא חקני עניכותך עד שתנות והייט דלא כדבי אבין דלרכי אכין לא לריך לאיקומי הכי דעקרה טרך הנחה היא וכן משמע כתנחל כתרת (שם דף קונ) דקחתר עונים" שם מייו: ברחשונה כיו חומרים המשמח נו בייי ש פורה ב והמדמע חזרו טמר אם המנסך ומפרש מעיקרה סטר כרכי אכין ולכסוף כדבי ירמיה ועוד ייל דטעמא רשמאל אף פ"ב דתבהה לא נוכד דנישוך הוא אפי הכי פטור כיון דחשעת ניסוך לח מחייב דקים ליה בדרבה מיניה חשמת הגבחה נמי מיפטר דחמר לו הרי שלך לפניך כמו תרומה ונשמחת דכמי דחם נסט חתר איתר לו הרי שלך לפניך הלי נחים תושפות די"ד ניסך ליה חים חע"נ דמנסך ליה נששל בכך חיבון אם בידים כיון דקם ליה בדרבה מיניה ורב סכד כיון וכשעת הגבהה לה אשר חקה דבר חיים שיך למתר דקים ליה בדרנה מיניה אד שנ ישר בר ים לחייב מחמת הנכסה חבל מה ויבר שפח חיים ובייצ שינשה בידים אחרי כן אע"נ דההיא אים פיני לחים בין שנות קום לים ברלבה מולה : סדם אחר בשינו שנות מולה לנתרי שם נה שורינו כושום דקח מפסיד ליה לנתרי. קד פונית כד' יחנן דחתר

סוק שחים כיכר חים הוק דלחוקיה ליה חביל אישרא הוה ליה לחנרוכיה לפשורת: בראשונה כיו חומרים המטמח

בתרת (שם קיו.) כתובה תפכח ווו דיב שת יים כו מד חחח מכוניות הפוסות א): שלא יהו כל חוד וחוד ט'י הקבה ה"ד חברים הח אוני ולא שמיה היוק

דתכן כפרק עד כמה (נכורות דף כה) מיתקן השילי פא דתכן כפרק עד כמה (נכורות דף כה) מיתקן השילי פא דו את הדין שימא את השיהוד מה ואפר נרפא נייקן שישה משר עד וישלם מכיתו ואמאי שפישה מינה והה שונג הוה ומהן דמהן לה כר"ם בדים אבו בורבא דרחין דינה דנרת ניחה דלקמן קצים ר"ת שונג אשו מדר אכל למאן תחשע ושושך ושפר דמוק אפילו ברבק (א) וכנגם כהו ייר או האו המחי חייב נש אפים שבינייר ומיהו נחוקה אחי שפיר דלא שייך במלפה היה מעשר שרן קשה לכי יותנן חמוד חייב נשי למפטריה כדי שיורעו ומירן דהחם שייך בינש היא מצבר פשע דהה היה לו לממלותה כדי היימי שישי בייבי החזיק דברו והיו כעו מויד היכל איי בייבי בייבי ולדת בעיהר לה הטמל שעירט שיש ביי נקשים ולדת בעיהר לה הטמל שעירט שיש ביינים איי מם פירוחיו לפטור לחוקים כדי חבייו ופח לה בגי שיודיש רם לותר דחין רגיטת שיחור חיים שאינו ניבר לא מתרחש חנה ע"י התרים כלכך לא חישיכן כ): דרובי עלה מפני חיקן העולם. ברוב ספרים גרסינן כמשניחין השתנים שפינט כמקדם רינא תנוש בראשים שוננין פטורין מזירון מיכין ופריך

משום דמשמע ליה דמשני חיקון השולם דקחני בכרייחה קחד אמדרון חיכין דקחני לכסוף והכי חיחה כמוספחה (ס"נ) ברחשונה היו אומרים המשמא והמנקר חזרו טמר אף המדמע כשונג פשור מדד חייב מפני חיקון כשולם הכיצים שפגלי במקדם שונגין פסורין מזידין חייכין משני חקין כשולם וקשה דמרישה דהמשחה והמדמע המכסך דקימי כח היה ליה למים.ד לכך נראה דלא נרסים במחמי שוננין פשורין וכודיחה דהכה להי היע דתושפתה דהחם שהכחתי ומפני חיקן השולם אריובה קא וכהיג משני לקום (דף נה) אחשאח נוולה שלא טדשה לרכים: העושה מלאכה כמי חשאת וכפרת תבאת. משובר דומיא דשכר דרשים דשלה שליה וכר פסולה אע"ב דמדולה כיון דמיחה להו לבעלים וה"ה דכי עביד חבירו בירים וניחה ליה לאותו שעושה החיתרבי נוד חמובר חים: בן־יני אדם נמי ליחייב. וא"ח ותר טרם חוון פרחו של חבירו רפשור כרחתר בפ"ב חבחים" (כה) ובתנחל קשה (כ"ק נת.) [וו מול מוה בנום

תשום דכולהי שוהיין לאי לגכי מוכח קיתי ופריך החם מקד דהמשה כל מסכח וכחים] מלאכ אבתו דוקא מלאכה דלא מינכר הדקא ומשני דניקט מלאכה לרבותה דחבוינ דלה מינרי חחייב בדיני שמיט ונרחה דהה דסחם שורים .חי לגבי מוכח קיימי לה שביד ליה חלה כחוק שחט ניכר:

היש חדמע. שמערב דייחר דבר האיסרו וביין דשמעי בכשהו משתח ומרמנו דו יוד חייב היהה מוח לי נניטוסך ופרוך מרמני לחיר חלכן קנה ומחמיב בנפשו לח מי ור אר: [קנסת מת] . שוק שאיע ניכר לא שדיה חוק :

קבסא מקבסא לא ילפיק . דהא לת דכל כוח וריכה דקטם קטם והיכא דלא קטוו לא קטם ולחבי אלטריך מנסך: ולמחן דיליף קנסח מקנסת. היש רב דחמר מנסך ממם דאינו מערב לא אנטריך דינפיגן מחרמע אב"נ דקנסא היא: כל הני. דמחני' למה לי ליסני הדא ונילפא אידך מינה: משום דקא מפסיד לה לנמבי . דלה חויה תו להכלה : דחסור לגרום טומחה. מפני פרובים שאיכלין חיליהן בטהרה וחשום דעבד חיסורת קנסוהו: מרמעי לת מפסיד לגמרי דהה חזי לכהנים חכני מינית בוול: משום ושכיה . דעביר וכמילחה דבכיה עבדי רבון תקנהה כ היכי דנה נעביד: כד' ירחיה. דמדאנבסה קנייה: למה ני. כיון דחנן מנסך כחרתי דריבה כ"ם מדמע דליכא למיתר דקם ליה בדרכה מיניה : מנכך - מפסיר לנתחי שתישרו בהנחה חבל משחח אע"נ דחפסיד ליה לנחרי לשנין שהוא שנתו אינו ישל ליבול אכל חוי הוא עדיין להסקה אי למאכל בהמה דחפ" משמח הרומה חד להסקה אי לבהמת כהן : משמח איכא הפסד מרוכה דלא חזיא מו לאכילה: שמיה היוק. ובהיוק לא חילקה תורה כשתא כא בידי אדם עלמו בין שונג לחויד ברחת."כן כהתוכל (נ"ק דף פהו) פלע חחח פלע לחיב על השונג כחיד: היוק באיט ניכר . כגון הגי דמהגיתין שלא נשחט מכמים שחיו: כדי פיורשו . שנימה או דימע דהי מחייבת ליה לה החי מודע להו לבעלים ואכלי אישרא : לנעוריה (שט' פינ) קא מטין . דאי לאי להקניטו כא ונהודיש למה ע דעבד: הכהנים ספגלו . קרבטת ששתשום חרקום לחשל מהם חוך לומנם ולח הודעו כק ט. ומ לכטלים: מארין . בידעו שפטלים בכך: חיבין . לשלם דמיהם לבעלים שהרי לריכין להביא אחרים ואי נמי מדכה היא קשה בעיניו שלא הקריב קרבט שהרי להכיח דורון היה מכקש: מצני חקון השלם. קש"ד דה"ק חיבק מפני חקן השלם שלח ירניט ככך : שננין פשורץ משני מיקון כשלם מיכפיה ליה . דהה חייבין

(d) אד רב של דמדד דעם דמרייהם הום ומיקן הי מיי רוכן ולאם השולם מפסורין הום דשייך למיחני כדי שיודיש : הם שונגין פסורין. דמסגרי לה חני שוננין פטורין בהדיה ברישה והי נמי סני היהן שעולם לה הדשה קחי: מי חשהת . דפרה הדומה וכן פר. שלמה נפסלין בחלאכה דכחיב (נמדנר ים) אשר לא פלי. שליה של וכמי חסאת כחיב לתבתרת למי כדה ותמיא כבתר מה חץ שיטול אין לי שחתא מואכה שישלת אוא כפרה ומכן אף כמים ת"ל למבמרת למי נדה כשמר שיהי משומרות לכך ולה לדכר חיב: פשור מריני חדם. לשלם: וחיב בדיני סמים. פורעטת לנלם לרשעים שנחטין להפסד את שראל: לרבקה. למקום אסיפה הבהמות וקשורן כמו כעולי מרבק (חשא מ כח) (מלחר נ"): כדי שמינק. חת חמה: וחדום. בחבוחה עם השחר רחשלותין ליכא אמעשה ידיו דאמר לשוכה הכנסחיה שחינק ומכולה לה היי אלה מחמת מתשבתו שנחביין אף בחדום ונרמה במתך פסור דחמתשכה לה מחיבים ליה דפסולה מחמח מתשנה כוח כדחתר (ספדים כה) שובד דומית דשבד דניחת ליה:

775

A-16

C1 CL C2

וובין של שר: מיק ינ.

תנתח דביח

משחלם כוליה חצי כוקה מולד - כי

ליחה לפרה: פרשה - דבר המופרש

ממנה: חון שמין - חריבת קחי בור

בעח חח הפרה והפילה חין שחין כל

אחר בפני עלמו בעולין דמי הכוק

סרכה אכל במין פרה משכרת כמה

סיתה יפה תחילה וכמה סיח פוה

עכשיו הם מחה אם חיה: מכחים .

מפסיד ולקמיה פריך אי ריכא הוא

לכתום: כקושע יד עכדו של חבירו -

חין במין היד כפני שנמה נימר כמה

חדם רולה לישול לקטופ יד שכד כוה

דודתי הבותה עבדו שלם חין קושע

ידיו הנה בדמים מדובים הכל שמין

שבד זה בחד הות שוה שבשיו וכמה

סיה שום מחלה : המזיק בדה חבירו .

קונן נבישותיו או אכל שרונה אחת

חון פתין חותה לבדה אלא פתין

כים סהם בחותה שדה כמה היתה

יפה החוה ומה פחתו דמיה כשכיל

שרונה " : פשומת - מה שפמין

אותה בהיתה יפה מפני שומנה כוי

דבעל פחה דהה ולד וחממיה לה

חתי שומנה : נפחר מחי - מה

שסיתה יבה מפני נשוח למי ישלם:

ליחה נרחייותם חין (ה) משלם הצל מגופ - גד ליה הב לי טוב צינגה 🦿 א לפרה משחלם רביע נוק כיי - נובר בינ לה חחים זה ב פייי פים שבלי הויקה מוכד דחיכו כמי הוקן בהדי פרה ורבה פ"ל דחד גופה הוה . והוי כהחד מחברים כדחפרם בסיפח דפילחים משלם ליה מינה (לפיל דף לה.) חם כיחם המיק חו שבח ברשותן דחרוייהו חלח חיה סיתן שנו ספף ח: רבעא דנוקא ואידך רבעא מפסיד ואפי בי הולד כל פעא פיקה: . "המעאל אהיא" : בואר מעמא נופה היא י מדאמר רכא (פיי מיים רים יה דים

ושם) וכסנהדרין כפרק הנשרפין ונ מיי ש פונה ד (דף פ ושם) ולד הנרכעת והטנחת מוש"ע שם ספיף ד: אסור היא וולדה עמו והיא ווכדה ז ר מיי סיא מפנטם נרבש אין להוכיח דשובר ירך אמו הוגל וחיק כלכה ב הוא דהחם היינו מעמא שהולר עלמו מים סים בשין של מושים הוא דהחם היינו מעמא שהולר עלמו נהנה מרביעה והיא וולדה ננחו ונרכש אך משמעתין יש להוכיח כי ח המיי סיד מהנסת

מהן מי הוה משלם חלקו וחלק חבירו

וחימה דרכא נופיה איח ליה בפרק

בהמה המקשה (חולין דף שה.) השותם

דמוקר דחרבע סימנין חכבר בים

שים לי חיית בפני שנמו ליכא לתימה

שנשרף עם אמו וכן הלכה דככ"ח

שובר ירך אמו הוא לבר מטריפה

אנ"נ דבפרק כל האשורין (חמורה

דף ל: ושם) חמר רב הונח בר חנינח

א"ד נחמן מחלוקה כשעיכרו ולכפוף

נרכשו דר"ה סובר שובר ירך חמו

חש"פ שהולד פלחו נהנה ברכיעה

אין הלכה כן אלא כדאמר רבא אחר

רכ נחמן החם כשנדכש ולכסוף

עברו פליני בזה חה נודם אכל עברו

ליחא לפרה להשתיון ש להוכיח כי מהן מתון פו מכים הולד ואם לאו יכך אמו למה משתלם ח"ם סיפן שה ספיף: מולד חלקו וחלק הפרה אשו שני מיו סייי שים ש מוכר המנין המנין לם נחבר חחד מוכר כ כב בם שוורים חמים בהזיקו חם נחבר חחד מוכר כיח סיפן בום

עין משפם

נר מצוה

ורבים נוכן

ו חם מיי פינ מסלטת כוקי ממון כלי ינ י: את העדיפה ומלא כה כן כי חי כתו בכ שיביש הים כיי בש בשיף ה :

רחמנה וחור"י דככל מקום עובר ירך יא י פיי שם פיז כלי אמו הוא לבד לפנין פריפה דכיון הים פיון שה בדי מוביב

הנהות הביח כרכש דריח סובר שבר יכך חמו (6) רשיי דיב ניחה כוא ורבק סברי לאו יכך אמו כוא וכוי אין משמש אנה:

גליון השים

ליב מחי פעמב בופל פיח וכוי בסס"ד

מחליחין כריע דכיון דשותפין נינהו הח חמריכן בהמניח סמו בשין מו משים בפרק כל החפורין בחמורה (דף ל:

> ליתא לפרה משתלם רביע נזק מולד מעמא דלא ידעינן אי הוה ולד בהדה כי ננחה אי לא הוה אבל אי פשימא לן דהוה ולד בהדה כי נגחה משתלם כוליה חצי נוק מולד רבא לטעמיה ראמר רבא "פרה שהויקה נובה מולדה מאי מעמא גופה היא יתרננולת שהזיקה אינו נובה מביצתה מים פירשא בעלמא הוא ואמר רבא 'אין שמין לפרה בפני עצמה ולולר בפני עצמי אלא שמין לולד על גב פרה שאם אי אתה אומר בן נמצא אתה מבחיש את המזיק "וכן אתה מיצא בקוטע יד עבדו של חבירו וכן אתה מיצא "במויק שדה של הבירו איל רב אהא בריה דרבא לרב אשי ואי דינא הוא ליכחוש מויק משום ראמר ליה פרה מעברתא אויקתך פרה מעברתא שייכנא לך פשיטא פרה דחר וולד דהד 'פיממא לבעל פרה נפתא מאי רב פפא אכור לבעל פרה רב אחא בריה דרב איקא אמר חולקון 'והלכחא הולקין : מתנ" "הקדר שהכנים קדרותיו לחצר בעל הביח שלא ברשות ושברה בהכתו של בעל הבית פטור ואם תווקה בהן בעל הקדרות חייב ואם

מקניי הכנים ברשות בעל החצר וזיב הבנים פירותיולחצר בעה"ב שלא ברשות ואכלהן בהמתו של בעל הבית פמור ואם החקה בהן בעל הפירות חייב ואם הכנים ברשות בעל החצר חו" 'הכנים שורי לחצר בעל הבית שלא

ברשות

ולבסוף נרבשו אשר ואותו לשון דרבא אמר רב נחמן הוא שיקר דמייהי לה בפרק כל הצלמים (פ"י דף מה) גבי המשחחוה לתמה וכן משמע בחמורה בפרק כינר מערימין (דף כה.) דמסיק חדר' יותן דחמר עובר לחי ירך חמי חיובחה דרכי יותן חיובחה העיב דחתר (בין שספות בתר הכי לימת מנתי הית "כן דרך הצמ" כשתין הדבר שיקר תובה חובהת תש"ג שישול למנית הנתי דפליני כדהשכתן בהניקין חום לשטיי שהגי שובר כוי לא משום שהיה מילחיה דרבי יותגן שיקר "אלא משום דבטי לאוקמי מילחיה דרבא דנכרית כו' לדברי הכל [דהא] רבא נופיה אים ליה הכא שובר ירך אמו :

משמה פירשת בעומת הות - והת דחתר בחינו ערישות (חונין דף נמי הם) גבי פטגחת דרית ורבי יהושע בולד שריפה הכל מודים בכילת מריפה שהיא אסורה אי שעמא כיון דאנידה בנופה דמיא הייט דוקא אוקם שמעורות בגידין שנמצאו הדומות במפי חרעולת חשיב כנוף הם עולת ולכך אין גובה מבילחה דמי יימר שהיו מעורות בשנה שהזיקה החרעולת ואפילו לפוחשום לכל הפחום מתוחה דמחיילדה החידנה חין עובה דמחתמול נמרה לה אבל לענין טריפה חשרה דשחה בשנה שנערפה סיתה מחוברת וחפילו חותם שעלדו מיד חתר שנעולפה חשירה מניירה דרבנן כמו שחשרו בינה דחרנעולת נבילה דחנן במשכת עדיות (פים מ"ל) דכ"ה לוסרין ונרלה דמעם דבינת הרנגולת נבילה הסורה אמו בילת מריפה שהגדילה באיסור אפים שהיא גמורה": (פיין חוסטים ביאה :

וכן אחה שלה בקושע יד עבדו כי' - וא"ם אחה לה קחמר נמי וכן ההה שלה כשומה דמי ולדום דחק במחני' לקמן (ד' מה:) ששתין אותה כמה היתה שוה האשה עד שלא ילדה מחמת ולדוה וכמד היא יפה משילדה ואין שמין דמי ולדות בפני עלמן שהיה נכחש מזיק ביותר אלה שמין הכל ביחד ורשביע לה נחלק על רבכן אלה בזה שאם שמין כך פפור המזיק שהאשה משבחת יותר לאחר לידה אבל לא בא לחלוק לוחר שיבותי הולדות בפני ענתם כי כי לא ני, סעם לחה יחלוק בכך אלא לרשב"ג שתין ולדות אצב אשה כמה שוה אשה משוברת למסור נופה בלא ולדות פתוח מלייטוד הכל ביתד וכרחה לר"י דבין לרבק ובין ורשכ"צ שמין ולדות בפני פנחם ולה אגב החשה חשום דכיון דנוף החשה לאי מתון בעלים הוה וגם לענין שאר חשלותי חבלים אינו של אינו ראוי לשום ולדות אגב האשה כמו ולד אגב פרה ומחני' לא איירי כלל בשומם הולד אלא בשומה שבה ולדות ולכך לא מייתי הכא ראיה נודמי ולדום וכן משמע דמתניתין לא איירי בשומת ולד כלל למאן דמפרש מילחיה דרשב"ג וכי אשה משבחת יותר קודם שתלד מלאתר שמלד והא ודאי סברא גדולה הוא שדמיה עם הולדות מרובין מדמיה שלאחר לידה אלא ודאי לא דברו רבכן ורשב"ג אלא כשומת שבה ולדות אבל ולדות שמין לכ"ע בפני עלתם וה"פ דתחניתין כילד תשלם דתי ולדות ולא הימא דתי ולדות לבדן אלא שתין את האשה ט' ומוסיפין הדתים הללי על דמי הולרות ודמי ולדום גופייהו לא אנסריך לפרש מידי והא דמקשה בנורא האי דמי ולדום שבה ולדום הוא לאו משום דבכלל שומח האשה דמתניתין ליהוי דמי ולחת אלא להיות נתוסף על דמי ולדות הוא דקתני לה בתחניתין כדפרישית וכי תשני כילד תשלם דמי ולדות ושכה ולדות שמין את האשה כו' היינו פי' שכח ולדות אבל דמי ולדות א"ל לשרשי :

אל דינה הוה ליכחום חזיק כו' - סובר החקשה כיון שפרה וולד שני גופין כן שחין ולד בפני שלמו ולה דמי לקושע יד עבד שכל השבד גוף אחד וכן כל השדה שהיה הכל של ניזק כנוף אחד דמי ולהכי מקשה אי דינה הוא כחשר נרחה מתוך הסברה לפי שהן שני נופין לכחום חזיק וחשני הא נחי כנוף אחד דחי דחמר לים פרה מעוכרה כי : בפרוא מאי רב פפא אחר לבעל הפרה . ולא דמי נשכח ולדום דהוי כולה לבעל לרכנן ולרשכינ חולקין דהכא כיון שבעל השרה יטל לחסור פרחו כלא ולד נחולא כשמפטידו מפסיד כל מה שדמיה נפחת אכל אשה דאינה יכולה למכור אותו שכת אין ליפות כחה בשכת ולדות אפ"ג דבשהר כוקין גופה ש לה אש"ם שאין יכולה לחבור שלמה מכשם זה יפה כח בעל הפרה בנפחת מכח האשה בין לרבכן בין לרשב"ג זכן למ"ד דבנפחת

חולקין יפה מטעם זה כח בעל הפרה כנפחה מכח החשה בשבח ולדום לרבנן : הקרך שהכנים קררותיו כי - הכך חלהה בבי לריבי ולה זו אף זו קחני דחי חנה קדירות הוה חמינה ברשות חייב לפי שנותות לישכר ובשתמת הכל עליה ניורותת תבל פירות לת ותי הנת פירות שנותות להתקלקל תכל בהמה לת :

(616 37)

שנשבו כלבו של בעל הבית פמור "ננח הוא

שרו של בעל הבית הייב ינפל לבורו

ותבאיש מימיו הויב היה אביו או בנו לתוכו

משלם את הבופר "ואם הכנים ברשות בעל

החצר חייב רבי אומר יככולן אינו הייב עד

שיהבל עליו (6) לשמור: נבו׳ מעמא דשלא

ברשות הא ברשות לא מיחייב בעל קרירות

בנוקי בהפתו דבעל חצר ולא אפרינו קבולי

קביל בעל קדירות נטירותא דבדמתו רבעל

חצר פני רבי היא דאפר כל בסתפא לא

קביל עליה נטירותא אימא סיפא אם הכנים

ברשות בעל חצר חייב אתאן לרבנן דאמרי

בסתמא נמי קבולי קביל עליה נמירותא ותו

רבי אומר בכולן אינו חויב עד שיקבל עליו

בעל תבית לשמיר רישא ומיפארבי ומציעתא

רבנן אפרר' זייא "תברא כי ששנה זו לא

שנה זי רבא אמר כולה רבנן היא וברשות

ששרת קדירות קבל עליו בעל החצר ואפילו

נשברו ברוח: הבנים פירותיו לחצר בעל

הבית וכו': אפר רב "לא שנו אלא שהוחלקה בהן "אבל אכלה פפור פא"

אדם וחייב בדיני שפים כם המות הוא דלא עבידא דאבלה אבל פירות

דעבידא דאכלה כדיני אדם נמי מיחייב ואבאי הויא לה שלא תאכל אברי הוא

הדין אפילו פירות נמי פבור כדיני אדם ריא קמיל דאפי סב המות נמי דלא

עבידא דאבלה חייב בדיני שמים ואיבעיה אימא כם המותנמי באפרותא דהיינו

פירי: כיחיבי 'האשה שנכנסה לפחון חנוים אצל בעל הבית שלא ברשות

ואבלתן בהמתו של בעל הבית פמור אם הווקה הייבת ואמאי נימא הוה לה

שלא תאבל אמרי ומי עדיפא ממתניתין דאוקימנא שהוחלקה בהן ודקארי לה

מאי קארי לה אמר לך בשלמא מתניתין קתני אם החקה בהן שהוחלקה בהן

הוא אבל הבא קתני אם הוזקה ולא קתני בהן אכילה הוא דקתני ואידך

אכר לך לא שנא ת"ש הכנים שרו לחצר בעה"ב שלא ברשות ואכל חטין והתריו וכת פטור ואם הכנים ברשות בעל החצר חייב ואמאי ה"ל שלא

יאכל אמר רבא ברשות אשלא ברשות קרמית ברשות שמירה שורו

קבל עליו ואפ" תנק את עצמו: איבעיא להו היכא דקביל עליה

נסירותא מהו "דנפשיה הוא דקביל עליה או דלמא אפילו נטירותא דעלמא

קביל עליה ת"ש דתני רב יהודה בר סיכון בנוקין דבי קרנא הכנים פירותיו לחצר בעל הביח שלא ברשות ובא שור ממקום אחר ואכלן פמור ואם

הכנים ברשות חייב מאן פשר ומאן הייב לאו פשר בעל חצר [וחייב

בעל הצרן אמרי לא פמור בעל השור וחייב בעל השור ואי בעל השור

מעמא "הוה לה שלא תאכל אמר רב ששת אמינא "כי ניים ושכים רב אמר ומין

להא שמעתא דתניא "תנותן כם המות לפני בהמת חבירו פמוד מדיני נומן ס.

ע משפם ני סצוה

A-18

מיש ביהן בה שקב בי של בעל הכיח פעור ברשות חייב דנשתמאל קביל עליה נעירותא כרבנן - דשלא ברשות - תשום הכי אם החקה בהם בעל קדירות חייב : מני

. היכי דכעל חלר ברשוח מיחיב בנוק קדירות דבסתמת קכיל ייניה כפירוחה הכי כמי מיחייב כעל קדירות בנוקי כעל הביח דבסחמא כי יהיב ליה בעל הביח רשוחה למיעל קביל עלים קדר נטירוחה דלה ליוקן נקחן נמ: קדירותיו לכשל החנר: חברת - קשה כית סת אהרדי רישא וסיפא דחיק ומי ששנה כינה פ. זו לה שנה זו ותנהי היה הליבה דרטן מר סבר פליני רבנן עליה דרכי ומר סבר לא פליני: אפי' נשכרין ברוח - דעול ואנעריה לך קאמר ליה חבל בעל קדירות לח הביל עליה מידי: לא שעי הא דקתני אם היוקה כהן בעל הפירות חייב : אבל אכלה . יותר מדתי ומתה : בהפרוקה · עשב דעבידה למיכליה והוה כם המות לכהמה: והתריף הנפורדיה בלע"ו: היכא דקביל שליה נשירוהא • בגון לרבק בחמת ולרבי דחמר ליה כטם |שנח ונו פורך ולגי הפחרע : דנפסיה - שם כקוניה שלא ינחט שובו ולא ישכט כלבו : פה דים

הרח

יב א פי סי מכור אימא סיפל אם הכנים ברשות כו' + חימה לר"י אמלו לא בות ב" היה אביו א בני - של בעל הכיה בחוש: תשלם אם היק מהחלם הבבל דקחני שלא ברשות ושברתן בהחתו הכובר - בנמ' פריך הא תם הוא ואמאי בקש הכי : גבו' שעמא

כבלמה קדירות ופירות פעור דביון

ואפילן שכרו נחם יולה דמי להח ביהו קמך דפרק שבר אחר החם דלה מקבל שליה

חלח שכר ביה" : הודה לה שלא מהכל - אין לפרש דלכך פטור דחשיב כרוח שאינה מטיה דהא נהמיה אמרינן דברשום חייב גבי חיה אוכל חבין והחדי מת משום דברשות מהבל עליה נעירוחה ומה בכך והלה שיח פסור ברוח שחינה מנויה כדפי' ברים המניח (נפיל דף כו:) הנה היינו שעמח

כשהר פירוח לרטחה נקנו כם המות אע"ב שהיתה אבודה

לנמרי מן העולם לוסים פעור מדיני חדם : שבכבסדה לנוחון רנוחה נקט שאף פל גב שוה משחכר ברחיים לדיך רשום : אר דלמה הפיט משנחה כמי - חלים דהפיט כשכרו ברות מטיה המר לפיל דקביל ו"ל דמכפיה ליה הי דחוי בעלמה הו להופ"ל נסירומה דעלמה כנון בבהמות של החרים דלה מסיק הדעתיה שיכנכי בחלרו וינחי הת שירו של זה מבעיה ליה הבל הם ילה וגשור תוד מחלרו של בעל הביח ובאי שוורים ועוחוהו לא מבעיא ליה דהא פשיטה דמהבל עליה נשירותא אפילי מעלמא כיון שינא חוך לחלר: כאי לאו פטור בניל החלר וחיב בעל החלר י וה"ח וילך ויחבע מבעל השור ויש לווור כנון דהבות שור בוי של חרש שועם

וקטן דלחו בני השלומין פינהו א"ד זה יהבת מכעל החלר ובעל החלר יחבע מהעל השור :

יג ב מייי שם פלפה כ וקשה להחקה בהן בעל הקדירות חייב כרבי ועל הככח בפני עלמה רבי היה · דחמר בסיפה כטלן אינו חייב כי' דקס"ד דלרכנן כי וצ" נכשות ופים כיה יכול להקשות רישה וכיפה רבנן ברשות ונגדו שורו של בעל הבית או

שושיע בם סביף ו: ומלישתה רבי וירל דמריםה הין יכול תר ב מייי שם ופינ פלי לדקדק דשפיד מתוקמה כרבי ושלה ינ סמנ בם פושים ברשות דנקט משום דבשי למחני שם פניף כ ופין נפנים וסיפן וא פפיף ג ופי ואם הווקה כהם בעל הקדירות חייב שב פפיף א: אכל לא מני למימר דטלה רכנן מו ד פיי כם פינ ושלא ברשות דנקט משום שברתן ישית בהמה של בעל הבית פעור דמשום נכבות ונודה כתו כה לא לא אנטרוך דהה כהדיא קחני סיפא ואם הכנים ברבוח בעל החלר חייב וא"ח בבא דהכנים שורו היכי מני למיחר עות לשורושל בעל הכית חייב דוקה שלה ברשות הה ברשות פעור דמחליה החקה בהמתו של בעל הכיח יח זפייי בספע פלנס דיון (ג) ביפטר לרכי דחתר בכתחת די טובים חים ביי דין (ג) ביפטר לרכי דחתר בכתחת שב סשיף א נשבה: לא קביל עליה נעירותא אבל כבעוח ים חקור צים חים כיי שולו לשורו של בעל הכים אפינו שה שוף ס נכנים לרבי דלה מקבל עליה נעירותה המחי ינב" כם פפור ברסום לה יהו הלה חלה הבותפין וכחלר הביהפין חייב וייל דעכשיו שוכר דלרב כשמכנים שורו ברשות הדי הוא כאינו מפרש בהדיא שיפטד כל אחד ואחד בעניתות שורו לפן מו וככל מקן ולפי כחמת לרכי חם סכנים שורו ברשוה שויק חייב החק פטור כדחמרים לימן גבי כטם

בוכך והבחדם :

הוהב (נ"מ משו חשם.) (נ) דחין חלח מרחה מקום כוח נו וחפינו טחן נו נשירותה וחין טטו שכר שמירם

(כ) חבר דה לשל כיון שכמחברין מכיה עליו דבר זכי דון כוא ביסבד לרכי: (ג) ביא הפיני שמויקן אינו לאר זה נהחחיב בכך: וכי זה ש הנה במפרותאי וכה דנה חמשינן

כמג כין ממון פלכט -

בביף ח :

בסיכיף נ:

יו ני מייי בס פיד כוכב

(ופיין תוכמות לכחן פתב דים ובמופל]

(א) במשנה של שיקכל כליו בכן בנים לשער :

כי אמריתה קמיה דשמואל אמר לי מברי

אבנו וסבינו ומשאו "מבורו למדנו יוכולן

אני קורא בהן שור ולא אדם רכור ולא כלים

יוהני מילי לענין קמלא יאבל לענין נוקין

אדם חייב וכלים פטורין היב דני מילי היכא

דאפקרינהו אבל היכא דלא אפקרינהו ממונו

המור שור ולא אדם המוד ולא כלים מכאן

אמרו "נפל לתוכו שור וכליו ונשתברו תמור

וכליו ונחקרעו חייב על הבחמה ופמור על

תבלים הא למה זה דומה לאבנו וסבינו

ומשאי שהניהן ברהיר והזיקו אדרבה מה

רופת לזה פבעי ליה אלא פאי רופה לזה

אבנו וסבינו ומשאי שהניהן ברה"ר והזיקו

לפיכך אם הטיח צלוחיתו באבן חייב רישא

קשיא לרב וסיפא קשיא לשמואל ולמעמיך

תיקשי לך היא נופא ("קשיא) רישא פשוד

וסיפא חייב אלא רב מתרץ למעמיה ושמואל

מתרץ למעמיה רב מתרץ למעמיה במה

דברים אבורים כשהפקידן אבל לא הפקידן

חייב לפיכך המיח צלוחיתו באבן חייב

ושמואל מתרץ למעמיה השתא ראמרת

אבנו סבינו ומשאו ככורו דמי לר' יהודה

"רטרוים על נוקי כלים בבור לפיכך הטיח

צלודורו באבן דויב א"ר אלעור לא שנו אלא

שנחקל באבן ונשוף באבן אבל נחקל בקרקע

תשוף באבן פמור כמאן דלא יכר נחן

איכא דאמרי א'ד אלעזר לא תימא בנתק?

באבן ונשוף באבן דוא דמחייב אבל נחכל

בקרקע ונשוף באבן פמור יאלא אפילו

נחקל בקרקע ונשוף באבן הייב כמאן כר'

נתן: ר' יהודה אומר במתכרון חייב [וכר]:

הד מתבוין אמר רבה במתבוין להורידה

למטה מכחיפו א"ל אביי מכלל דמדייב רים

אפילו נפשרה א"ל אין מרזיב היה ר"ם אפי

אונה בידו אמאי אנום הוא "ואונם 'רדמנא

חיםא הים לענין קסלא אבל לענין נוקין חייב

מת משו פונה לבל כות שנת שיר דקרקע שלם הזקתו - ונה י למיתר לה הכלים ולה של שלמו :

דסבר רב דכור שחייבה

ש שמן ער משף כא אַ כמש שם פענים יון זי ביי שם פענים הים סכח חפקינט . פים וסים פינ ספיף ס:

לין משפם ג' מנות

ב ומיי סים מכוכום מישרי כימה כוכה ע ודיו מכוכח חמ

פליו תורה בהפקיר רשותו ובורו ים ה מיי ש פוכה ג חלית דכשמעתין דמחורם (ופיל דף כאי) ריל דרב כבר כור ברשותו חייב ושתואל סבר דפטור ופי' שם כקונט' דפליני בספקיר רשותו ולא הסקיר בורו דיל דלח קימח משקנה דהמש הכי ומיהו נרחה דרב מני סבר שפיר דהפקד רשותו ולא טרו נוד מייב אע"ב דאבט וסכינו ומשאי דלא וקמן נג. אפקדינסו לא הוי בור לרב היינו משום דעדיפי מכוד וחיכה נמי לחיובינהו משום שור ולחייב בהן את הכלים אכל כור ברשותו ליכא לחיוכי משור דשור ברשותו פשור כדתנן (לפיל דף פון חוד מרשות המיוחדת למדק לכל הפתוח בוד תוי ופשוד על הכלים ופתואל דסכר הכא דאפיני לא אפקרינט הוי כור מני סכר דרב: אפר וכ יחודה דטר כרשותו פפור לנתר ואפילו אפר וכ לא ש ולא כור לא הר דמני איל כרשותי מאי מו דום אם חוום כמים ומה שכתונות: רלה לחיב שבר שאי שנשא קרקה כהפקיר רקותו וכור: כמו כחופר שמאל מברי אנו שר ברה"ר חין כרוה לר" לחופר שמש שחים פנו כור ברהיה חפר כור בחיבור וכן חפר כור ברשותו סמוך לרה"ר כחיכור בכרלן אני סרה כת חפר טר ברשתש שמון מייי בורכו תשל שפה שר שר חפרו וחפיט חופר בהחלע רשותו ולא אדם חפור ולה וספקיר רשומו ולה כודו כיון דשלו שלא אבל תוקים אדם כוח חייב להסיד החקלה כדחמרינן חיבנם וכלים שמרים בהפרה (נקמן דף מת. ופס) דכיון הרצים למה זה רומה בספרים (נקבן דף מה. הם) דכיון בים י הריצום מה דלים לים לממליים ולה מלים כמה! רומה לזה מנית אבש דכריים דמו "הלכל הפקיד רשוכו וצלוחינו ליפית ורבים יוחק בין שיר חייב וכולו דחפר כסיתר ונם המחת בנוק אום חשור בניקי דהמקיר למו כעל הטור הוא לא מחייב מיחות : וספני רב חדע דבפ׳ הפרה (נקמן נת.) דחקינן לאשכוחי כור של שני שוחשין:

ונשוף כחכן - דוקח נקע דנשוף בחכן כחכן חדיב עוק אים חבר תם) נחקל כנוד ונפל לחיורי בנוד עוק כלם השתבין ובכול דושל בחושה ב כלים השתבינו הסילו דלפיל דמחייב במולל יר ש חשור שר מו אם לאוקמת כנון שנחכם בקרקע שהמים חשר ולא כלים מכאו נשפכים עליה דדמי לקרקע הכור

והתניא "גשברה כדו ולא סלקו נפל גמלו ולא השר ואל היה שבאו בשבים עלה דומי לקרקע הכוד (היהר) של טובי שר שר במדי לחנ"ג דשר שרה הבירו לכם היהרו לכם במדיים ברוזיקן וחבמים אובריים מטר האי דעבד ליה הזיקו הכיר הלי דעבידו ליה הזיקו וחבמים אובריים מטר האי דעבד ליה הזיקו והבחה מחקל בה הכל לטר מחייבון כהפרה בה התחיים היהר להיה אובריים ומחקל בה הכל לטר מחייבון כהפרה שבינו השם שבינו ושם שם מקלה על הטר ומיהו ודאי לרכ ששע הוא: אחר אביי מעלה על היידי מידי של מאק מיון שיש שם מקלה על הטר ומיהו ודאי לרכ ששע הוא: אחר אביי מעלה על הטר לקאר דכ קרקע שלם הזיקתו ה"ג ממא בעו (ממוח שו) ואם השתש ומה השר מפר לאלי אונה בירו - אשינו היידי היידי של שתש באר לאלי אונה בירו - אשינו היידי היידי של שתש באר היידי היידי של שתש באר לאלי אונה בירו - אשינו היידי היידי שתש שתוח בירו לשלי אונה בירו - אשינו

כאכן כור של פטני הדקו :

אבור רכה נמחטין להורידה ט' - רכה לא כעי לאוקמי במהטין

לשבור כדמוקי לה אביי לקמן משום דנשכרה כדו דקאמר ח"ר משמע דנשכהה מחליו עלה החתי ר' יהודה לחלק כין מחביין לשחין מחביין 'וח"ח והח כ' יהודה חים ליה בפרק התומנין (כ"ח

ד. סבו הפי") דנחקל לחו פושנ הוא גבי מעביר חבית מחקים למקים ונשברה דקאמר ר' יכורה שותר חנם ישבע נוסא שכר ישלם (דים ושבר הכובר השפר של הכים ומפרק פחם החי כדיניה והחי כדיניה וחין לוחד המהטין להולידה דהכח היי פוקע עפי דחיב היכי דייק מכלל המחייב רית חפינו נשפרה דלמת בנחקל דוקת מחייב תבל נפשרה דהוי תונש שפי לת וייל דקשבר רבה כי סיכי דתחרים התם לרית דשכועה ע סקום חבמים היא בשותר שכר ה"כ לרבי יהודה מקנת חבמים היא בשותר חבם אלא דקבובר רבי יהודה דבשותר שכר לא רט

ודרתביא נשכרה כדו כי" וחים והיכי מייחי מברייהה רפשר ר"מ בקנקנים ברוח שחינה מטיה דלמה הים לענין שחר נוקין הכל כדולתריכן לפיל פוף פרק שני (דף מ.) וייל דכחהנימין נמי קחני וכוחלק אחד כמים דמקלת מימיו פואולא אדם המזיק ולמה מחייב שם רות יותר תכקוקים ואית וחאי פרך תולנערה לא תעשה דבר דבנסשרה הואי מחייב רית אפים שהנפייר היחה באונם מית

אחר כך היה לו לפלק ו"ל דרכי מאיר מחייב ככל שנין אף על פי שלא היה לי פנאי לפלק :

אכל - תחק בוא שלתו פפור קרקע שלם - שאין לה בעלים : שפחק הול ינתו כמים דלישנה משמע שבייק שלמו הזיקחו - וממוט של זה גרמה נשלחה שבר ליה ודב לשפחיה דחמר למדט - כפ"ק (דף ו.): שר ולה חדם חמור ולה כלים - והני מיני תודה אור סיכח דמה סחדם דקרה במיחה אבל הוא עצמו פטור קרקע עולם הזיקתו

משמעי דכתיב והמח יהיה ע חבל בטק ארם היב כפל הכור דקרא תשפר (א)ממעשיקנוכלים פטורין. על (וכיו ב: נוק כלים פשיר בעל העור דשכירתן זו כית מיתהן ומתניחין כמי מימיו כורו הוא כלכך כי חייב על מקי כגוף חייביה ולא על הכלים: ורב כ"ם • דמקלתו לחדט מטרו : תוא מתיב רב אושעיא "ונפל שמה שור או בוס לתפקרנהו. כי טור דסכר רנ טור שחייכה עליו חורה כהפקיר רשוחו

וכורו כות דתייכתו : תכל לה חפקרינהו ממוט הוח - ומבורו למדט מפכרים סלכך שיטף כלי חתוט דחזיה שכד הכל כוק הגוף קרקע שולם עברה ושמואל סבר בהשקיר רשימו ולא הפקד שרו נמי מבחשי קרא ופער ט את הכלים הנכך מתכי אמינ דלח חפקרינהו כורו הוי ימחי דקחני חייב כהיוק גופו קמיירי ולא ככליו ואש"ג דקרקע שולם טבדה ליה חייב הדל פיז דשמואל לפשמים דאמר לקמן (דף נ:) טר שחייבה שליו תורה להכלי וכים להכטו ואע"ג דקרקע שולם אוקתיה: נפחברו . בכלי השור שייכה שבירה כנון של וכולמנין קריעה פייכה כמרדעת של חמור: הה למה זה דותה חדרכה - תולה כתיבח כלח

כתיכת: חלת מה דומה לוה כו' · (ושיום מין) דאם החקן בהם כלים או נחקל בהן אדם ומת פשור : כיפא - דקתני הבט ושכיט דומין לכור : קשיה נוסו של לרב - ס"ד אפי כדלא אפקרים מיירינ וסיפה - דקתני חם כבייח חתר ללוחיתו כחבן של זה חייב: השיח לשמוחל - דהשתח תשמע דתשורו למדט : כד"ח - דחבט דומה לכור כשהפקרו: לר' ישודה דמחיב על מקי כלים כבור י בפרק שור שעת את הפרה (נקת דף מ:): לה שני-דהטיח לנוחיתו באכן חייב: אלא שנחקל בחבן ונשוף - הכלי בחבן :

פשור - דקרקע נרמה ע : דלא כרי (מדם מ.) פבוריה דכתיב "ולנערה לא תעשה דבר וכייניישמו - דחמר לקמן (דף כ.) כשור פנ שרחף את חבירו לבור כל היכא דליכה להשחטתי מההי שר משחלם ליפי כ. ש: מבור החי דעבד ליה הזיקה : במחטין להורידה למטה מכחיפיו ·

(שמות פו) וחם השתם וכחה משר : אפיני אוכה כידו - אפיני נפשרה מענמה שלא נפלה מיוו אלא נימוחה ונשאר האיון כידו :

חבמיב להקל: ואונם רחמנה פטריה - ותפלע חחח פלע לה מרביע הינם נמור כרפירטתי לעיל (דף כו:") :

מתניי חיכא לאיקמי בחדם המזיק דבדרך הטים נפנו החדשים על החדם חכם וחדם הנחיק חייב בנות שאינה מטים

בליון השרם חום רכ סים כר אנו כמקר רשה ושהו . בין ושל דף : כיל משפה דים מנה ושה דים שה בשל נמחר י פין נומן דף כ פינ ששפ דים לשפול :

רבינו תננאל שמר מן המנסר

> בת"ר והחלק אחד הכא ראשקרינוע להבי אבור מכינו ומכאר חשר בנוקי כלים אכל לא אפקרינוי משוניה נינות וכישורו הן

> שור נוספרנו נתק קא נפברו אני, ריקום נונא המופלנו אני,

רכלים ויכמר נינוס לפיכן ששר ככלים ולרי יתה ומדינ אנקי כלים נמר חפיה בלוחיתו באבו חייב

עין משפם נר מצוה

ביף ד :

רבינו דענאל

יקיה פגע חויין פגע

החם בנוקי נישו אבל

כרו פשכתה לה בשפח

לשתר נשילה מתוכחת לה

משכחת לה ואשר בנין

בנרם ונדחת הא'

ונפל ונחקל דגמל עליו ונשל ובנשילתו ויחיו מים

ואילולי שנחקל הנסל בנופו של ארם לא חיה

לה במסקיר מקיו חלח נמנו כשנמת נחמר נסילה

משכחת לב נמסקיר

A-20

נים פכן לחו פושע הוא ורי,יזק דלאחר נפינה

פטו חדיני אדם כדמפרם לקמן: וחייב בדיני שמים - משום בליבו בשעת נפילה בנחקל פושם - דלרימ דפושע הוא חייב דלה שליק : ברוח שחין מטים - דחטם הוח : אלא אמר אביי בחרחי פליני - במחגי' כשהויק הבד בשנת נפילה ופליני כשהווק בחרסי' ולחחר נפילה פליני במסקר נוקו"ואפי לחחר נפילה פשינה כגון פיי וביל פיש ביל פים מס לאחר נפילה: במסקיר מקיו - כגון זה דמסחמא מפקיר לחדסיו בשיבר במחשין דרבנן דפשרי סיל דלא חייבה שורה אלא טור

ורים סבר מפקיר כוקיו חייב דבור

סחייבה עליו תורה כטר ברה"ר

דהפקר הוא חייבה ור' יהודה דסבר

ספקיר טורו זהו בור האמור בחורה

וריע כסא מילחא והיק רכי יהודה

במחסיק לשוברה וחויק כנפילה חייב

יכשאין מחשין אלא מחשין לשרידה

מכחיפו ונחתל ונשבי ב פטור דנחתל

כמי לקמן מפרב מאי מהטין איכא:

ומדמחניחין בחרחי כו'- גמרא קפריך

לה: אלא בשמח נפילה - היכי אינא

למימר נחקל פושע הוא מה הוא

יטל לעשות אם נחקלה בהמתו

דבשלמה נחקל הוה ונשכרה כדו

חיכח למיחר חיבעי ליה לעיוני ומיזל

אלא גמלו מי איכא למימר הכי: שרשתה דנהרה - שנדל הנהר וכסה

את עין הדרך ופושע הוא בכך שחינו

סיה הדרך מנולה לח נחקל נחט:

שרשתח - לשון שרוע וקטים (ויקרה

ככ): פושע הוח - וחין לו דין נחקל:

דחתקיל . בדרך יכשה ונחקל ביה

בהחתו והוי ליה אימו פובע: לוסת

בחרסיה - שלח הפקירן חייב וכשחין מחטין שוב לוטח בהן פעור דמפקיר

כוקיו פטור: והחיכה ר"מ דמחייב -

מדקחני בברייתה ולה סלקה ולה

העמידה מכלל דבהיוק דלאחר נפילה פליני : אף בשעח נפילה -

ומשום דלישנא דברייתא לא משחמע

בשעת נפילה אנטריך לרכי אלעור

לחשמועינן דרייקינן לה משחניתין

דקתני חרחי כדחמר חביי לעיל:

ם ולקמן (דף מם:) פליני כי ישמעאל

[ס"ל] דהפקיר רשותו ולח

יפמור מדיני אדם ודויב כדיני שמים ומדים חכמים לר"ם כאבנו סבינו ומשאו שהניהן בראש נגו ונפלו ברוח מצויה והזיכו שתוא חייב ומודה רים לרבנן במעלה קנקנין על הגנ עים לננכן ונפלו ברוח שאינה מצויה והזיכו שהוא פטור אלא אכר אביי בתרתי פליני פליני בשעת נפילה ופליני לאחר נפילה פליני בשעת נפילה בנתקל פושע מר. סבר "נתקל פושע הוא ומ"ם ינחקל לאו פושע הוא פליני לאחר נפילה במפקיר נוקיו מר סבר מפקיר נוקיו חייב ומר סבר פשור וממאי "מדקתני תרתי הוחלק אחד במים או שלקה בתרסית היינו הך אלא לאו ה"ק הוחלק אחר במים בשעת נפילה או שלקה בחרסית לאחר נפילה ומדמתניתין בתרתי ברייתא נמי בתרתי בשלמא כדו משבחת לה או בשעת נפילה או לאתר גפילה אלא גמלו בשלמא לאחר גפילה משכחת לה במפקיר נבלתו אלא בשעת נפילה הוכי משכחת לה אמר רכ אחא כגון דעברה במיאדרך שרעתא דנהרא ה"ד אי דאיכא דרכא אהרינא פושע הוא ואי דליכא דרכא אחרינא אנום הוא אלא משבחת לה דאתקיל ואתקילה ביה נמלא מפקיר נזקיו מאי מחבוין איכא אמר רב יוסף 'במתברין לזכות בחרסיה וכן אמר רב אשי בפתבוין לוכות בדרסיה רבי אלעזר אמר בשעת נפילה מחלוכת אכל לאחר נפילה מאי דברי היל פמור והא איכא רים דמחייב אלא מאי דגרי הכל חייב יהא איכא רכנן דפטרי אלא מאי בשעת נפילה אף בשעת נב לה וקמשמע לן כראביי

בא א מייי פיינ מכו דאים ליה בעלים כגון הפקיר רשותו ולת הפקיר כורו או חפר כור סמוך סתנ שבין מת מום"ם חים סיפן מיח ספיף לרה"ר וכן משמע לישנה מר סבר מפקיר נוקיו חייב ומים מפקיר נוקיו כב נ מייי שם פטול משמט דככל מפקיר נוקיו וחזיק כלכה א סחג שם פליני אפי לאחר נפילח פשישה ועוד סור שים חים סימן פינ דקחמה לקמן מפקיר כוקיו מחי מחטין איכא כאיכא לפרש במחטין ושיבר כמו שפירש על שעח נפילה ולא כעי לאוקמי אכיי פטנחיהו תעשה רבר וכי חיפא כי כלחחר נפילה כנחקל פושע דלרכי שבר רש רשבה החשנא מחיר דפושע הוח חייב דהוי מפקיר לאנום שקפיא אבל כזקיו לחתר נפילת פשישה ולרכנן והתניא נשברה ביו חייב דלחו פושע הוא פעור דהוי מפקיר סיונן ושלה נשלי חא כוקיו לחתד כפילת חוכם וכן חית ומידה רם דינסים ליה לד יוחנן כסמוך משום דמחני בשלהקנן ב חנו רם מוכחת דבתייםי פליני ולה היה זה לונכן ושלו ברוח שה בחרתי חלה בחד דחד בשמה כוה לאי סכלל רסבור אנים והשתח כמי תרי ומודים דקתני הוא ואנום אם" ננוקין בכרייתר חד קחי השעם נפילה שאיד ור יהודה בחוחי ")רמודים חכמים לר"מ כחבט וסכיט שליני בנתקל שישע הוא ")רתורים חכמים נר"מ כחבט וסכיט וכבשקר נוקיי ורייק ומשאו דנפט ברוח מטיה שהוא חייב משציי רקתני החלק אמים שלא היה לי פנאי למלק אבל אחד במים אי שוקר ברות שחין מצויה היה פטור חע"נ אתר במים נשנית דלח חפקריה דסתם חבע כו' לח נשילה וביא שליני יר'ם דלה הפקריה דשמש ווכש מחקלקלין שבר נחקל שיש דה מחקל מים היה יהורה מפקד להו כי נפלו שהין היה לו פנה מכי נחקל לאי שישי בנפילתם ותבום דלה היה נו פנהי משור ש שוקר ביה ושמר ש שוקר ביה ושמר בנפילתם ותבום דינו מכלוי לפלק הא ישפר נפירה לפלק מיפשר דלוי היה לו פכלוי לפלק בחרסית לאחר נפירה לפלק מיפשר דלוי היה שלוו תנויה ר' פארי פרי נטברה כרו ולא סילקה אלא השקירה משכור נוקיו דכיון דלה הפקרינהו שליה דידיה לסטקינהו כדחמר בסמוך דמחכוין לוטת בתרמין ותפי' נתנו חתר שם מפקר ניקיו פפיר. ואם כדחמרינן כספרה (נקחן דף מו: ושם) חייב ולדביי חבל אנום אשי' בנויקין שמור . ואי קשיא לך הא דחני רני בעל כשור חייב במקי חלר ובעל

חלר חייב בנוקי הבור ובשמעתין

אתר נכי נלל דאם הפכה בפחות לחייב על האונם נרוח

כל כמה דלה הוה ליה פנהי לפלק קרי שמח נפילה

לה מה לה נחשים בה חייב אמים החיב אמים לה הידיה החל עליה דידיה החל עליה דידיה החל שלהן וחידך מודים קחי אפלוגחייהו דלאחר נפילה וחודה רבי חאיר יסיסתנ" בחרי שלים שהות לת עשה בוד זה כיון דדידיה הות עניה דידיה דמי נסנק וחידן מודים קהי ומעודים דעות. פפט ומודי הות בריתא נפי ב חברתי לחבמים במשלה קנקנין ונפלו ברות שאין מעיר דפטור אע"פ שסיה לו פנהי לסלק דהוי מפקיר נזקיו לאחד נפילת חוב ומני אתר

מדקרוני הרחי והיה והיכי דייק אביי מדקתני הרחי דפליני לאחר נפילה פשיעה הל אפי אי לא פליני אלא בנחקל אי פושע הוא אי לא אילמריך למיתני תרתי שלא תאמר דוקא בשעת נפילה מחייב ר"מ משום דנתקל פושע הוא והתקלה היחה ·) במשקר בבדה! איא שלו מדיין אבל אחד נפילה שכבר הפקיר החקלה פטר רית אע"ב דפושע הוא כמאן דפטר בור ברשוח הרכים ו"ל דאי לאו שרכי נסיובשיח ושיה חיבי

מדמתני בתרמי ברייתה נמי בתרמי יח"ח מברייתה נמי ים להוכיח דבתרמי פליני דמדתתני ולה פלקה ולה העמידה חשמע ששה הערר רה ו דלחתר נפילה פליני ושד דחי לה פליני אלה בשנת נפילה המחי חייב כדיני שמים לרבכן דהית להו נחקל הנום הוה רובו וננסילה חייו וכשעת נפילה נתי פליני מדנקע מודים חכמים כאכנו שבינו ומשאו דלא מני קאי אלא אשעה נפילה דאי לא פליני אלא לאחר סים כן דברי וסינה נפילה במפקיר מקוו א"כ אפי" טקי בהפקיר אכט שכינו ומשהו לא יהיישב דהי מודים ברוה מנייה דחייב ושאין מצייה דפטור א"כ לא פניני כלל וייל דמברייהא לא מני למידק כלל דאיכא למיתר דפליני בשנת נפילה ולאחר נפילה וכחד שמאא כדפרישית לעיל אייר שון דיבא יורא וכא דנקש בהאי מודים אבט כו' ובהאי מידים קנקנים אורחא דמילחא נקש דאין אדם מקפיד כאבט אם חפול ברוח מטיה

בין מחסר ב"דורת לך אחד כמים כשנת נפילה או שלקה בחרם" אחר הנפילה - ה"ה דמ"ל איפכא אלא דנקע הכי משום דסתם חרסים משפר" מפקר להו כדמוכת ההיא דקנקנים ומים לא מפקר להו כולי האי ועוד דרב אוקי למים דמתניחין בדלא אפקרינהו וכי טשל לשיכך בהעברונו פליני בדלא אבקרינהו דוקא בשעת נפילה פליני דלאחר נפילה מודה ריי שפליו לכלק ביון שהם שלי ויש לו פלאי לכלק אכל בפליגחא פני בוניו הפקר בוקיו לאו דוקה לפסו פני ימאג לפים מדור ו" שפטי פנין כון ששם שם דים לפני בפקר חבר בפטרמו ו" משום המדי בור דליח ליה ודיל לאחר פילה אל אף לאחר נפילה שהיה לו פנה לפלק פוטר ר"י משום יהוי בור דליח ליה ודיל לאחר פילה מהוח

במלים ור"מ מחייב אף כשעת נפילה כיון דסבר דנחקל פושע הוא ומפקיר נוקיו חייב : אלא נמנו בשמח לחדר פילה משכחם לה- דפליני כנון שהפקר נבלחו חחר נפילחה בפשיעה בנון שהוליכה במקום שיש לחוש שתפול אלא בשעת נפילה היכי תשכחת לה דלפלנו כעין פלונהא דפליני בנחקל וא"ח ולוקי פלוגחייהו דשעת נפילה אכדו עלש וסי. ולאחר נפילה אגמט כדמוקי מחניחין דהוחלק אחד בחים כשעח נפילה או שלקה כחרסים לאחר נפילם וייצ חדא משום דסחם חרסים מפקר להו וסמם נכילה לה מפקר לה כחרסית ועוד מדקחני אלה שלקה השמע דכדו כמי היה לו פנאי לסלק וסואיל וכן הוא אי

אבר לאחר נפילה חלד - כי מפקיר נוקיו לאחר נפילח פשיעה חלי דברי, הכל פעור הא איכא רבי חמייב ע"ב אפילי הפקיר דאם לא הפקיר לא פערי רבנן דעליה רמי לסלוק: ארא מאי דיה חייב הא איכא רבע דפערי - הייח לדחיי דלא פערי רבע אלא היכא דאטם הוא אבל לאחר נפילח פשיעה מחייבי אבל היה קשה דא"ב רבי יוחנן דאתר בסמוך לאחר נפילה מרשקת לא כוה פליי במידי אדרבי אלעוד ומתוך הנשון משמע שבא לחטק על רכי אלעור:

*) פיי רביל מים כשם מוסי ארוכים ועיי רביא

נליון השים נס' מוקחני חוחיי קצה ני למח דמנוחר נחום' לחשר דכדרך כלוכי כאל דים וסקרי דלקם בחבם כתרם שליו ככח וכוחלק כמים משמש דחקלת מימיו אם כן כאמר למנקט סניתי הרייט

האי בירא לאו אנא כריתיה כי, ובאונם נעשה ולכך נקש קנקנין שמשתברין בנפילחם וסחמא מפקד להו :

יהודה כא לחלוק שליו כזה לא היה לריך להשמישט כיון דבהדיא חגן סחמא לקמן דטר ברשוח הרבים חייב:

ובקנקנים כדי שלא ישברו מניחם בענין שלא יפלו ברוח מליה :

מוקמינן לכדו כשעת נפילה ח"כ מיירי כדו בחרתי ומדכדו בתרחי גמט נמי בחרתי:

מום בחום דרים פיל דומקל, סיים כ.מ ותרסים דמייר דכדרך כלוכו כסל של כחום דכוכ אף אם להי טובע כא לחיי כדין אדם כמויק דכל שכאל ככלל אכירה חייב ותרסים דמייר דכדרך כלוכו כסל של שליב שכת דמי לחיים של החיים להיים של של בחיים בחיי

במלוה צריך למשכון נסשמתם נו ולמסוק עליו להיות פוסת מו המוצ והולך קתיפלגי ורבי עקיבת סבר מפיי הכי מיכח תנוה: מרא. סושייה: ססל . דולייירה: קורדום, רישניומה: כתברי ישבע. שלה כשע ויסטר וצנתכה מסרש שעתה התחי סטור שותר שכר

בשבועה כם בלמר ששיעה נמי סייב שחין זה חוכם חלח כגנינה וחבידה שקן קרובין לחונם ותשיעה: רבי אליעזר אומר זה וזה ישבע ותמיה אני וכר. כלומר סף חני שמעתי מקצותי כרבי מחיר חבל חמיה חני על זה ועל זה היחך נפטרין נפנועה ונתרת תפרש חתיהה: בכד' נתקל לאו פושע הוא. דקחתי ישנע שכה פשע סשיעה חסכת דהח ודחי בניר מנחקל לח כוי ועוד דהח פועד לנושח שכר חלמה הוכם חשיב ליה: וקיימא לן. בככל קמל בכתנים חת סכר: האי כריניה. דודמי נחקל לחו סושע הוח ונושח שכר ישנם דחי כמי כל הרי סושע דיניה לשלם: התינח במקום מדרון. לחיכל למימר קרוב לחונם הוח: שלא במקום מדרון. ודחי פושע הול:

בסלוה צריך למשכון קמפלגי מר סבר למצוה קא עביד שהלוהו והוי שומר שכר ומר סבר לאו מצוה קא עביד שלהנאתו שתכוין והוי שומר תנם: אבא שאול אומר מותר לאדם להשכיר משכונו של עני להיות סורת והולך: אמר רב הגן בר אמי אמר שמואל הלכה כאבא שאול נואף אבא שאול לא אטר אלא כמרא ופסל וקרדום הואיל ונפיש אגרייהו חומר פחתייהו: בתכני נהמעכיר חבית ממקום למקוח ושברה בין שומר חנם בין שומר שכר ישבע"רכי אליעזר אומר זה חה ישבע ותמיהאני אם יכולין זהחה לישבע: גמ' תנו רבנן המעכיר חבית לחבירו ממקום למקום ושברה הין שיה בין שומר שכר ישבע דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר שומר הנם ישבע נושא שכר ישלם: רבי אליעזר אומר זה חה ישבע ותמיה אגי אם יכולין, זה חה לישבע: למימרא דסבר רבי מאיר דנתקל לאו פושע הוא והתניא בנשברה כד: ולא סילקו נפלה נמלו ולא העמידה רבי מאיר "מחייב

בהויקן וחכמים אומרים יסמור מדיני אדם וחייב כדיני שמים וקיימא לן דבנתקל סושע סליני אמר רבי אלעזר תברה מי ששנה זו לא שנה זו ואתא רבי יהודה למימר שומר חנם ישבע נושא שכר ישלם האי כי דיניה, והאי כי דיניה ואתא רבי אלעזר למימר אין נסרא כרבי מאיר ומיהו תמיה אני אם יכולין זה חה לישבע בשלמא שומר חגם משחבע דלא פשע בה אלא שומר שכר אמאי משתבע כי לא פשע נמי שלומי בעי ואסילו שומר יונם נמי החינה בסקום מדרון שלא בסקום מודין מי מצי משתבע דלא סשע

נאסר ה מיימי פרב מהלכום ניקי מתין הלכה ו דרב הלי גלון בשנת מ"ב ולכיך בפרש מליזה טעם יהיה ש"ה דלי סשיב קנין גמור לפילו בלוכסין יחסייב ולי לל סשיב קניין גמור לל יהיה פס לפילו שיש וייל דבההים הנחה מיכול לקדש בו מה המשה כדחתרינן בפיק דקדושין (די ם ב ושם) דקדשה במשטן דחסליי מקודשת ולקנות משיע הים בו עבדים וקרקעות הוי עליה ש"ש ולפי זה הה דמתר קדשה במשטון מקודשת היינו דווקם במשכון שמשכנו שלה בשעת הלוחתו וח"ת ולמה שם וסיי סים יסהב ש"ם בשביל כך והלא כך היה ישול לקדש במעוחיו וייל דכיון דעלשיו שנועל משלון אין מעוחיו בידו סשיב ש"ש לפי שיטול לעשות סעיף ב בו קדושין או הגיין ועוד דמליכין יכול לעשות המשכון הם שלא היה יכול לעשות במעות דחין מטבע נעשה חליפין וקשה דפרק כל שער (דף לא א ושיה) פליגי דבכן אר"ל דאמר ישראה שהלוה לעובד גלולים כל סמנו עובר עליו ומפרש החם דפליגי בדרבי ילסק דרבנן ליח ספורת הסים להו לרכני ילטין חי כתי כולי שלהם חים להו כני ילסק ושעתם דרבכן דחתרי חינו שובר תשום דקברי דישרחל תעובד גלולים * ביל בני לם קני והשתם לרבכן חתם כו ובר וכי קי"ל השתוחל והוי שותר שכר חפילו בדלח פריש כדפרישית דהם תשום דרבי ילסק חנשור וכוח לה שני שלח שים ושפים מיקרי בל לתפור סיוב דרותה שכה לא מיקרי חוצי אי לאו משום דאות הכחוב דקני ליה והוי שלו כדרני משור והחו של של של של של של של של יהודה להל ליותר שכר כם תיקרי המנו שי נשו השור הכתוב דקני כיה והדי שלו כדונה רני אנשור ילחק : וסבר כני משיר כרי, של דרי יהודה של קשים ושער דקניים דפסרי בושברה כדו ולם סילקה הוו כי יהודה כחהל משור בהונים (ד' ם ב כם ב ושם) דמבר כי יהודה נחהל לאו פושע הוא וכיון דלא הוי פושע אעיב דלא הוי אנום במור פטור בנשברה כדו ולא בין בחו בעלקה דל סשינ צור אלא שניישה בסשיעה לאל בשנעשה באונם דכעין גניבה ואבידה כתו רום שאינה מלוים פטור כדקחני בסיפל מי צמי בילה דל סשינ צור אלא שניישה בסשיעה לאל בשנעשה באונם דכעין גניבה ואבידה כתו רום שאינה מלוים פטור כדקחני בסיפל ג ושיין לקמן לכלייסם לנשברה כדו ועודה כ מחיר לסכתים מעלה הנקנין על הגג לנגבן ונפלו ברום שחינה מצויה והזיקו שהום ססור וחים כי מוי קיח. חום סבר לי מחיר דנחקל לחו פוסע כום שלם שנוכן שמחי שעור וכם שדם המזיק מרצינן ")מפגע חחם פגע לחייב על שונם כרטון וייל דלחו קיח. חום סבר לי מחיר שדם המזיק שלה בשונם דכעין ובינה ושבידה כמו רום ששינה מטיה דשתרינן סוף פרק שני דב"ק (דף כז א) דנסל ברום ר וכנה קמה שחינה מנוים מן כנג סייב כזק ורום שחינה מנרים הוי כפין שנידה כדחמרי שוף פרק די והי (דף מה ח) וכולן סייבים להסזיר דמי השור ח שי שיבשי לכעליו פון משומר סנם ומוקי לה החם דנסרים שמירה מסוחה ולא נסרים שמירה משולה היתר סנם כלחה שמירתו כר ושמירה סטוחה בדף פנין היינו דלת שיכולה לעמוד ברוח מלויה וחינו יכולה לעמוד ברום שחינה מלויה כדמשוונו בריש הכונס (דף נה ב) והרי כעין גניבה ו בוכדים וחל ולבידם דשותה שנם פסוד ושומה שכל סייב הכל צלונם נתור פסור לדם המזיק כדמשמע בירושלעי דלם היה ישן ובל סבירו וישן דחתביין כיון מצלו והזים זה חת זה הכלשון פסור והשני שייב ובהגוזל בתרם (דף קיב ט) עבסוה ומכלוה משלמין דמי בשר בזול דכיין שלא היה להם ומחניד לידע שהיח שפולה אין משלמים מה שהזיק אלא מה שנהנה וברים המנים (דף כז ב ושם) לפי שאין דרכן של בני אדם להתבונן בדרכים מחייניתו כי ושלה שנויי דססם דפסר לים לפי שלם סים לו לידע וכן במחכיחין דסחם (ד' לב א) סים בעל חבית ראשון כר ואם עמד בעל סבית שפור פיינו פירוב בעל קורם וסרבה כיולא באלו ואם חאמר ור' יהודה דאמר נחקל לאו אנום הוא ותסייב שומר שכר אמאי שפור מעביר בסנם וכלא הוא דמנייב או מדם המזיק וייל דנחקל הרי לרבי יכודה כעין גניבה דהוי קרוב לחונם ולכך פסור מדם המזיק ולא מיסייב מדם המזיק אלם בדבר שהום בבינ לבידם דסר קרוב לסשיעה בדסמר בהשוטל (דף בד ב) לסכידה קרובה לסשיעה וגכיבה ברובה לחונס ורוס שחינה עליים סשובה כעין ו פנפים אנו חבידה ולהכי סייב כה מדם התחק וכן משמע בהגרול קמם (דף לפי א ושם) דפריך למאן דפער סבם אומן שקלקל היכא דעביד במנם שותר שכר כלה מצרייתה דקתני בסתה לסבת וכינכה חייב מסני שהוא כנושא שכר השתא מה היה סברתו של מקשה שהוא כנושא שכר אנים שעושה קבלה אונם לה בחנם אי סבר דחשיב פושע אמהי תולה אותו בנושא שכר היה לו לישר שפוא פושע ואי סבר שדותה לבניבה ואבידה אנים והכית וסיק כן חייב כדין חדם התזיק חיכ תי: תסרץ חיתת מפני שהות נושת בכר ותי דותם לבניצה ותבידה בלח שכר כתי ליחייב כדין חדם התזיק ותי דפסחים לדין התחרץ מדמה לים לחונם נמור דיכ נושא שכר נמי ליסייר אלם ודמי אדם המדיק חייב בכעין אכידה ופסור בכעין גניבה והוה מדמי לים לפרם כאינני המקשה קלקול שחיסה דאומן לפעין אבידה ומשני חינות מסני שהוא שכר אבל בחנם פטור דהוי כעין נכיבה(*: מאי משתבע. זמחבר כחובה מעיקרם כנים חחי ליה שפיר שנשבע שלם שינה תן המכהג מבל השתם דמרלת דכי נתי לם שינה דהף פושע וחפי הכי פטור משום תקנת בהל מסחים שכתים איכ שת הבני התוכבו יתי מסור תכם מותם חקנה דתה לי משישם רבה ותה לי פשיעה זומל ותשני שנועה שלא בכוונם שבכשים:

צין משמם ב כלוה לריך לתפכון. פירש שנמי להשחתש וחין להקם" לפירושו נר מצוה לחתחי קחתר לעיל (דף פח ב) תחניי דלח כרבי חליעזר נוקי מסני בחין לריך למשכון דסובים דשמעתין דלעיל חחים חליבה ח מייתי פיי דרבה דקייתה כן כווחים חי נתי חי תחניחין חייכי בחין לכיך כם

בהלי שכירום הוה פליג רני יהודה וכים פירם לריך שלכה א סתג למשכון היינו שאינו כולה להלור לו סם פושים בכח משכון ולפירושו חים דלח מני ס"ם פי שנ לאוקמי מחכיחין בחין לכיך חבל חין פניף ב נכמה פירושו דלישנת דלריך לוושכון ב מייתי פיב כל משמע הכי ועוד דמע"ו דמין מסלפר מלום דולם לכלות חלח על המשכון מנום ולוה הלכה ם קעביד שכלה משכון חין לו לכלוות סתב עפין לד כיון שיכם להפסיד וחפשר במשכון: עושיע שם (נעיל) אימור דחמר כי ילחה שלח סעיף ל בשעת הלוחתו. פירש בקוני השלח בתיתי פ"ב בשעת הלוחתו קני ליה להתפייב חף מהלי שכידום בחונסין ולפירושו הם דחתר בפ"ק הלכה ב פתב להסתים (דף ה כ) דחייב לבעד ששין פני פרקונות של עובד גלולים כשקבל עוש"ע חים עליי ישכחל החכיות היינו צווקה פיי דם פעי ל כשקיבל עליו חסריות דחונסין דכח מלום על המשטון של חמן משנח ל חייתי פריב הכוסה שע"ב דמחריות המשכון עליי שהלפי כיוקי מגניכה וחכידה מדשמוחל וחתילו תמון הלי ז מגניכה וחבידה מדשמות וחתיכו וש"ו מהלשם בדלח פירש כדפ"ל דמה דרכבד סובל ומדק המשכון כמפורש דמי אפיה אין פייב הלכה ש פצב לבעד אם לא משעם דקני ליה המרי סם בכה נשעת הלוחתו כדריילסק היהו טושיע חים ככחם דשלח בשעם הכוחתו לם קני סיב להתחייב באונסין אלא דהוי שומר שכר משיף ד דהם מדמה מחניחין דקחני שותי שכר

כחב דחייב לנפה חסינו לא קכל פליו

עין משפם נד מצוה

פיורין וכן מפמע כפדר תעניות אנו (מענית כב ופש) דמי בופרא - אינו כובל ניתבר עכשיו : והא הוו חתרי - נאחר פפנ בשין פה שובים ארש פיפן ו פריף זו דקאמר אדי בי אחה ההוא נברא דסיים מסאני אוכחי ולא רמי חופי זמן: בששם - עם הקדקע דהכל בכלל שהקונה קרקע בפירוחיה ארש פיפן ו פריף זו דקאמר אדי בי אחה ההוא נברא דסיים מסאני אוכחי ולא רמי חופי זמן: בששם - עם הקדקע דהכל בכלל שהקונה קרקע בפירוחיה כרי שלא יכירו כו שהוא יהודי וסימה דבפ"ק דבילה (דף פו.) חגן נותן טיכיו קלם כשבח של אחד ותן : דו רב - מעשה עבד : פסק תורה אור הלכחת - כנותר לימד ניניחידים

שהלכה כריש הלכה פסוקה לדורות: לא חתמה לו- שדה המיוחדת לכתובה: אבדה כתובתה - ולאמנית לומד נחת רוח עשיתי לבעלי דח"ב הוה לה למעבד לרחשון חלח ודחי ,נמרה ומקניה : נטר בי דרי - שומר הגרטח שמנהגן היה למשוח כל עני הבקעה בגורן אחד זה גדישו חם נדיםו וממנין שומר ובססית חפי רבי מודה: בותנדי המביח את הענים חייב - דחי לאי אחרון קמת לה שביד מידי : נבן נכחת -לכת טכליים: נוחה . קונים :

פו א פיי ברו של הרוך פיים משי אוכמי משמע שלא היו רצילין במנעלים מסחני אוכמי מנהג הכנים: כופרא בהמרים כבוסר בעובים:

בו בנפייי פי שמלי חין משלחין מנעל לכן ביו"ט מפני מף פחון כלכה כי בלריך בילח הגיר להשחירו חשמע ופיין לכשנים וכרים שלה היו טעלים הלה שחור וחומר ספר פשון בו מושים שלה היו טעלים הלה שחור וחומר

משש בפספיים בתב להחשון וכה החמה ע כוי בבוף מי בקיק נבוי (כזונות ד"מ לא קאמר ו'נא בשני לתנחות דחם היקה דנחם כוח עבדה מקמה הבעי לה למשבד הבל בנוקח החד חביני ר"מ מודה וח"ח דכפ' הניוקין וחור ולקח מן החשה מקחו בעל חמר רב לה בני חלה דהיל לר חזק וקני חבל בשעד קנה וחלקח מן כחים וחור ונקח מכחשה קחי כדמוכח בסוציה והור" שים לחלק כין כחבה בשטר עלמו של בעל לכחכה שער כפני שנמו ושד אומר כיי דחפילו בשטר של בעל חיירי החם אלא שכתבה שהיא עלמה מכרה ללקוחום אבל חקמה לו דהכא היינו שמחלה שעבוד כתובחה שים לה על שדה זו וכן מבמע לשון חסמה אחריות שעות כיפר הוא והוי כאיו

תוה סיים מסאני אוכמי וקאי בשוקא דנהרדעא אשבהוהו דבי ריש גלותא וא"ל מאי שנא דני מסאני אמר להו דקא מאבילנא אירושלים אטרו ליה את חשיבת לאיתאבולי אירושלים סבור יוהרא הוה אחיוה וחבשה אמר להו נברא רבה אנא אמרו ליה מנא ידעינו אכר להו או אתון בעו פינאי פילתא או אגא איבעי מינייכו מילתא אמרו ליה בעי אה אמר להו האי מאן דקץ כופרא מאי משלם אמרו ליה משלם דמי כופרא והא תוו תמרי א"ל משלם דמי תמרי אמר לתו והא לאו תפרי שכל פיניה אפרו ליה איפא

> [ד'ם כחנב] דף לה. ושב") מפים דב חשי דהפינו (דיב אנו) (ניפין נח. מס") נכי לקח מן החיב (א) חום' דיכ סוכ כלותר שנתרנית בתקח ולא מחתה רכ אנו כריים והידים בו והיד אנשה חשנין פי' דשמח במורום דרב החם-רבבטר קונה משום דם"ל

ח"ם סימן שנ כפיידי ר"ח דהמנעל ודחי היה שחור חבל פח ר מיי שם פייך הרלושות היו לבנות ומסחני מוכמי כלכם כ ספג פשין דהכח ודמסכם חשנים היינו המנעל סם סומים חים סיפן והרלושות הכל היה פחור (*) והיינו דחמריגן בפרק כן סורר (סוהדרין [רים למיט] דף עדו ומס") בענות הסמד חפי׳ מש ה פרי שם כוכה לשטיי שרקחה דמבחני השור שבש בי פהרטשים היו מבוטת משל נכרים ואבילות דאלישור היה כזה שהיה לבוש

ב וו ח מייי בה כוכה שחודים ומתככה שחורים והיה רוכה יובי נכבנות ונח"מ שהפי הרטשות יהיו בתורים שלת שיש"ב שם פשיף ש: יהה שלוו כלל נד לבטנית מפני חיכתה בן יהושלים:

בא כ חיי' כם כונכ כ

דנהות הנריא : בינכם לרומום:

לו אה אמר להו בששים אמרו ליה מאן אמר כוותיך אמר להו הא שמואל חי ובית דינו קים שדרו קמיה דשמואל אכר להו שתיר קאפר לכו בששים ושבקוהו: ריש אוכר אכלה פירות נמורים בו': ש"ם הא דאמר רחמנא "ובער בשדה אחר "מלמד ששמין על אייה יי גב השרה הים מידי דצריך לשרה תני כיון דלא צריכי לשרה בעינייהו בעי שלומי אמר רב הונא בר חייא איר ירמיה בר אבא דן רב כרימ ופסק הלכתא כר"ש דן רב כר"ם דתניא" "כתב לראשון ולא התפה לו משפ ש. לשני והתפה לו אבדה כתובתה דברי ר'ם רבי יהודה אוטר יכולה היא שתאבר נחת רוח עשיתו לבעלי אתם כה לכם עלי ופסק הלכתא כריש כי הא דרגן ר"ש אומר אכלה פירות נמורין משלמת פירות נמורין אם סאה מאה אם סאחים מאחים: מתני יהמנריש בתוך שדה חבירו שלא ברשית ואכלתן כרפתו של בעל השרה פפור ואם היוקה בהן בעל הגריש חייב ואם הגריש ברשות בעל חשרה חייב: גמ' לימא חנן רלא כרבי דאי כרבי "האמר עד שיקבל עליו בעל הבית לשמור אמר רב פפא ועל מי תכא 'בנמר בי דרי עסקונן דכיון רא"ל עייל ונדרש עייל ואנמר לך תוא: ממס ב בותני "השולה את הבערה ביד תרש שומה וקמן פמור בדיני אדם וחייב ופון כב בריני שמים ישלה ביד פקה הפקח הייב יאחד הביא את האור ואחד הביא את קוופון ככ העצים הכביא את העצים חייב 'אחד הביא את העצים ואחד הביא את האור המביא את דאור חייב "בא אחר וליבה המלבה הייב ליכתה הרוח כולן פמורין: במי "אמר ר"ל משמיה דחוקיה "לא שנו אלא שמסר לו נחלה וליבה אבל (שוב מסר לו שלחבת הייב מ"ם מעשיו קא גרפו לו ורבי יודגן אמר אפילו מסר לו (מים) שלהבה פמור מים צבתא דהרש נרמה לי ולא פחייב עד שימסור לו נוחא

קבל עליה חחריות חבל חם בירש כלא אחריות לא קנה אפ" בשטר ושמואל דאמר ער שתבחוב לו אחריות משום דקשבר אחריות לאו טעות סופר הוא דפליני בהכי בפ"ק דבבה מנישה (דף יד.) דשמוחל קחמר בהדיה דשנבוד לריך לימלך ורב נמי המר החם נמנה שחיט שלו רב היתר יש לי משות רש לי שכח ומשמש דפשיפות ליה דחפיי לת פירש לו חה השבח קחמר רב דיש לו שבח והיינו משום דחים ליה דחחריות טשות שופר כות : ופסק הלכה כר"ם דאתר אכלה פירות נמורין כרי פ" ר"ח דמהכא פשיטא לן בפרק נערה ככתובות (דף וא. ושם") דכל העומד (רים פף) לגוח כגוח דמי לעפין בעל תוב דלא עריף להו אש"ג דפלונהא לענין שנועה בפרק שבועת הדיינין (שנושה דף מג ושם") (רים בענבים העומדים ניבלה אי כבערות דמיין אי לא : התבריש בחוך שלה חבירו וכי". אנעריך למיחנייא או למסחמת דלא כרבי או להשמשינן דהשיט רבי מודה בהא כדמפים בנמרא :

בתה הרוח טולן פטורין - פר" דברוח מטיה איירי כדמשמע כנמ' דסתם ליבוי דרוח מיירי ברוח מלויה מדפריך עלה דברייתא

וליהי כוורה ורוח מסייעתו והי כרוה שחין מטויה הא לא הוה ליה לאשוקי אדעתיה וא"ח כיון דמתלכה ברוח מטייה יחחייב "ב"ל החחרון של הנחח עלים [ואור] דככל דוכתי אשכתן שמהחייב לענין אש כשיכול להויק ברוח מטיה. כגון אכנו וסכינו ומשאי שהניהן ברחש גנו ונפט ברוח מטיה והזיקו וכופף קמת חבירו בפני הדליקה דמטיח ליה ברוח מטיה וחין לחלק משום דבהנהו חין מחוסר אלה הולכת החש בשלמה ע"י רוח מטיה הכל כהן מחופר ליבי וחין שם אש שליו ולה קרינה כיה המכעיר את הבערה דהה כפ"ק (דף פו) אחר נחלת כחה דשביק ליה מעמיה עמיה וחולה הע"ם שמתנדנדת בשלטולו מעמיה נחלה כה הם דרכה להחלכות פ"י נדטדו של חדש המשלשלה היה המוכר לו חייב הכח נמי יהיה החחרק חייב חצ"פ שמחורר ליבוי וייל דלכתו הרוח דמחני' קחי אתר וליכה דהשתא היי ליכה וליבחה הדוח כברייתא דגמי וכן משמע לישנא דפולן ובאין כדי ללבות ולא ברוח בפני בייתו כדי ללכות כמו שאפרם בנת' ובתכם דחק לפרם דליכתו הרות חיינו ליכה וליבתו הרות הלא כראה לפרש דליבתו הרות היינו שליכתה הרוח בסני שלמה כרוח שאין מצויה וליכה וליכהו הרוח בגמ' בין מטיה בין אין מטיה וכגון שקודה ליבוי ככה כא הרוח שליכהו לבבוף איזה רוח שיהיה דמאחר שבה כבר כך לי שאיט מטיה כמטיה וכן משמע מכוך סירוט של רכה שחירן כגון שליכה ברוח מטיה וליכתו הרוח כרוח שלינה מטיה מכלל דמטיקרה ס"ד שמטיקרה כה הרוח שלבסוף ליכה וכן משתע בירושלמי דמהניחין חיירי ברות שחינה מנייה דנדסים ההם ליכתו הרות כולן פייודין תמן התרים ברות של חטסים הכל ביות שהשולם מתוכנ כי חייב ר' יותכן ור"ל תרוייתו חמרי הפי' ברוח בהשלם מהנהג כו שפשמים הוא כה ופשמים אין כה:

(קוקן שו ביים

עין משפה מרוקא פירום גרפינ מפרכ שמפנקין נכב מח כקלף: ני מצוה לאפוכו מדלוי דממר צבליו של מהנם. משפו דבלה: לאפוכן מדלוי דחמר נכליו של מקנה. משמע דכנכה כרב ושמריק מני פרק השולם (דף לם נושם) גני ההים שמתח דשמר מנ מיי פים לה קמי כמ וקמי משוך לחם לקחים דרב נמון למני נים לם משם

שמכי פבירה ולם כלום דכום ליה כליו של מקנה: נהבוזנפית וכי תימא פרושי התפרם. ולה תנרום פת שם ויד דועל מעות המיסנין בתרסן: ששים שם כשרפו ספין נעלייה. הקשה ריבין ותי נכים ממחי הפקיעו חכמים קנין מעום ד פיי פיד שהום מדמורייםם ליחקט שילפרך מסלי מעשר שניהם מרבי ומשיכה וחירן חי משיכה שני הלכה ע לבדה ל: מקנה יאמד לוקח למוכד י ופיע מוס' כורבו נפיך נפליה: אני חמרת מינובין מה: בשלחל העום קונות משום הכי מוכר דים שמם הדר ביה ולח לוקם. פרש"י דפרם כ מימי פייב מוכר ומליל משום שיכול לחור כו פהלי מכיכה אם יוקירו ולוקם לא יחור אם יוזלו כלכה לופי"ג וחים וכי חקנו משיכה בשביל שחינם פלכה ד פווב מהוגנים דפרם ומליללפי בהם יוקירו למרון קע יסוור ויקבל עליו תי שפרע שלדיקים פינון ככו לל יסוכו לעולם חפי חם יוקיכו וייל פפיף ל דודמי לא חקני אלא מבום שאינם מהוגנים שיניםו פירות סניריהם י מייתי שם לשכוף וכית מפכש דחם כשכפו יסול סלכי פו מהב כפוקם לסור חפיי לכי שתעון דלקתן פושיע היינו (דף מט ב) חמחניי דר"ב חומד כל סימן קלם שהכסף בידו מיחםי עונדה דההום פעיף ל בברת ' דיהב זחם ממככם ובעו -- למנסציה דבי סרוק רופילם חיר מסורה מסדם כדרך שחקנו משינה במוכרים השים כך חקם צלקופות ושות דחף לרים " מעשר שני חים לים דרב מסדם ומפיי מי שפרע פיים מייב ליכח כיון דחיכם המסד ל: זכי מדלח ב[פדיום פיצ ח"ל זיל קבל עלך מי מי גע כדחיכ פייבן יוסכן לכי סיים בר יוסף דובין תכסח שני פים וחייקר כוי ולכך סרם מוכר ומליל שלח בפיין פוסגם יחור כו לוקם ולח יעמוד חפיי כמי פנם פה מ שפרע ואפי משום יוקכל הולי יכול שוםי פירונין לסור כו לוקם אף לרים עדמוכם למ ב דים סכק ליוסו כשך (דף עדב) דקחתי כי מפרלו ומום' קלוני רים מוכר סוזר ולה לוקם נסד דיה אפימון מרעם שעמד השער במקימו בחרי לקמן נד ב חרעי מי למר לשם יודה דחף לוקם "ולפיל מו ם יכול לסזור דחי לה חיתי ככי מי שפרע בוב] עירובין בלוקם לית ליי והח דקמער בשמעחין כם ב מולין דרים ליח ליה דרב ספדה היינו היכי ב א קייםן דלא כחל ולא פוקר דלרנק ורי ספר שם ב (מי ה) שניהם שחרי ולרים מוכני יכול למור לקמן כי ב ישלינייללה כו משני שהכסף כידו :לם לוקם:

מרוקא. מלי מעשרי מנללי נקר: למיקניא. מכות לפנים בי משמע לכקטת כו שלמה כליו של קונה קחתר: ביה. משמע מקים בו ולם כדבר ססר: לא איצמריך. למימר דלם קמ: הניה בסימן. סבלן מקבל סישנין מיד המונין לדשין בניח הווחון לה מציא שור כמה הם ולפיהם ימם המים :"ן

ללונסילות ונותנין לו מעות עער ולשות בסיות: סולסא. מנ לוכה וקוכין לו פלדרן: ואצרא יוחגן למעמי. מדמוקי לכני ישמני דפליג על כל דבר שחין עלים ליים להחיר סילול עליו דחתר כרני דורם לשמועי כי יוסכן דחסייון דיני דוסח דבר שחין עליו לורה כי: למעוםי קרקע מאונאה. דמיכה מ ביה קכם לתי דכיון דחינה כים ת מיד ליד חין בו חוכחה: נכחוב בי תמכרו ממכר פ"ד עמיתך אל ת.... מחי חו קנה להכי כחביה למכי קכיין למיד לומכ שחין נקנה שילח מיד זה ליד זה: תרתי מיניה. לוכלם מוכל מלו קנה חוט ומשיכה מדסמך מיד ללשון יד פליב חדרבכן דחוורי נחן נו נ יכול למזור בו זה חה ומליב כ"ב לם יסור חלם מוכר: אי : בשלמא דבר תורה מעות קו ומשיכה מקנחם דרבכן הים חחי לתימר דיינו לם למכיק סוכה נ דמכי מוקמת להו בכשותיה לשוד חם הוקרו מסר נפסיה נחניו ש מימר חמר עדיין שכרי חלוי כה כדר ביה דמעות קונות מנל לד סמכם מן התוכה מעום חינן כינום לוקם כוני יסור: אליבא דריש יאי לא קאמינא. דכ"ם סניכל כם משיכה חקנחם דרבנן הים כי קהמינם אליבא דרבכן דאמרי נוקם נמי כיצל משום דתעום חיכן קוטח כינ: בשלמא לריש לקיש. דחתר בים משיכה דחוכייחה היה: היינו דו א בין ריש לרבנן. כלותר נהה כנבי רהאי טעם יהבו למלחייהו דכבק סברי משיכה דאורייתא והילכך לא שכח ונוכר וליש לוקח וולי הדרי סבר וושיכה חקנחה דרבכן היה השם דנסרח בהו הילכך למוכר הוא דעבוד לבכן חקנחי דליהדר ולח כלוקח: אלא לרי יותגן. דמער לרבכן נתי מפים מקנמל דרבק משל: כאי איבה בין ריש לרבנן. כלומר במלי קמיעבי ותה שעם נוחנים לדבריהם: בחדך שתיקנו משיכה למוכרין. נחוד צו המוכר כל זמן שלם משך כלוקם:

במרוקא למיקניא לאפוקי מרלוי דאמר בכליו של מקנה קמיל למקניא ולא לקנויי ביה רב פפא אמר למעומי ממבע ורב זביד ואיתימא רב אשי אמר ללמעושי איסורי הנאה איכא דאשרי ביה אשר רב ססא למעומי מטבע דכשד אמר רב זביד ואיתים' רב אשי למעומי איסורי הנאה אבל מוריקא לא אצטריך: אסימון קונה את הממבע וכר: מאי אסימון אמר רב מעות הניתנות בסימן לבית המרחץ מיתבי "נאין מחללין מעשר שני על אסימון ולא על מעות הניתנות בסימן לבית המרחץ מכלל דאסימון לאו מעות הניתנות בסימן לבית הסרהץ וכית פרושי למסרי והא לא תנא הכי במהללין מעשר שני על אמיפון דברי רי דוםא וחכמר אומרי אין מחללין ושוין שאין מחללין על מעות הניתנות בסימן לבית המרחץ אלא אמר רבי יוהנן מאי אסימון 'פולסא ואזרא רבי יוחגן לטעמיה דאמר רי יותנן רבי דוסא ורבי ישמעאל אמרו דבר אחד רבי דומא הא דאמרן רבי ישמעאל

מאי היא דתניא "רצרת הבסף בידך לרבות הנכי ולח סתכים לתתכל: כל שהבסף. כל דבר הגצרר ביד דברי ר' ישמעאל רבי עקיבא אומר ילרכות יכל דבר שיש עליו צורה: כיצד משך הימנו פירות ולא נתן לו מעות אינו יכול לחוור בו זכו": "אפר ר'יותנן דבר תורה מעות קונות ופפני פה אפרו משיכה קונה נזירה שמא יאמר לו נשרם: המיך בעלייה סוף סוף מאן דשרא דליקה בעי שלומי אלא נזירה שמא תפול דליקה באונה אימוקס להו ברשותי מסר נפשיה מר.ז ומציל ואי לא לא מסר נפשיה מרח ומציל ריש לקיש אמר משיכה מהורשת מן החורה מאי מעמא דריש לקיש אמר קרא ° וכיויק שחם יחייקנו חסור ני ולוקם כ מ המרד: שמבר לעמיתך או קנה מיד עמיתך 'דבר הנקנה מיד ליד זרי יוחנן אמר מיד למעומי קרקע דלית ביה אונאה וריש לקיש איכ לכתוב קרא וכי תמכרו ממכר, ימיד עמיתך אל חונו או קנה למה לי שםע מינה למשיכה ורי יוחנן או קנה מאי עביד ליה מבעי ליה לכדתניא "וכי תמברו ממכר אל תוגו קאין לי אלא שנתאנה לוקח נתאנה סוכר סניין ת"ל או קנה אל חונו וריש לקיש תרתי נסר סיניה תנן "ריש אומר כל שהכסף בידו ידו על העליונה מוכר הוא דסצי הדר ביה לוכח לא מצי הדר ביה אי אמרת בשלםא מעות קונות משום הכי מוכר מצי הדר ביה לוקח לא מצי הדר ביה אלא אי אמרת מעות אינן קונות לוקח נפי ליהדר ביה אמר לך ריש לקיש אליבא דרבי שמעון לא קאמינא כי קאמינא אליבא דרבנן בשלמא לריש לקיש היינו דאיכא בין ריש לרבנן אלא לרי יותנן מאי איכא בין ריש לרבנן איכא בינייהו

דרב הסדא 'דאמר רב הסדא כדרך ישתיקנו משיכה ת לקפן נ6 ב במוכרון כך תיקנו משיכה בלקותות רבי שמעון לית ליה דרב חסרא רבין אית להו דרב חסרא תנן אבל אמרו מי שפרע מדור המכול הוא עתיד ליפרע ממי שאינו עומד בדיבורו אי אפרת בשלמא מעות קונות משום הכי קאי באבל אלא אי אפרת מעות אינן קונות אמאי קאי באבל משום דברים ובדברים מי קאי באבל והתניא

כך חקנו תכסים משיכה ללוקח. לסצר צו צשניל לוחה חקנה עלווה דנשרפו ספיך דכיש כי ונוסוות לסורה נווי ברשות שיי מסר מספים סמוכר וומים מעיל שאם יראם הלוקם דליקה באה יאמר שחרמי בי ולקוון (דף מס ב) אמרה רב ספדם גני ככום דיסב צוף המוכל מות דבעו למיתקנים דבי פכום כופילם וסדר כים:

אלא קשיא לריש לקיש אמר לדריש לקיש הא סני

ריש ה'א: אבל אמרו מי שפרע כר: איתפר אכיי

אםר אודועי מודעינן ליה רבא אמר למילם לייטינן

בעסך לא תאור רכא אסר סילם לייסיגן ליה דכתיב

בעמך בעושה מעשה עמך אמר רבא מנא אמינא

לה דרבי חייא בר יוסף יהבו ליה זווי אמלחא לסוף

אייכר מלחא אתא לקמיה דרי יוהנן אמר ליה זיל הב להו ואי לא קביל עליך מי שפרע ואי אמרת אודועי מודעינן ליה רי היא בר יוסף בר אודועי הוא

ואלא מאי מילט לייטיגן ליה רבי חייא בר יוסף אתי

לקבולי עליה לטותא דרבגן אלא רבי חייא בר יוסף

עירבון הוא דיהביליה הוא סבר כנגדו הוא קונה וא'ל

רי יוחנוכנגד כולו הוא קונה באיתפר עירבוורב אופר

כנגדו הוא קונה ורבי יוהגן אמר נכנגד כולו

הוא קונה מיתיבי בי הנותן עירבון לחבירו ואמר לו אם אני חוזר בו ערכוני מחול לך והלה אמר לו אם

אני אחזור בי אכבול לך ערבונך נתקיימו התנאים דברי רבי יוםי ר' יוסי לטעמיה דאסר "אסטכתא

קניא רבי יהודה אומר דיו שיקנה כנגד ערבונו אמר

רשבינ במה דברים אמורים בזמן שאמר לו ערבוני

יקון יאכל סכר לו בית או שדה באלף זה ופרע לו מהם חמש מאות זוז כנה ומחזיר לו את השאר אפילו

לאחר כמה שנים מאי לאו הוא הדין למטלטלין

ברסתמא קני להו לכולהו לא מטלטלין ברסתמא לא

קני ומאי שנא קרקע דבנספא קני ליה משש קני ליה לכולה מטלטלי דלא קני אלא לקבולי מ' שפרע

לא קני ליה כוליה לימא כתנאי "המלוה את הבירו

על המשכון וגכנסה השמיטה אף על פי שאינו שוה

אלא פלג אינו משמם דברי רשכינ ר"י הגשיא אומר

י אם היה משכון כנגד הלואתו אינו משמט ואם לאו

משמם מאי אינו משמם דקאמר רכן שמעין כן

נטליאל אילימא כנגדו מכלל דרבי יהודה הנשיא

יבטונוי ע ל דכלכחא סותוה *נדיניםי וחיהוכן כב כור חיל ככי חתר דתבור לי בחלי קנה חליורדי לעיל (ד ל) דסבר מעוה קונות כר יכן רב חסדה מהלכי מכינה דחמר לעיל כדרך שחקט משיכה נמוכרין כך חקט בלקוטות חיב סנר הלכה ב פתב משות כונות כריי דלרים לקים דחורייי היה ולה חקלי והדחתי פיק דקדוםין

עשין פג (די יד חושם) חשכסן עו"ב דכל קניינו מוש"ע ח"ח של עו"ב בכסף משמע דהוי כר"ל פיי כד ,ים ד לחים ליה פי שני דבטוכום (דף יב כ נתיה שם הלי ופס) לעמיתך במשיכה ילעו"ג בכסף ח ופים שם דלכי יוחכן כל קניינו של עו"ב במשיכה ילכה ה פחב מסכים דהים השכשן עריב כוחיל וכב שם מוש"ע קנינו של עריב בעבד ענרי בכסף ולח ם וסימן קל נשמר לשמר ילפיכן בעבד עברי מחמה סעיף י העבריה והח לח שייך בעריב וחע"ב דנפרק השולם (די לם ל ושם) למכיי ו מיים פיים דערב קונה יככחל נחוקה היינו דוקח הלכה דוני בחוקה של כיבום במלחת' דחפיק ליה נהשנום והינו תוישב תמנו שכי וכם דחמר פ' בחרם פחשסמשיע דתםי שייג (דף פג נ ושם) בזונה ח"ם פיתן כן כוחים עסקינן דלח "מספכה משיכה • נכם חימה היים כריב דלרבי יותק מתרץ חירוניי קנים למכים דתשני כחם וחיבעית חיתה כנון דקחי בסליכה חבל קבה דהחם *דף ע"ל ל "למת ")מרימר מסיכה בנו"ב קונה וליל לחימר ורב חשי מתר חשיבה בשייב חינה קונה לבמה כב חבי דגדול בחכמה ו מיימי שם ובמנין וכוח בחכח סבר כריל וכן סתב שם סבר רג חםי פרק שני דנכירות (דף מושיע מים קיב כ ושם) והיר מים מפכם דכח פיי קל פעי י קסה לח ווקדושין נדף יד ב) ולח תמסי עו"ג (די על ל) דליפשר דנרי ל מיים' פיש יומכן מעוח קונוח נעריג כמו בישרחל דובלוי הלי יד וכן יסבור רב אשי ולא ידרשו כמאן פתבעם קמע דדכים בנכוכות בפ"ב לענייתך בכסף וכלוין עד ולעריב במשיכה חלח ידרשו לעמיחך שומ"ע מ"ח למה מהזיר לוכחה דליכל כמי מלן יב ועיי בכיית דדרים החם הכי ויםנור דגול הער"ב חסור דפלוגתה דתנהי היכה בפרק סמקבל (דף קים ב) ובכבוצ קמם (ד' קיב כ) חירה מידסנה דבול עריב

סבר להך פלגא נמי משמט מסוכ דמי סכר דגול ערב מוחד לח היה לכיך קכח למישרי חונחחו ולפי זה חחי כתי שפיר דלה חקשה דרב מפדה חדרב פפדה דחית ליה "בר כב ילחק הכח כרי יוחנן וכפי בחרח דעו"ב (די עב) וובני חמר רב נחמן "בר כליל ככ ססדה איר ססדי בזונה רוחית דלא מססרא משיכה והיינו כריל ולפי מה שפירשי חחי שפיר כרי יופגן אך קשה דחיב חיקשה להו מחניי דנחנה לכלן דליכם לחוקתם ככלן נגדיג ולם בכלן ישרחל דמשמע דוהם כלן • ולפימום מצל ספר עד שימשוך "ונציכך משיכה חינה קונה כח בעריג וכח קונה כל"ל נישרחל ועוד דנהגוזל נהי : (ד' קינ ח) ונשמע הנח דרב חשי סנר " נקמוסב מ דגול עריב מוחר דקחמר רב חשי הוה קחזיל בחרכם סום שבשח דנוסני ביק מר ב חלים לבר וחלו ביה קטוםי חיל לשמעיה זיל חזי חי דעו"ב כינהו זיל סנהדבין פה חייתי לישמע ההוח עו"ב חמר ליה דערב מי שרי ח"ל עו"ב שקיל דמי ינמות כנ ב ישראל לא שקיל דמר משמע דסנד גזל עריב מוחר ובשביל ששמע העו"ב בינ ד מ הוה מחרץ דבריו וייל דרכ אשי הדר ביה כדמוכיח לו רביכא כדבעי בפייולסמוכ מינה דמשיכה בעו"ג קונה כדמשיק שית משיכה בעו"ג קונה שית ואע"ג

ב לקחן עו ב דמפילחיה דרייוסק בוסיה מוכח לה מית חי לחו דשמיעה ליהלרבינה

אלצי קשיא. סדי בים יכים לקים: ריש היא, דחמר במחני לוכב לח הני הדכ ביה - סבל משות קונות: מודעינן ליה. דע שמם חמוי-סופך להפרע מתך: בעושה מעשה עמך. נעמך דרשיכן הכיוהחי נ שומר מעשה עמד הוח דכחיב (לפניה ג) שחרים ישרחל לח יעשו עו

שרה שורולת ידברו כוב: אייקר מלחא. וכי לסזוכ: בר אודועי הוא. נחמים וכי היה לכיך להודיעו שהוח נפרן מן השקרנים והלא חלמיד סכם סיה: ליה אביי אסר אורועי סודעינן, ליה דכתיב °ונשיאסמי ערבון. מקלח המעות נתן לי כ פיסוק מכונס: הוא סבר כנגדו הוא קונה. אי מכיכם קכקע הוא שנקנים בכסף קונה קניין גמור ומי מכירה משלשלין הוא קונה כנגדו להחח" כמי בפרע: ור' יוהגן אפר כ בקרקע לקניין גמור ובמטלטלין לכי מי שפרע: הנותן ערבון. כה ד לההים דלעיל דזה חינו פריעת מה מעות שקורין חיירים חלח עד: ומשכון לקנום לם כמחד עו פרתה בלעיו: ר' יוםי למעמיה דאבי נככח כתרת בפרק גם סשום (" קסס ל): אסמכתא קניא. מניה גחמה שחדם מבטים חם סביכו לבה עליו שחם לח יקיים חנחו יחן וכך: דיו שיקנה כר. לא זה ימהן ולם זה יכפול מלם לם זה ונה :" יכולין למזרי תלקיים תן המכיר' כנג הערצון ומחדים על השמר: בד': שחינו קונה חלח כנבד ערבונו: בוב שאמר לו ערכוני קין. יקנה כו כחט לו בחוכח חסילח פירשין והסי עליו מלוה חלח בתורח בערבון זי יקנה את הכל והם לאו מנחת ביר אבל מוכר לו כוי. געתן לו מהן -מאות זה לשם סמילא פירעון או סהג קנה כר וההים דמיפנגו בה כב ורב יותכן כי החי גונה הוח שוה הערנ תחינת הדתים הפירעון כל פיסוק ?

יהב לים סחם: כאי לאו. כי כב אלא דחמר רשביצ דקרקת הקטי בכסף לגמרי דווכי יהיכ ליה מקצח מעי סחם קנה לגמרי הוא הדין למטנטלי הקטים בכסף לענין מי שפר בסחתי קני ליה עירנון לכוליה לחייבו בתי שפרע: לא קוה די כוליה. לקצל מי שפרע חם נחן לו כנוד ערצונו: ומיש. מסלטל לעניין מי שפרע מקרקע לעניין קניין גמור ומשנינן קרקע דיפה כו הככף בקניינו לקנות לבוורי קניין גמור מלחזור יפה נחי כם תקניי פריעתו לקנות הכל חבל מטלטלין שהורע הכסף בהן דחי פרע הכ כח קני חנה נקבל מי שפרע בסתמה נמי כה קני פרעון מקנה נכו לקבל מי שפרע על השחר חלח כעד הערבון: המלוה על המשבי אין שביעית משכטת. דכח קריכה כיה כה ינום שהרי היני חוככ כלום: אלא פלג. מלי המונ: אינו משמט. לקוון מפרש לה: אילימא. דחינו משמם כנגד סלי הסוב שהוח חופם משכון עליו חינו משמע חבל משמם כום כשחר: מכלל דרבי יהודה הנשיא. מחם למימר דביון

דאינו משט נו כנגד הלוואחו משמע כל החוב נחמיה:

דרב אשי סבר להך דרי יוהגן לם הוה מייתי ליה מיניה ומסתמא מההיא דפי שני דבסרות נמי הדר ביה ובסרק בתרא דמם׳ ע"ב (ד' סג מ) ביי ועי בעייב רב חסדת בשטים דונה כוחית וחית ספרים דלת ברס ליה": בעושה מעשה עתך. לת מקרי התי שושה מעשה עתך לענין שיהיה מוה ם א פים בקלנו בחנם כיא לקלנו על המקח הזה במי שפרע: דבי חייה ברבי יוסף בר אודועי הוא. דהיה יודע מחניחין אלא היה רולה לקבל לטוחא קודם שיפבי י לקשן פו מ היוקרם: אבבוד לך ערטיקד. אינו מומר שימזיר לו כשליי בנועות דחייב לונה יקנה הנוקח לדיי כנבד ערבוט חלח חונור חכשול לך בנוקח שיחן לו כשליי ביב הפה 6 המקם כנגד המעות שנתן נו דיי חומר דיו חם קונה המקם על כרסו של מוכר כנגד מעות שנתן חבל הלוקם אם יכלה לא יקס כיא מעות כי ילפי ספו ב מדכים איני חפץ בתעם מקם: בובון שחיל ערכוני יקון. רשב"ב מפרש דפלתי ד"י ורבי יוסי שלא נחן לו אוחם מעום בחורת פריעה אבל חם נהן בי בי ב חותם מעות בתורת חחילה פריעה קנה ומחזיר השלר לכ"ע היינו דלא כרב ופרש"י ערצוכי יקון שאמר שיקנה לו ערבונו כנגד כל המקם חיוני לסנומימד ב דהת עדיף מנתן לו מחורה פריעה דקנה הכל כיון בפיי בהדית שיקנה הכל ותם נפרש ערבוני יקון כנגד ערבונו לכד יקנה לו מן המקם הב כן לרבי יוסי אממי כופל לו ערבונו לכן ייל שלשון ערבונו יקון משמע שערבוני יהיה קנוי לך אם אחור בי וגם נשמע יקון שיהא קינה

נשפם שיו יותר ווכדי בערכון אם מסור כך דהיינו כחינו ח"ל בהדים תכשל ערכומי:

מודה כני יוטגן במתנה שעטת. ויוקר נמי הרי כום תמנה שעמת: עין משמם ודוור והפקידו אנט. כית לתפרך אי ככי מאי למימרא אלא דכלאו נד מצוה סכי מרק שפיר מסיפה: אלא לפיני שוער סגם נמי

כל כת. *וכל דלתכ פי כלותנין (דף ם ב) סול שלך והבל מעום * פי פיד פיי

שומר שנם סיינו תשום דמעיקרם סים מו ק"ק נ שומר שכר וכשחיל מול שלך לם לפלק מ מחמי פים עלתו לבתרי תשתירה קחתר שלח מכני במימין רובלום הלכי שלח יהיה שומר שכר: בל כם כימה קווד לה מיצעים כרי. יד וקונג מם וכל דלמר מרק הפרה (דף מו שם

ושם) ככנים ברשות בעל הפנר שייב כי לומר עד שיקבל עליו ביה שמירה ב מייםי פין ים לותר דשתעתק לתים כרבי דשונוחל מהלי מכיכה החם מסיק הלכחל כרבי ולעיב דרב כלכה ח קמב כחם מסיק כלכחת כח"ק קיישם לן מושיע מים כשמואל בדיני לבבי רב ועוד דאפי פיתן כד לרבכן דמסייבי היינו לפי שחבר ליה סעיף ז כנום שוכך דמשמע ומשמכנו מצל כם

ביחה קמך שלם שנתו ששמירם לבמרי": " [ועי היפינ כתוקי בניק

מי מ ניים

ל פיין סופפרי לפיל למ דיה

אלא משכון דנקים למה ליה אלא לאו שמע מיניה מאי אינו משמם דקאמר רבי שמעון בן געליאל אינו משמם בכולו ומאי משמם דקאמר רבי יהודה הגשיא סלהד פלנא רלא נקים עליה משכח ובהא קמיפלני דרבן שמעון בן נמליאל שבר עוגד כולו הוא קונה ורבי יהודה הנשיא סבר כנגדו הוא קונה לא מאי אינו משמם דקאמר רבן שמעון כן נמליאל להד פלגא דנקים עליה משכון מכלל דרבי יהודה הנשיא סבר להך פלנא דנקים עליה משכון גמי משמם אלא משכון דנקים למה ליה לזכרון דברים בעלמא רב כהנא יהבו ליה זחי אכיתנא לסוף אייקר כיתנא אתא לקמיה דרב אמר ליה במאי דנקימת זחי הב להו ואידך דברים נינהו ודברים אין בהם משום מחוסרי אמנה דאיתמר דברים רב אמר איןבהן משום מתוכרי אמנה ורבי יותנן אמר אניש בהם משום מחומרי

שמעלים שלוה את כנו למזור נתנחו ויק אמנה מיתיבי רבי יוםי ברבי יהודה אומר מה תלמוד לומר "הין צדק והלא הין וחפר ופקי בכלל איפה היה אלא לומר לך ישיהא הן שלך צדק ולאו שלך צדק אמר אביי פס נדים ההוא ישלא ידבר אחד בפה ואחד בלב מיחיבי ירי שמעון אומר אעים שאמרו וממוסל] מלית קונה דינר זהב ואין דינר זהב קונה מלית מכל מקום כך הלכה אבל אמרו מי נ הימי פיה שפרע מאנשי דור המבול ומאנשי דור הפלנה הוא עתיד ליפרע ממי שאינו עומד בכלסי זשם שפרע הגמי היא דתנן 'מעשה ברבי יותנן בן מתיא שאמר לכנו צא ושכור לנו פלכי ינ פועלים הלך ופסק להם מזונות, וכשבא אצל אביו אמר לו בני אפילו אתה עושה י הייני פס להם כסעודת שלמה בשעתו לא יצאת ידי חובתך עמהם שהן בני אברהם יצהק פיב כלי ו ויעקב אלא עד שלא יתחילו במלאכה צא ואמור להם על מנת שאין לכם עלי אלא פת וקטנית בלבר ואי, סדר דברים יש בהן משום מחוסרי אמנה היכי א'ל זיל הדר כי חייםי כיה בך שאני התם דפועלים נופייהו לא סמכא דעתייהו מאי פעמא מידע ידעי דעל מהלי אכינה

אבוה סמך אי הבי אפילו התחילו במלאכה גמי התחילו במלאכה ודאי סמכי דעתייהו עפין מג אמרו מימר אמר קמיה דאבוה וניחא ליה ומי אמר ר' יוחגן הבי והאמר רבה בר פת"פ סית בר הנה אמר רבי יוחגן האומר להבירו מתנה אני נותן לך יכול לחזור בו יכול משימא פימן יו אלא ימותר לחזור בו אמר רב פפא ומודה רבי יותנן יבמתנה מועשת דסמכא דעתייהו פניף הבי נמי מסתברא דאמר רבי אבהו אמר רבי יותנן לישראל שאמר לכן לוי כור מעשר ז מיימי מס יש לך בידי בן לוי רשאי לעשותו תרומת מעשר על מקום אחר אי אמרת כשלמא מנכה ג וניי לא מצי למיהדר ביה משום הכי רשאי אלא אי אמרת מצי למיהדר ביה אמאי רשאי נספרינודע אישתכוו דקא אכיל טבלים, הכא במאי עסקינן כנון שנטלו ממנו וחזר והסקידו אצלו ונכית סתנ אי הכי אימא סיסא נתנה לכן לוי אחר אין לו עליו אלא תרעומת ואי סלקא דעתך מים פר הנם כנון שנטלו ממנו וחזר והפקידן אצלו אמאי אין לן עליו אלא תרעומת כיח דמשכיה פניף ע מסונא אית ליה נביה אלא לאו שמע מינה בדלא נטלו ייומע מינה הדיוא נברא דיהב זוזי אשומשמי לסוף אייכר שומשמי הדרו בהו ואמרו ליה לית לן שומשמי שקול זווך לא שקיל זוויה אינגוב אתו לקמיה דרבא אמר ליה כיון דאמרי לך שקול

זוזך ולא שקלת לא מיבעיא שומר שכר דלא הוי אלא אפילו שומר תנם נמי לא אנכונוסינ מ הוי אמרו ליה רבגן לרבא יוהא בעי לקבולי עליה מי שפרע אמר להו הכי גמי אמר בלעיל מס ס רב ספי אמר ליה רבינא לדידי אמר לי הרוא "מרבגן ורב מבות שמיה ואמרי לה עיש לקמן רב שמואל בר זומרא שמיה דאי יהבי ליה כל חללא דעלמא לא הוי קא משני מו כ בדבוריה בדידי הוה עובדא ההוא יומא אמניא דמעלי שבתא הוה והוה יתיבנא ואתא ינקמן פנ ל

ההוא נברא וקאי אכנא אמר לי אית לך שומשמי לזבוני

וסכון לתנה: אסילו שומר חנם נמי "א הוי. ולפינו סשעו בשמירתן סטורין: והא בעי לקבולי כר. ודילמה לה הוי מהכל והישחכם דוחי דידים הום: הכי גמי. הו ששלם "פנחרין נו שותשעין לו יקבל מי שפרע: בדידי הוה עוברא. הוחו מעשה דשותשמין על ידי היה ולא כן היה שאילו קיבלחים לחת השוששמין לא ב ביש סייםי שדה כו בכל סללו של עולם ולא פל כן כאט לדין אלא כך היה:

זלא משכק דתפם. למלי מסם לם לל לסיום מפנין מסם פויו בההים מיהם לם קרינם כיה לם ינות: אינו משממ בכולו. כלומר זים משמם כלל: מכלל דר' יהודה כר. קומים הום: במאי דנקימת חי הב להו. וסי לם מקכלם מי שפרע: ואידך. המותכ: דברים ינהו. צלם תעום כב למעמיה דסמל בחה את

מנדו הוא קונה: הין בכלל איפה. שההין יכ לוגין ומיפה ג' סמין שהן ביכטנק: אלא שיהא הן שלך כוי. לומר כשלחם מדבר כן או לאו קיים :נכיך וכלדם לותם: שלא ידבר וחד בפה כר. נשעה שהום מומר ידבור לם יכם בדעתו לשנות חבל זם כשתנה השער לחשר זמן והום וחר בו לפי שינוי כשער חין כחן וסכון לתנה: אבל אמרו חכמיי בר. זיםה קחני הפחד בו מין כום סכמים וסה היתנו חלמה יש בהן משום נמוסכי למנה: תנאי היא. דמשכמן כי יוסכן כן מתים דפליג: פעשה ברי יותנן כוי. משנה היה נהשוכר הח בד שלח יחחילו המלחכה ולמסוק להם יש

מונוי קלים: לא סמכא דעתייהו. בל דברי הכן: מימר אמר קמיה. :כר כודישו מה פסק לנו ונחרלה: זי אמר רבי יותנן הכי. דים נדנכיי ופום ספכון אמנה: יכול לחזור בו. קשים כן יכול פשיעם דסח לח משך מין כם כביד לכופו מכמ ודמי על וכסיך מוסכ לסוור בו קלמכ ולשמועינן: המפילו ספכון ממנה ליכח: מודה ר' וחנן במתנה מועמת. שלין מוחכ סאל משום דמתכל דעתיה דמקכל ודבוכיה וכי חתל מוחל כפזול בו מתכה שרובה קאמר דלא סמכא ינוחים דמקבל לקיימים לדיבורים. יבן לוי. כל לוי קרוי בן לוי: כיר זעשר יש לך בידי. שעישכתי .שיכותי ופתנט לך: תרומת מעשר. והלרי מסרים מעשר לכהן מעשר מן מעשר: משום הכי רשאי. שים כו (ממוך על מה שכחוב (נפניה ג) ומכים ישכחל לם יעשו עולם ולח לבכו כוב ולם ימכנו ללוי מסר והם ותנה שעעם היה שחין לשכחל מעשר זה חלח מובת הנחה שהיה :ידו מססילה למת לכל בן לרי שירלה: זין לו עליו. מין לו לכן לוי כמשון בל יפכחל זה: אלא תרעומת.

זהכטיסו בתוסלת נכובה: אלא שים

דלא נפלו וים נדנכים מפוס:

מה לי הן ומה לי דמיהן אמריי מה לי דמיהן ומה לי

הן נמי אמרינן לופוסקין על שער שבשוק ואעים

שאיזלו איתביה רב ספאורב הונא בריה דרב יהושע

לרבא כולם אם יש לו מותר אם אין לו אסור אמר

להו להחם הלואה הכא זכיני רבה ורב יוסף דאסרי

תרוייהו מים אמרו רבגן פוסקין על שער שבשוק ואעיפ שאין לו דאמר ליה "שקילא טיבותיך ושדייה

אחיזרי מאי אהנית לי אי הוו לי זחי בידי הות מובנינא

בהיני ובשילי בזולא אסר ליה אביי לרב יוסף אלא

מעתה מותר ללוות סאה בסאה משום דמצי איל

שקילא מיבותיך ושדייה אהיזרי דאמר ליה המי

דקדחי באכלבאי איל החם הליאה הכא זביני אמר

ליה אדא כר אכא לרבי והא בעי למיתב זחי לספסירא

איל - דקא יהיב ליה נמי רב אשי אמר זוזי דאינשי

אינהו עבדי ליה ספטירותיה: רבה ורב יוסף דאמרי

תרוייהו לקאי מאן דיהיב זווי אתרעא חריפא צריך

לאתחזויי לבי דרי למאי אי למקני הא לא קני אי

לקבולי עליה מי שפרע כי לא מיתחוי גמי מקבל

עליה מי שפרע פלעולם לכבולי עליה מי שפרע

וסאן דיהיב זחי אתרעא [חדיפא] לכי תרי תלתי

יהיב אי מיתחזי ליה סמכ' דעתיה ואי לא אמר

ליה אמינא ראשכחת פירי דשפירי מדידי ושקלת

אסר רב אשי השתא ראמרת משום מסמך דעתא

יאפילו אשכחיה בשוקא ואיל סמכא דעתיה: אבר

רב נחמן יכללא דרביתיכל אגר נשר ליה אסור ואמר

רב נחסן סהאי מאן דיתיב זמי לקיראה וקא אזלי די

ד' וא'ל יהיבני לך ה' ה' איתנהו 'נביה שרי ליתנהו

נביה אסור פשימא לא צריכא מדאית ליה אשראי

במתא מהו דתימא כיון ראית ליה אשראי במתא

כעד שיבא בני או עד שאמצא מפתח דמי קמיל

כיון ד חסרי נוביינא כמאן דליתנהו דמי: ואמר רב

נחשן האי מאן דאחיף פשיטי מחבריה ואשכח ביה

מופיינא אי בכדי שהדעת מועה מיחייב לאהדוריה

ליה ואי לאו מתנה ^בבעלמא הוא דיהיב ליה היכי

דםי בכדי שו דעת פועה אמר רב אחא בריה דרב יוסף

פין משסם ופושקין על שער שנביק חש כ שחין לו. פייה וחים מתני בים ילם השער פוסקץ זיכה לוניד חין פוסקין על שער שנשוק ומוקי

לווחניי באכלבאי וארבי ולא כיה לו לפרש כן דאפילו לרכי יוסק ם מים כים דחתר לקתן חץ פוסקין על בער סנסוק תודם דלם ביי חרעם

שהלכיי שלום לומיך כילי החי כמו חכלבהי וחרכי ופיי הלכה מ וכח בעי חלח כדורמום ולח חמר כי סמנ למרוקלי יוסנן דמין פוסקין מלח נשוק של שוש"ע ""ד עיירות וח"ת והיכי שמעיכן מכי יכחי סימן קעה לפוסק על שוק של עיירות ולח בעיק דוכמום וייל דהכי דייק מדחמד כבי ב מייתי פ"י יכלי מה לי הן מה לי דמיהן דיכול מהלכוי מלוה לכרוע לו דמים כמו שיכול לפרוע לו הלכה ו סטין משום דמן הסטין יכול למטוח בה מיים: בם דמים כינ פוסקין הפיי על הוק של פיש הלכה ה עייכות דיותר יזדתן לבעל המעות סתג שם לקטח סטין חפיי בשוק של עיירות טושייע ייד ממה שחדמן לבעל סטין למכור חפיי שם פעיף כ בשוק של תכלבתי ותכבי: ואבור ד ה ו" מיותי ליה יהיבר לך סמשי בורות. פיי לזמן פכ"ב מכלכוי פלוני איתנהו שכי ליתנהו אמיר אבל מכיכה הלי די בזחי שכי למסוק כיון בן השער סמנ עבין כנ דפוסקין על שער שנשוק וח"ח ממחי לפ לפור נפפוק ממשי בוחם מלי שנה משכשה דכ"ל גופים המכ לקנון (דף בייתי ב"ח סה ב) ערשת שרי למכור סמורה שהלכוי מלוה בהמחכי ביוחר מדמים ובלבד שלח ולוה הלכי ח סתב למרון הני (נו) מם מעכשיו בפמות וייל ייד כיון דחוני סכם די בוחם ביי כחיני ס"י קענ סעי ביכם מס תעכשיו בפסות ומים לזמן כ פלוכי ביוחר ולפי זה לח ברי ריכ ח ב מיי שם לקתן שרשה הלה בדבר שהיו שותחו פיע כלכה ו ידוע כבון פכה מו טליח הנו. פירוח פתג שם חם יכל כשער חפור נעשית חהן פושיע ייד טוכסא: מוהו דחיווא כעד שיבא בני פייקשבפעיו דמי קמיל. וחית וכח כב נמון מסק מיישם פיד לקמן בשילהי פירקין (די עה ה) כהלל הלכה ו פתנ דחפר עד שיבח בני וייל דודחי דכך שם שוש"עי הלוחה חפור חפילו פחה צבחה חצל ס'ת פיי דגנ דכך מקם ומתכר כי הכי שרי אפיי הי פעיף ג בחרבע דחי לחו הכי חקשה דחפילו כבכן לקתן לח שרו חלה מעם בפחם

הבנ סחה בסחתים לח הלח כדסרישיי דדרך מקח וממכר שכי שפי סמש בדי מדכך כלומה מפילו סמה בסמה דהכי שכי לכיע ומים א שנח כנ ב דספי היל לחחריי הכח דפוסק על הגדים דדוויה טפי דהרי מקח ביפה כני ב וממכר ורל דפוסק עמו על הגרים לא שריכן אלא לפסוק עמו בשער ביה מנ ב לקומות חבל לפסוק שוי שיחה בסמשי לה כיון דחכתי לית לים ב עי מוספום שעדיין לריך חיקון ומי מוזיל גבי כולי המי מחזי כחגר נמד חכל בינ עה ל כשים לו מותן בעין חלא שתסוםי ביאת בנו או הבאת תפחם תוחר דים לני חפיני שו שתשת בתרבע והיק נעשה כעד שינת בני ושרי הכת

לשלי עלמה כדדכי החם לרכק: בעישורייתא

מה לי דמיהן מה לי הן נמי אמריי כר. נחמלי התגלי כמי ממיצי השעי פוסק עשו ומעים שחין פירוח בידו ובלבד שיחן לו זה מעוד דכי היכי דחם היו דתי המעות הכלו בידו והיינו הפירות הוי מותנ ס"כ כי הוו המשוה כידו מוחר שהמעוח ודמיהן שין דמה לי שוב

מם סיו החיטין שהן דתים נתשות הכלו בידו וועכשיו שהן עלתן בידו לף הוא יכול ליקם בהן פירות ווון הטעם הזה פוסקין על סמך שער שנשוק והוח שער היולח על ידי סמרים המביחין חביחה לשוק בכרכיי ומע"ם שחין פיכוח לוה וח"ח ושנחיני הים זו (לקוון דף עב ב) ילח השער פוסקין איכא לוו"ד לקתן אין פוסקין על שער שבשוק ומוקי למחכי בחכלבחי ומכבי דמתני כחו שער בנשוק תני אלא ילא הבעד בחמא כא דמפני לישכח ונקט למימר מה לי דמיהן נה לי הן משום דנשעת פירשין ה המעות שמשנם נו דמי הפירות וניי למינור מה עוב הן מדמיהן כי היי דהן שכו דמיהן כמי שלו ונשני הפיסוק טתן כו זה משח לקבל מכי כדמי המעות ומיקרו הפירות דמי: של מעות ושייך למימר מה עוב דמיה של מעות מכן כי כיכי דדמיהן בד לם היו הפיכות בידו הן נתי כי ה כן בידו שכו קלכו של דכר לב הפסקה נמשך אנל לוקח לשון הפירע כמשך אסר המוכר גני תנחי לחב פוסק ונוחן לו דמים נקנג כנגד סיפין כלכך כסיפין קרויין דווים הו לוקם דמי משוחיו וגבי פרשין המשי שום פורע הוו דמי הסניין שוה סייב כו: אין לו אסור. בסם דרבי חושעיה היני ושילי. מקומות הן סהיו סמוכי כפוננכדיתה שהיו לבה וכב יובי יושבין כה כנומר נכל מקום הול מהו סבינותיו בדתים הלני: המי דקה באבלבאי. בחמים וכי חם הנחת: סיטין שלי במולכי כלום היו גשויי יורדין עליהן שיהיו לותסות נהן נונב

בעישורייתא להחקלקל נישנה חחרינה דקדםי לשון חתיתוח כתו (ישעיה בד כקדום לם: והא בעי לפיתב זוזי לספסירא. היכי מנוכיק ה־ אהני לפסוק על שער שבחוק והא אהני דבעי לתיחב זוזי לספקיה סרסור שמנקש למוכרי סיטין נמלה משחכר זוזי נסקדמח המעוח וסשני דיהיב. נכיך הליקה ליתן למוכל דתי הסלסול: דב אש אמר לא צריך זחי דאיניש עבדי ליה ספסירותא. הפווכן סולכין אנל בעלי סתעות לסוליך לו תכואה: האי מאן דיהיב זון אתרעא הריפא. הפוסק על הפירו' עד שלח ינח השער הנדור הני שער הגכיר שהוא סמוך לקליר בהלקועות. מוכרין בצלא זה כל"

חה סחתים וחון מחני (די עב ב) דחם יש נו מוחר נפסוק וחעי שלח ילח השער דקחני הים הוא מסילה לקילרים פוסק עונו על הגדים: צריך הלוקח לאיתחוויי. אני דרי של תוכר שסוא דם חור מצולחו בגורן ונהכי נקים הרעם סריפה שחין פוסקין עליו חלה לתי שים נו גורן דחילו שער הנכור פוסקים אף למי בחיו לו: למוי מיבעי כחי דמתחוי: אי למיקני. ממם בלה יוכל המוכד לחזור: הא לא קני. בהכי חלה חיב מהך: אי לפבולי מוכר עליה מי שפיד אם יחור: סמבא דעתא. דכל סד וסד וידע דעלים קח סתיך כחי לוקם וסמורם מקריותם כיח וחץ דעתו בסוור הילכך חם סור נו מוכ מיכל לווילטייה כמי בפרע: השתא דאמרת. דלי וויתסזי מיסמך דעמל הול: אסיי לא מיתחוי אבי דרי נמי אלא אשכחיה בשוקף כחסר זמן וחיל סזי דעלה סמיכנם חיכם מי שסרע: אנר נשר ליה. שכד המחנה חי מחיל גביה משום המחנה שמקדים לו המשח והמה אין לו למוכר עכשיו: לקיראה. מוכר שעוס: ד' ד'. סלות שעוס כזחם: יהיבנא לך ה' ה. לזמן סלוני וסקדים לו כמעות פביי איתנהו מם בידו מכל מינה בעיר מו מבד התפחם וכום דפוק לתעות שרי דכום לים כשיני עד שיבם בני דחנן בתחני (דף עם ם) דעוכ. דאית ליה אשראי בפהא. כמוכר כזם לף כול כון מעות ומסק עם לפרים על מעום: ואשבה מופיינא. זכ שקינל כמכי מצל בהן דמר מעם שלמו לי סכירו: אי בכדי שהדעת מועה. דליכל למימר מעם המלום כסשבון ולם ידע בהן סייב זה לססירו ל

בעישהייחא

הכא לאו בידו אמר רבא להני בי תלתא דיהבי זְווי

לחד למזבן להו סידי וזבן לחר סינייהו זבן לכולהו

יולא אמרן אלא דלא צר וחתים איניש איניש לחוריה

אכל צר וחתים איניש איניש לחודיה למאן הכן זכן

ולמאן דלא זבן לא זבן אמר רב ספי משפיה דרבא

יהאי סימומתא קניא למאי הלכתא רב תביבא אמר

למקניא ממש רבנן אמרי לקבולי עליה מי שסרע

יוהלכתא לקבולי עליה מי שפרע יובאתרא דנהינו

למקני ממש קנו: היה הוא תחלה לקוצרים: אמר רב

יםחוםר שתים פוסק שלש אינו פוסק ושמואל אבר

ביד אדם אם" מאה סוסק בידי שמים אם" אחת

אינו פוסק תנן פוסק עמו על הגדיש והא מחוסר

משרא בהמה למיבש ולמידש ומידרא יכגון דשרא

בחמה ויבש ולשמואל דאמר בידישמים אפילו אחד

אינו פוסק והא מחוסר מידרא דבידי שמים הוא אפשר

בנפוות': 'ועל העבים של ענבים: והא מחום' מכמר

ועיולי לבי מעצרת׳ למידש ולמנגד כדתני רבי חייא

על הכומר של זיתים הכא נמי על הכומר של ענבים

והא מחוסרי תלת באתרא דההוא דובין הוא דנביד:

ועל המעמן של זתים: והא מחום' מכמר ועיולי לבי

דפי לפידש ולפנגדתני רבי חייא על כופר של זיתים

הא איכא תלת באתרא דההוא דובין ההוא סנניד:

ועל הביצים של יוצר: אמאי והא מחוסר לפופי

ויבושי עיולי לאחונא למשרף ולמיסק סכגון דמלססה

ויבישו והא איכא תלח "באתרא דההוא דובין הוא

דמפיר: ועל הסיד משישקענו בכבשן: והא מחום

מקלו: ואסוקי ומידק באתרא דההוא דובין ההוא דייק ולשטואל דאמר בידי אדם אפר מאה פוסק לפה לי

משישקענו בכבשן אימא משראוי לשקעו בכבשן ו

ועל הביצים של יוצר: חנו רבנן אין פוסקים על

הביצים של יוצר עו שיעשו דברי ר' מאיר אמר רבי

יוםי 'בדיא בעשר לבן אבל בעפר שחור כנון כסר

הנניה ותברותיה כפר שיחין ותברותיה פוסקין אעים

שאין לזה יש לזה אמימר יהיב זחי מכי מעיילו עסרא

כסאן אי כר' סאיר האמר עד שיעשו אי כר' יוםי

למו בידו. מכחן מקשה בים למי הקונטי דפרק זה בוכר עין ששפט (דף כד ל ושם) נכי משפק בקוביה דקממר מחם דלחו נד שצוה מסתכת' הוא ופי הפונטרם תשום דהיכי דתי מסתכהל כגון אם לוכיר ולא אעכיד וכגין משלים שטרו דגם פשום (דף קסם א ושם)

דקמיד על (*לא) דבר כסבור כל זה * רית מ"ו בידו לעשות ומכישל כי מתני לדעתל חב תחוום"ו דלח יהיב לחסמכחה קה מחני דעועה שלח יכם לידי כך חבל משחק בקובים מלכה ינ יד לח סמיך חמידי דלח ידע חי כלם סמג עשין פנ אי כא כלם ואסיה מתני שמע מיניה ולאוין קער מספיקה בתיר ומקני והכה משמע שושיע חיה איפכא דהיכא דלאו בידו הוי שפי שניף א חקמכתה ונכחם לכים דהחם משום סכי לה הוי הסתכתם דחגב דבעי נדה היי בם למיקני גמר ומקני והם' לפי' דבהוהב הלכה ו סמג (לף מס ב ושם) משיב חסמרחה "שיו להסים דמם חני מחר בי שרבוני פיי בחם חיה מסול לדולם מתכיי תגו דבעי למיקני במכ ומקני ועוד דמ"כ היכי מדמה ו מייחי ביט בפי זה בוכר (דף כם ל) לההים דמין מה'תלוי ולוה לסד מהם חיר דהחם לא שייך האי הלכה ג שחנ מעמח וכית בעלמו סור צו והניה מוסיע ייד פיי בספר הישר נבי עונדה דשנים קעה פעיף ד שהמכו זה חת זה בפי במה מדליקין

(דף לח ח) שסקט זה לזה דחי לח וחעמיי מם הקט ליהדרו נכו וחע"ב דים מקומות הלכה ג דקנו בלח קנין בדברים ביולמת כנון . מייםי חם בסנהדרין (דף כד א) נאמן עלי אבא הלכה א כר דבלמן לך מסלוקת וכן (שם) דור לי בסיי רחשך דחין יכול לסוור ט המם דין הוח שיועיל כיון שים להם תביעה זה על זה והם קבלו עליהם כך חת הדין ולח דמי להיכח שחין כי שום תביעה והחם בפרק זה עוכר (מם דף כה) נכי תפריחי יונים משמע כפירוש הקונ' דקחמר ולכיכח דחי קחתר נחול בדעח עלתו סמם דקחתר קים לי בנפשחי דידעני ספי ולהכי הוי אסתכחא משמע היכי דבידו להכוים הוי טפי חבתכחה ומהך דשמעתין נרחה כי דכח דמי דהכח הריח בידו ולח בידו דחעיב דתלוי הוא לקנוח תית כיון דחלוי בחסרים דחם כח ירנו לתכור מתי יקנה הילכך לא במרומקני אבל החם דחין בידו כלל נמר ומקנה וכשהיה

בידו מכל וכל כנון אם אוביר ולא אעביד אי בזים לא במר ומקני כגון דחתר חשלם חלפח זוזי כדלקוון בפי המקבל (דף קד ב) חבל משלם בתיעבל דלם בזים בתר ותקני ועוד פירית דווקל כי ההיל דחם חני סחר בי ערבוני מסול לך וההיה דפירקין לעיל (דף סה ב) דחם חי חתה נותן לי תכחן ועד שלם שנים וההיח דתשנים סשיב מסתכחם כיון דנזים שחין תחכרין חלם נהסתיך סבירו על דבריו שיאמינהו אבל משחק בקוביא אדעתא דהכי קא כבדי שירויחו זה חו זה ובסנהדרין החכיך בססק משחק בקיניה: תני כי חייה על

האמר אף עים שאין לזה יש לזה לעולם כרי יוםי ובאהריה דאמימר עשק עפרא אי דמעיילי עפרא סמכא דעתיה ויהיבלהו זהי ואילא לא סמכא דעתיה: וסוסה עמו על הזכל כל ימוו: השנה: חכמים היינו ימות פומר של זחים. ואם חחתר אמחי לא אמר רבי סייא מילחיה ארישא דעביט של ענבים וייל דאין רבילות למכמר ענבים כמו זחים

לאו בידו. שמם כח ימכרוהו כו: דלא יוחתים. מני של כל חישוחים לכד: סיסומתא. פוחם שכושניין החטונים על ההניות של יין שלוקמין הרבה בימד ומנימין אוחן באולר הבעלים ומוליכין מותן חסת חתת למכור לפנוח ורושמין חומם נדעת שכל הרשומות

נמככות: ובאתרא כר למקני. שרנילין לרשום על תנת שבדבר זה מהח קסיה לו כחילו משך קני: מחיםר שחים. שחי מלחכות: סוסק עמי. וחתים שלח ינח השער דהח יש לו הכל ממוסר שלש כחין ל. דמי: בידי אדם. מס מלמכות שהדנה מסוסר בידי מדם מפי ימה הן פוכק: בידי שמים אמילו אחת אינו סושק. דתי יימר דחתים ויכם בידו להשלים הילכך כחין לו הוח: משרא בחמה. שטוח העותכים נסמה: ומידרא. לזכוק המון לחחר הדיםה נכחת נכום: כנון דשרי בחמה ויבש. דחכתי גדים קרי ליה: האיכא מדרא. דנידי שמים היל שלכיך כום שחינה מלויה: איםשר בנסוותא. ורן כלעיו: על העבים. כולהו לחותבינהו לרב ושמוחל נקיט להוחזיל: מכמר. הוסמם: למידש. לדכוך כנת: מנגד. למשוך סיין אל סנוכ שלפני סנת: כדתני ר' חייא. להמן: על הכומר של זתים. דתנן במתכיחין (לעיל דף עב ב) מעטן מכח ליה חיהו בממני בלשון כומר לומר שכנר נחסוומו: בי דשי. ניח הנד של שמן: להופי. חמולידייר צלע"ו לפון מלפכין כוולד (שבת דף קכם ב) שמבלבלו לפי מידתו מם בדוכות חם קשמת ועושה להן בית קינול: ומשרף. ללרפו נכנשן: בגון דמלסה ויבש. ותכתי נילים קכי לסו לפון בילה מרשקה שהעפר מגוכלת עם המים: וסידק. לחחר שנשרפו החבנים הכי הן חחיכות בכופות ומוליחין חותן מן הככשן וניתנין בהן מעם מים ולוברין לוחם ונידוכות מחליהן כקמם טסון: משראוי לשקען בכבשן. מסהכין וכומין חת כחבנים וחת בעלים והכל בידו וחין מסר חלא עלאכח סשכים': ברא. שלכיך שיהם מוכן

נידו: בעםר לבן. שאינו מלוי וכשהיו מכניסין אוחן אין מכניסין מותן מלח מנובל ועשוי בילים: אבל בעפר שתור. שהוח מטי במקומו אין לריך שיהא כידו שאם חין לזה ישלוה: שכי עיילי עפרא. מסהכנים המוכי ולנכ עמד בניהו ועפר שמור היה: עשיק עפרא. יקל וְסִינו מנוי: סמכא דעתיה. דכנ חסד והסחל יקבל מי שפרע: לא סמבי דעתיה. דילמה לה משכם עפרה וליכא מי שפרע שכוא עלמו לא נפמך עליו אלא נחן על הספק:

תנא קמא אמר רבא

יסות ואם חאמר לשמושל דאתר בידי אדם אפי מאה פוסק למה לי על כומר וייל דכומר הזיחים מקרי בידי שמים: ובפר שימין ומכרוחיה אעים שאין לוה יש לוה. לא מיירי בעסרה דהם מסוסר שלש הוא ואיני פוסק אלא בכילים איירי ומדנקט האי לישנא דאטים שאין לוה יש לזה כדנקם גני פוסקיו על שער שנשוק משתע שיש שער שנשוק לנילים וקת"ל דחע"ם שחין שער לקדירות שנשוק כיון שיש שער לבינים סשוב כחילו ש לו בינים לפשוק לקדירות כשער תוכרי קדירות בזול שהבינים לענין קדירות כעין לקוטות לתוכרי משמם מי כפי מפי מין הער יכול להיום דמשיב כים לו לפי שדרך יולרים דיופי מהדדי שיש הרבה מהם: * יבוד לומר לו חן לי ששד לממי כום פו פן כי משוהי. חין זה מעמיר מלום ע"ב סירות כיון דנתוכת מקם טתן לו משות חסילה וחפי מי שפרע ליכח דדעתיה דלעיל דעכב

דלמא

דחינשי חתרעם זילם כשטרו דייים על ענם לקבל פירוה לחתר זתן:

יש להן זכל שכבר נרקב ונישוף ביתיה

הגשתים ונעשה זכל חכל כיחוה

הגשמים לח: וסוסק עמו כשייר

הגבוה. לכוכה תחני קחי שלייך

למסוק עמו שחם יחלו ויפחתי דייי

השער ויננה שער הפירות שיהני

יותר בסלע שיחן לו כשער הצל וחם

לח פסק כן יקכל על כרסו כבניר

ספסק: ההוא נברא דיהיב יייי

לנדוניא דבי חמוה. ופסק כם

מוכרי כדונים חכשיםי הנטח ריהו

להם מעוח להיות מוכניי ליום כ

נדוניא. וככה כסוור שחין ו יי

רולה לקבלה בדתים הללו: ב די

קהדר ביה. כשליט מקיים - -

ליחן כשער הזול: וממאי. זו יר

דתלריך ליה לפסוק כשער הביה מפינו לרבכן קמתר דשלינו בים

דר' שתעון בפר' הוהב (דף ה: -)

וחמכי דכוקם יכול לסזור נו כו ייב

וחין לו עליו חלח מי שפרע בי ד בו חם בכח כשחנה השער ול. ני

הכי המדיכן במחנייכי נסחנה הדבה

וחיכת לתיתכ הוחיל ולא נחן הרב"ח

על תכת לקבל עכשיו חלח לי בד

זמן וכתוך כך נשתנה השער דעי ים

חחרעי זיכח כוח כח חתריכן דכי

אלא אם כן פסק נפירום שער הנויה

דשקיל כהשתחוחינה שקיל כמעיקה

חר יקבל מי שפרע: דילמא שחוד.

דאשר מעות קונות. ונני מוכר

דתקון כבנן סוכה כי כח משיך ניני

ותקבל תי שפרע חבל נוקח לח "

דחלרכה לפרושי: ר' שמעון

ועשחו ממיו שליח לפסוק:

ימות הנשמים איכא בינייהו. מנח קתח כל יתוח הפנה כ

ופליג עליה רבי יוסי וחותר לח שכח יתוח החתה ולח שכח יו

כנשתים עד שיהה לו לתוכר זכל בחשפות וחכתים מחירין "ם

על פי שחין לו ים ללחרים חם ימוח החתה הן שהכל

ז דו נשד

עין משפט דלםא רני שתעון היו כר. מכל לרכון כין סבי, ובין לא ספק שקינ כדהשתם וניסם ליה לחוקתה כר' שתעון ספי דהשתח לח הרי חלח שני מחלוקת דרבנן דרבי שמעון כר' יהודה

מנ ג'תיים דתחניחין מכל חי תחניי רבכן הים חיכם שלם מסלוקת בלח ספק מהלכו' מנוה דלרבי שתעון חין כנוקח יכול לחזור ילוה הנכה ה בו כלל חפילו חם הוח כולה לקבל פתב לחרוקתנג תי שפרע ולרבנן יכול למזוד בו וקחי סימן קעה בתי שפרע ולרבי יהודה חפילו תי ספיף ד שפרע ליכח ועוד דסבכח הוח דלכבנן דרי שמעון כיון דלח נחקיים המקם ד ה הייי שם בשעת מחן מעות ויכול לחזור הלוקם פחנ שם חפילו לח החל חלח שהיה בתי שפרע מוביע ייד חם כן כשהחל השער הפינו בתי קסג שפרם כח יהיה דדעתיה דחינים פשיף ד מתרעה זילה הכל לרבי שמעון דבנר דלוקם כח מלי הדר ביה משורת ניהכי חי פסק כשער הגבוה הש"ם שקיל כדהשחת חי לחו שקיל " הוהג דף כדתפיקרם דביכה כתיתר לדידים פד ב מו ב לישקול כדהשתה משום דדעתים בנעינ הח ל דכוקם לחרעה זילה דהרי נחקיים ויף מכ ב המקם מסינת נחינת המשוח לענין שכח יוכל לסזור חפילו יקבל עליד

> תי שפרע: ותיפוק ליה דפלים שהוה. חרב ספח פרין דחמר לעיל חכח כתי לקבל תי שפרע קחתינה ופריך דכל שייך תי שפרע בשכים ולשון חיפוק ליה ים כייםב דהיק דנהי דלח נתבטלו דברי רב פפח מחתח קושים של דבינה מכל מקום חיפוק ליה דבוייה שלים:

ימות הגשמים איכא בינייהו: וסוסק עמו כשער הנכוה: ההוא נכרא דיהיב זחי לנדוניא דבי חסוה לסוף זל גדוניא אתו לקסיה דרב ססא אסר ליה לאי ססקת עם: כשער הגבוה שקיל כהשתא ואי לא שקיל כי מעיקרא אמרו לית רבנן לרב פפא ואי לא ססק שקיל כמעיקרא מעות נינהו ומעות לא קני אמר להו יאנא נמי לקבולי עליה מי שפרע קא אסינ' אי פסק כשעי הגבוה מוכר קא הדר ביה מקבל עליה מוכר מי שפרע אי לא פסק לוקחקא הדר ביה מקבל עליה לוקח מי שפרע אמר ליה רבינא לרב פפא ומסאי דרכגן היא דפליני עליה דרי שמעון דאסרי מעות לא קנו ואם" הכי אי פסק כשער הגבוה שקיל כרהשתא אי לא ססק שקיל כדמעיקרא דילמא "רבי שמעון היא דאמר מעות קונות וכי ססיק כשער הגבוה שקיל כי השתא אי לא פסק שקיל כמעיקיא משום דקני להו זוזי אבל לרבנן בין ססק בין לא ססק שַקיל כי השתא דרעתיה דאיניש אתרעא זילא אסר ליה איסור דאמר רבי שמעין בחד תרעא בתרי חרעי מי אמר דאי לא תימא הכי מי שפרע בלוקה לרבי שמעון לית ליה וכי תימא הכי נמי "והתניא מכל מקום כך הלכה אכל אמרו חכמים מי שפרע כר מאי מכל מקום לאי דלא שנא לוקה ולא שנא מוכר מקבל עליה מי שפרע אלא כי קאטר רבי שמעון בחד תרעא בתרי תרעי לא אסר אסר ליד רב אחא בריה דרבא לרב אשי ותיפוק ליה ידשליה שוייה מעיקרא איל בתגרא דובין ומובין: מתנר׳ ימלוה אדם את אריסיו הטין בחשין לזרע אכל לא לאכול שהיה רבן גסליאל סלוה את אריסיו חיטין בחימין

לזרע ביוקר והוזלו אי בזול והוקרו נוסל מהן כשער הזול ולא מפני שהלכה כן אלא שרצה להדמיר על עצמו: בבן' תני רבנן מלוה אדם את ארימיו חמים כחמים לזרע בדיא שלא ירד אבל ירד אסור מאי שנא תנא דידן דלא קא מסלינ בין ירד ובין לא ירד ומאי שנא תנא בראדקא ספלינ בין ידר ובין לא ירד אסר רבא ר'אידי אסברה ניהלי קבאתרא דתנא דידן אריסא יהיב ביויא בין ירד יבין לא ירד כמה דלא יהיב בורא מצי מסלים ליה וכי קא נחיק לבציר מהכי קא נחיק באתרא דתנא ברא מרי ארעא, יהיב כזרא אי לא ירד דמצי (") פי מסליק ליה כי קא נחית לבציר מהבי קא נחית אי ירד דלא מצי מסליק ליה אסור תנו ל"הסדר כים מכייםינ (") זחי (חף) כיכה רבנן אומר ברם לתבירו

נשחנה השער ותשום הכי כי נבחנה כשער נתי כוחיב ותשוח קוטה :ה

מבי הדר ביה החי בוקם דמחני דקט ביה זרוי אבל ברבט דחמרי אףבוקס יכול בחזורבו אפיבו בשנה שבא נשחנה ובא קני אבא בק מי שפרע היכא דנשתני השער והוא לא נחן תעום אלא ע"ד לקבל אחר אתן איתא לך דתי שפרע נתי ליכא ואפילו כא פריש: דדב "ה דאיניש. שפוסק עד לפרה זמן: אתרעא זילא הוא. מס ישמנה נמוך הזמן: אישור דאשר רבי ששעון. דלוקס לפ מני הדר ביו: בהר תרעא. כגון שכח נשחנה השער חו השוסק על מנת לקבל מיד ונשחהה וכתוך כך נשחנה השער דכי פסק לחו חדעתם דתי של זילה פסק: בחרי חרעי. כי מסניחין: מי אמר. מודה הוא דמוזר ואין עליו אלא מי שפרע וכי נמי אוקמח לה כרני שמעת להיונ מקללת מי ששרע מלריך לה לפסוק כשער הגביה ואם לא פירש ומחר צו מקבל מי שפרע והיה לרבק דבתרי חרעי לא פליני: דא' לא תימא. דמודי רים נחרי חרעי דלוקם יכול לסצור כו ויקבל מי שפרע: דית ליה. נחמיה: התניא מכל מקום כך הלכה ב". וכ"ם קחמר כה בפרק הזהב: ותיפוק ליה. דחין כחן הי שפרע חכל לוקם כדוניה זו דהה שלים שויה של בית סמיו עשחדה שיים לשבוק וחתיו חיזר כו ומה כידו של זה לעשות שכיד תקללין אותו וחתום נתי לאו כר קבולי תי שפרע הוא דתלי אתר היה כך נסביק כשעד הגבוה ולחקוני שדרחיך ולה לעוותי ובדבר עיות במה שהיה עליו לחקן לה נעשה שלותו: בחברא דובין ושובין. לה בנים (") נפ" הי נעשה הלה הוה פסק עם מחנו ומתנו פסק עם החרים ותשחכר (") היכ לה פסק חתיו עתו וזה פסק כדי לתוכרה לפתיו ולהשחבר: מתנ" חסין בחשין לודע. סלה בסלה ובגמלה מפרם מעמה: שחיה רב. כלותר לכך הולכך לשטח משנה זו לפי שהיה כיב מסייב שחם החל נועל מהן כשער הזול וחשמועיקן מחליחין לח שהלכה כן חלח שרלה להחמיר על עלמו: בכן שלא ירד. עדיין לח ירד החרים לחוכה לעוכדה כשום עבודה: אבל ידד אסור. כדמפרש וחזיל: רבי אידי אסברה לי, פירש והכיכה לי: בידרא. הזרב: סצי סשלק ליה. כים הילכך חפילו יכד וכבר חדשה הוחיל וביד ביה לסלקו בשביל שחין לו זרע כשלוה ממע וזורע וכשיוקרו חעין יתן מבין אין זו הנוחה אכל כבליד מהכי כסית הדי הוא כיורד לתוכה מעכשיו עית שיטול ביה הזרע תחלה מחלק המגיע לארים והחרים יעול השחר בשכר פרחו ויעול שחות משחר חריסין כשיעור הזרע ועינו כן ירד שיעול שפוח משחר חרישין כשיעוד הזרש: סדי ארעא יהיב בדיא חם היה קרקע שלו יעם ושינה מתוכנ בעיר להשיל על החרים הילכך אם פסק כן עתו בחשילחו קידם שירד דתני מסלק כים 🧓 נסיח לכליר מסכי נסיח ואין זו הלואם אבל ירד ומחסלמו לא ססק פתו שיהא הזרע שלו ואסר שיכן ביי

משליו ע"י קבלת דמים שו מתנה שין ירידתו עכשיו לתוכה דכימא לכליר מהכי נסית ושלושה היש נביה וששור:

ק ענפים. שה סים חותו יעד עלונו של פחק דופילח ולח סיחה עין משסם ידו במעל כלל ולכך קילל: האי מחן דחסיק ברקחח דנסרם. גד מצוה

קיבל נשסקה תן המלך, כדפירם נקונשרם ולהכי קחמר דחסדיק ולה נב קינו מטקי מל כדל מרון זבין במלחים זבין מעריב וכן החי מלן ל חייתי פיי

דסמים ניני חמי דנמתוך מפרית כנכה ו פתנ דווקם במסויק שהיחה קרקע הפקר עשין וקבלה מן המלך בססקם לח מסלקיכן מושיע חיים לים ולכיכ דווקה ביני הסי מסלקינן פ"קסנסניד

לים שעשם יותר מדחי שלח כסונן ב ב מיי כלי להסדיק ביכי חסי חבל מסום מלכטת בם וביו מהלי לח מסלקיכן לים דלח שייך כחן ועשית חים כלכה י הישר והשוב כיון שיוכנו לקבל מן סות שהפחייו המלך ולח סשו חבל במכר מודים הם ששיע יד כים לשייך דינה דבר תלכה דלה הוי בועושיעהיה לים לחסוקי חדעחיה דמלכן שהיו בם

הגעלים הונים למסד ונהרדעי סגרי , נד דחפילו הכי שייך ועשים הישר והפוב ההלכום חים והשתם לתי שפיר של דחתרי נהכדעי הנכה יופתו משתיה דרינ בשתעתין חין חוכרה שם עושיע לקרקעות דחתלרנות קחתר כדתוכם ח"ת בכתוצות בפרק חלתנה (דף נם ב ושם) מושיע "ד םב פעיף מ דקמתר רבח נכי סעה השלים והחתר וקעיף נ

מר חין חונחה לקרקעות גני מלרטת שהוח כעין שלים שהחקם לח יהיה שלו ה פייתי כיג וחין לכיך לדפוק כפירום הקונפי דריכ מהלכי שכוים ליח ליה דינה דבר חלכה:

והאידנא דכתני פרסמי. לא כפר מוסים סים הקונם דמפכם דמפלקיכן פי' קע פעים

לים שהכתשון קנחו מן המלך חלח ו מיימי הלב דתםלקים ליה לבם להסים לכחפילה מה פת שם משום לכיון לכתני פרסחי כי פיישיק עופים חיה שלם יבח להסדיק עד מוך הנהכ פיי קפם פני כתו שסחב לו המלך דעכב הילוך ו שול סים

כספיטת וכיחתן למול וקנסיכן לים משום הכי להסחלק מסלה ו חייתי פיינ כקתם חפינו ממה שמרן לנהר: שהלכי שנים

בהפנויונתית איקור חול ברשותיה זכן במאה ושוי מאתן יחזינא אי לכולי עלטא קא מוזיל ומובין יהיב ליה פבב מאה ושקיל ליה ואי לא יהיב ליה מאתן ושקיל ליה 'זבן במאתן ושרא מאה סבור מינה מפים חיה

מצי אמר ליה לתיקוני שדרתיך ולא לעוותי אמר ליה מר קשישא בריה דרב חמרא לרב מ"קפהספיה אשי יהבי אמרי נהרדעי משום דרב נחמן יאין אונאה לקהקקוה זכין ליה נריוא דארעא רחיי הליסס במיצעא נכסיה מחונן אי עידית היא אי זיבורית היאזביניה זביני פושים פס

ספשר לישכר לפליי שאינו גיותה לשאר שירות ביווסים לה: דריניה זביני. ואין מלרכי המוכר יסלים לה ש בירי ים ביניקן ספסק: _{משיע} הים

ואם לאו לא מטתני להו. מין לכם מכלך בענר זה והולכין על כרסן דרך שמחו השנים שהרי של כרסן כשהונכין כפד היער של שונד גלולים ילפי בשמתו השניה ולכשינישו כמד שלי למה יפריסו לענור אם רוסג המים והרי הן לריכין לסור ולנו. בל אחר כשעומה

סקליכה: הוא ההוא אבא. יעלמיה אה שהכים רבה בר רב הוכח לפי שחק ואי לא לא סיפתני להו רבה כר רב נחמן הוה קא העליונים והמסחונים קוללין ודבה כר

אזיל בארבא חוא ההוא אבא רקאי אנודא דנדרא כינ לח היה יודע שכן היה שיהח אמר להו דמאן אמרו ליה דרבה בר רב הונא אמר שליון ומסמון של שרנ המשל: ידעוכליויך השרים והסנגים היתה בשעל הזה ראשונה אשר השרים והסגנים. פפוק הול נתפל ע להו כוצו כוצו אתא רבה בר רב הונא אשכחיה דקייץ אסר מאן קצייה תקוץ ענסיה אסרי כולהו שני דרבה בר רב הונא לא אקיים ליה זרעא לרכה בר רב נהמן "אמר רב יהודה להכל לאינלי נפא ואפילו מיתמי י אבל רבנולא מים רבנו בלא צריכי נמירותאי לכריא דפתיא ואם" מרבנן ולא אמרן אלא דלא נסקי באוכלווא יאבל לאוכלווא לא דרבנן לאו בני סיסק באוכלוזא נינהו אמר רב יהודה לכריא דנהרא תחאי מסייעי עילאי עילאי לא מסייעי חתאי וחילופא בסיא דמיטרא תניא נסי הכי יחמש ננות המסתפקות מים סמעין אחר ונתקלקל המעין כולם מתקנות עם העליונה נסצאה התחתונה מתקנת עם כולן ומתקנת לעצמה יוכן המש חצרות שהיו מקלחות מים לביב אחד ונחקלקל הביב כולם מתקנות עם התרתונה נמצאת העליונה מתקנת עם כולן ומתקנת לעצמה אמר שמואל האי מאן דאחויק ברקתא דנהרא הציסא הוי סלוקי לא מסלקינן ליה והאידנא דקא כתבי פרסאי קני לך עד מלי צוארי סוסיא מיא סלוקי גמי מפלקינן ליה אמר רב יהורה "אסר רב האי סאן ראחזיק ביני אחי וביני שותםי חציםא הוי סלוקי לא מסלקינן ליה זרב נהמן אמר ינמי מסלקינן ואי משום דינא ויבר מצרא לא מסלקינן ליה נהרדעי אמרי יאפילו משום דינא דבר להעניד מכשלה: תחאי מסייע'תנריםצרא שמלקינן ליה משום שנאמר "ועשית הישר והמוב בעיני הי אתא איפייך ביה אמר ליה איזיל איזבון ואסרליה זיל זכון צריך לסיקנא סיניה או לא "רבינא אמר לא צריך למיקנא מיניה נהרדעי אמרי צריך למיקנא מיניה 'יוהילכתא צריך למיקנא מיניה השתא דאמרת צריך למיקנא מיניה אי לא קנו מיניה

עולם: תיקוץ ענפיה. ימוחי נכיו ז לאנלי נפא. הכל מסיים ו לנדור סומת העיר ולהעמיד שעריה שלח יכנם לכח שונחים לעיר: אנלי. שערים כמו ברכות (דף כם ח) שכותי גלי: נפא. סחיתה העיר כדחנן לעיל (דף כה כ) מלח חסר הגפה גחלות: לאצריכי נטירותא. תוכתו משמכתו כדכתיב (משלי ו) בשכבך חשתוכ עליד: לכריא דפתיא. לככות מעין לו נוכות לתים לשחות: ואםר מרבנן. שהרי גם הם לריכים לשתוח ועל שם כלי ששותין נו משקין שקורין פתיח בלשון חרתי קרי ליה כריח דפחיח: דלא נסקי באכלווא. שחין יונחין בעלי בחים עלמן בחכנחת ובחוכלפת לספור חלח נובק מעות ושוכרין סועלים: לאו בני מיסק וכר. נכחי כוח לכן: לכריא דנהרא. כשמעלת שילפה ומפלים כה לבנים ומעכבין מכולת כתים וכוכין ותנקין חותו לעילאי. כשטעליונים מחקנין כננדן למשלה יש של התסתונים לפייען סמכשולין העליונים מעכנין מים עלידד נמלם חיקון העליונים לעורח כחסתונים אבל כעליומים אין לריכין סיים חם כתפתונים כפונתקנין ל- ... מתיקון של מסה אינו לפורת פליונים חלח לרעחם שכל זמן שהמים דלים לתסה סנהר תחתפט לתעלה והשדוח שנהן מחיינשוח: וחילוסא בסיא דמיסרא. כגון נעיר שהמים קשים

להרטות פיים ולקלקל את הדרכים ועושין להם חרץ בשרד להוריד החים שץ לפיר אם נתקלקל הפרץ כעד התפחומים וכורץ להן הפליחים לרוכין לפייע את התפתונים לכרות כנגדן שכל אתן שלא ירדו התים התפתונים פרן לעיר ישעדו העליונים בתקותן אבל תפתונים אין להן "תיישספייר לסיים לפליונים לכרות למעלה שכל אנן שלא ירדו העליונים למסה פוב להן לחסתונים: ומתקנת לעצמה. בפני עלמה כשובעת כנבדה אין אחר הליא סמבשה מסיעה: הסקלחות מים. מים סרוסין מי מפר: לביב אחר. סרין מחוקן להודיד מי נשמים נו: כולן מתקנות עם התחתונה. מסייעות פוסים לותה לתקן כעדה כדפריםים לעיל: האי מאן דאחויק ברקתא דנהרא. נשני הפרפיים הים הקרקע שומקר לכל הקודם להסדיק נו ולפרוע למלך ססקה דהום עם של הרקע והם כם הסד והסיק על שכם הנהר מקום שהספיטה עולות לנמל ולריך מקום סטי הרגה לסורקי משוחות לספיטה 'פיישב פייד ולסועק מחוק ושליחן וזה הסויק לנטח שם בנין חו לסרום ולזרוע: הציםא הוי. שמקלקל מקום לרכים: אבל כלוקי. מדינה לה מפלקינן ליה: הלכה ה סתנ והאידנא דבתבי פרפאי. למומן כלוקסין פדות שעל שפת כנסר קני לך השדה פד תוך כנסר שלם נומר הפום וסלוקסין נודרין נדיכן לשוק מן מסמושיםם בכה שלם לקלקל שח מקום הרצים ואם כח שסד והסדיק מן כגדר וללד הנהר מסלקיק ליה לפי שהים קסים לנעל הגדר פד חוך המים: ביני ספיף ו אהי. שדה בשותדת ליקס נספקה ושדות שני חשים פתוכין לה תכחן ותכחן: ואי משום דינא דבר מצרא. אם חיק לה חסים ולה שותפים חלה כ ל היי שם מכם מנקטם בחין על במסויק וחותרים חט בייט וולפים לקסמב שחט לריכין לקרקע וסוב לכל חשר ליקסם בסמוך לו ולח ליקם במקום חסר: פייד הלי שב לא בשלקינן ליה. דלה היכנת לן לדינם דבר מנכה כלל: ועשית הישר והמוב . דבר שהי החם נספר כיב שמבלם קרקשות במקום הסר ולה סחב לא בשלקינן ליה. זכל סיפות כן לרינת לכל תכלם ככל: ועשית הישד והפוב . זכל פסי סחם מספר כד שמבנם קלקשום למקום מסי מסי ממישבספי תחדים כל כן כמלר להיות נכסיו שלוקין: אהא לאישלובי ביה. שלה היולחם ליותר וכל ספר ונשל כשות מכן המלקו וליל דל זכון: נהידעי , רב ללפם אסרי צריך לסקני. דמילא קנה מיכיה מלי שמר ליה מספה הייתי כך כדי להפמידה על דמים הכארין להשאם באתי אל אלל הכעלים היה מעלה לאן לי בדמים בשניול שתביבם עלי: השתא האשרת אידיך לשיקנא שיניה. איכ אין קניים של זם כלום אם אייקר או זול אכעא בכשומל דבר מנכא במכילשין שי סייקר שי זול ולח יוסיף ולם יברי: כלוקם מלקה: דמים שמון נה דכי חייקר כוומה דנה מלכה כום וכי זול מסידה דבה מנה כום: ואי לא מחייםם ביים יהיב ליה מאחן. דבני דהםי אם דפוזיל: בי דיצעי דנכםי. של מוכר שדום העוכר תקיפום לה מכל לד: הזינן אי עידים היא. דנר הליהפתב בה

ספורת השים " ביב דף ס ט בשם זה בכ מ מונופה ופיי המון עם מכוך דע היה בירי הרחים הכל הכייף לה גכם המר כב "בכב הלפם חיםה כב נסמן ומבהן לחיב

חשים

משום כו" חייו. מה שהמנה מנודתי היום מקנו שבוים פיסד דנוק קיינים פעל לכיך כול ליהוסה דנר ששם לכל עם ממשלם פלדם כל פתם פו כל שנה פין בם נושים כדי פייו: קנויה לך מעכשה. מכשלקשנה לם פרכל לפפר עו: קנה . מם יקשנה חלין יכול לפפר מרים שר כשלקשה: בישרה ברום . מדה שלה

לוקם ולה שמר צי דקונסה דעמים משום כדי הייו "אפר רב הונא אפר רב [6] האופר דמקנל מסבי לפשך שלד שיפם סדם ריםמס לו סהרנה מדום מטיות ליקם מכל מעד לו פורה צילמ קובה דעמיה דמקבל מסנה ולם סמצינו דכינום כישל לים דליקר בסיפטתים ולם מסחבר כחסים דכב נסם: והאלחים. נשנועה רב שערם שפיי בעודה אי דשכדי רב כעשן סמר למשעתיה כלינוסר: והא אשה כשדה זו דמיא. דים נפלו שחין נידו להכים שלש לכלל קדושין כחשר פין ניד זה לכוף פת בעל השדה למוכריני דענד השמשה מין נידם לשמרד שלמם ומין ביד לפה להמית לת בפלה או לפחה ושמד לינואיד דלבסינאו לכלל קדוטין מקדמת כים למסרע: שמר הקנאה. שקם חומם שלפינו לה ינוה כחשות סענד פלמו לפלמם: כל מעשה ביד. ספיד שמר שמת צו הממק שמחקיי נכיד מלמח כיון דליכם לחיסם לשוח לם לום שכרי פין מקיימין פם כשמל מלם בפני בעל דק כדמעורי נהגוא (דף קיב:) לפרשון לה מייפיק: בשמרי הלמשתא. פפר פכחט כיר לשלים שפר על סבירו וסיינוהו לשלם חלם שילם הינה למספי השבי למשל סת לי שכם ומפני לו חמד שעל פי כיד כמה נו: ארדכתא. שלם מלמו לו פכפיו מספר וכמצו לו פיכדום למוד על נכנוד ואם שול ינום מדרכמם לשון כודף חושיג כתו מרסה נסלם ולם מדרכים (כמוצום די ם:) ולפון סונקרם כחוד מת בבינון סרדיפותו מספי הוריסיהו (שופניםכ): שומא. משעו כיד לנעל סוג קרקע כלוכ: הדר. מם יפרע לו מעות פד שמה: אפטיד אנחשיה. מס פרע ולם קרע ספפר ולם דסכו לומר לבד סים לו לוער כוצוב לי שמר מיד שלפה פחר תמסכה לי: דכורינא ארעא לא בעי לשהדר . מעם ממן לדנריו שושי לכתות שמר שכירה עליה שקטים לו לסלומין ועדיכה לה כפי לפיסדר נפדקן מסלם מדעמו: פרישא דקא זבין. כלותר פין זם מדיון שלם ממילה קמין כאינו שנו סימה לפיכך הסתב מפר מכירה פליה מים פופה והים

פין סישמו שדדה שלכי ליקם. ליג צי מתקלונה ומלכסים לפילי נמוכ צי כלל נפירום ממר א: בשובורי מממממל ומדרכום דלמו נכי (מ) (שים פרשון כיכור. פיעל פסכי להרכונה למלי לפר עבי פרשון כיכהו כיון פים פים זמרין לה זכי בקרקת פר שכונו לי שפרי פלמלמל וכן נפשן

מלם פרב] דקומר פינו דמספיד ממשים דמיעני מנה לים למקרעים מי מינני לים למכוב . פרון ממר מכירה כשפרי לדרכוול סבדיין פר מישום הקרקב הים כירו נמה מפביר מנוביה של יד סוב וכלם יכול לפשון פרשמי וייל השפרי שים מים מדרכתו בשל מלינה דרכה דלים לים מים ב מרק מתפקיד (דף לה: תפס) דלכיל מים ב מרק מתפקיד (דף לה: תפס) דלכיל לה יוכל לתנד עוד פרעמי כיון שכנד נגבייי פריב זכה בקרקת הלרכל דלים לים מר: פסלי פלוה שלונו קיוני דטכרומט לדנכץ שוניי לום כלי יג מתניתין נתלחלתם גרילל רים ספרים פינו שיין לד ללד לדוקהל: אעים ספאונ נו פיען כך כנמק כל ימזיר. מישל דמשמע דלייני ספרף ע צלין סייב עודה כדלעד פעל כחב ללום ולה לוה לכך לה ישויר דמישיה לפירשון מצל מם לוה שודה ישור דלי סייפיכן לקטונים ולח לפמח פרעד ורולה לפור ולנים נו כדי להכוים סביםי " ינמום לב: הפפרם וקפה דלקמן (דף יו.) ליד ב ינפום לו: קסק סמד מספר אנט כו ניום וספרב משתוח מב עו כמום מודר משקי לם כב בככל פונבל ז כמסיב שודה ודותיו שכמוב כו ביום יה.] לכל לין כמת כו ניים לל ישור לו יולמשיתב.] משום מסיטי דסמים לו משום קיינים " לפבן לה: וכן לפיל (דף יג.) לוקי ל"י וחני ומונה. לוה דשלם שפרי פוצ כח ישויר בחייב שודה בים פביקה:] מצמשם סטכים לפנכי רבק לפין כו ו ליג פסריות בני "(נוס) מני מתפענדי "(חוני כותי דריוםק) וייל דמשכמי פיפינו ושליכם דרי יושק דרב כככם ישמיר ככל מילפל דרי אשק לף כשיל עודה ועשום קנוכים ודני פנהו לשמכם לחקם כשלין מייב שולם לבל כשפיע מודה ישויר דכם פיים לפסכים שביר מוי ממכי דלפיל כססית קודה תבורם שמה כמב ללות ולה לום כדב מפי שבל סיכה דליכה למישם לכתב למו ולם לום מוד במפרי בקמב מי כמות כו למסק כי ספל ישור דולו פינוים לפטכים ונמכם לפיל פעוום דקטנים פנר כוביי דחוור פדיו בשתומיו זכון לו לי לקרי וכחיב כל לענים: וששום דמושק פוק מר לח פרע פלל. וחף של גב דממרים לקון (דיה) כושק כפרן לפוש משן סבל דנעל עלכי דעוכם שלמל דעבר הכי נפ פים מסר לשיערו לפי שמישי פלום:

לחבידו שדה שאני לוקח לכשאקחנה קנויה לך מעכשיו קנה אפר רבא ספתברא סלתא דרב בשרה סתם אבל בשרה זו לא מי ייפר דמובין לה ניהלה האלהים אפר רב אפילו בשרה זו סכרי רב כמאן אפרה לשפעתיה כרים ראפר, ארם פקנה דבר שלא בא לעולם רחגיא בל האוכר לאשה החקרשי לי לאחר ששתנייר לאוד שתחגיירי לאוד שאשתחיד לאוד שתשתורי לאוד שיפות בעליך לאחר שיותוץ לך יבטיך לאחר שתמות אחותיך אינה מקודשת רמ אוםר מקודשה והא אשה כשרה זו דמיא ואד מאיר סקורשת: אמר שמואל יהמוצא שמר הקנאה בשוק יחוירו לבעלים ראי משום ויכתב ללות ולא לוה הא שעבר נפשיה ואי משום פירעון לא חיישינן לפירעון ראם איתא דפרעיה סקרע הזה קרע ליה אסר רב נחמן אבא מן ספרי דייני דמר שמואל הזה והוינא כבר שיתא כבר שבע ודכרנא דהוו מכרזי ואמרי הגי שפרי אקנייתא דמשתכוד בשוקא נהדרינהו לפרייהו אמר רב עמרם אף אנן נמי תנינא 'כל מעשה ביד הרי זה יחזיר אלמא לא חיישינן לפורעון אל רבי זירא פתניתין בשמרי הלמאתא ואדרכתא דלאו בני פירעון נינהו אפר רבא והגי לאו בני פירעון נינהו. והא "אפרי נהרדעי שוכא הדד עד תריפר ירהי שתא ואפר אפיפר אנא פנודרעא אנא וסכירא לי גרשופא הדד לעולם אלא אמר רבא התם היינו פעטא דאפרי איה: הוא דאמטיר אנסשיה דבעידנא דשרעיה איבעי ליה לסקרעיה לשמריה אינ למכחב, שמרא אחרינא עילויה דמרינא ארעא לא בעיא למיהרד יומשום "ועשות הישר והמוב בעיני היהוא האמור רבנן תהדריני" הילכך מרישא הוא דקא זבין איבעיליה לטכתב שמר זביני נבי שפר חוב פאר איכא לפיפר אם איהא דפרעיה איבעי ליה למיקרעיה, לשפריה אימור אשתמוטי קא משתמים ליה דאל לפוד יהבנא לך דהשתא ליתיה נבאי אי נמי אמשישי דספרא זייר לה: אדר אבתו אדר יותנן המוצא שמר חוב בשוק אתים שכתר בו הנמק לא יוזורו לבעלי לא מיבקיא היכא דלא כתוב כו הנסק דאיכא למימר כתב ללות ולא לנה אלא אפרבתוב בו הנפקומאי ניהו דסקויים לא יחוד, דחישינן לפרעון אתיביה רבי ידפיה לרבי אכהו כל סעשה בית דין הרי זה יושר אל ירסיה ברי לא כל מעשה בית דין שוים אלא כנון שהוחוק כפרן אפר רבא ומשום דונוד ק כפרן זורא זקנא חו לא פרעכלל אלאאיר רבא פחניתין בשפרי חלפשתא

לו לום למבוע שטר מכיני כוליל ודסכו שלמוקיד לו שמר של כיד: אי נובר אמשיטי דוסרא זייר ליה. שמל כלום לימן שבר ספופר ותמתים שלין לו משום כלום כשנת ספוולה וסשלה סמונסבר לכמיכה כספר וכמפרעו שעכב כספר ביתו עד עישוע בספר: זיור, לפון עולר כש שפורעו וייכו (שכן פ"ב"ר"ק.) תלמון סשקל דיוג לה כנום (מושפים ו): כל מקשה ביח דין, וכלי מני שנוס ביו כול: ידשה ברי. נכני: שהחוק. לכי זם כבין בשם למכם למים לא מומן לשל מנוני ומספל מק ישר: הוו לא מרע כלל , ממנים ולי מישי לבינוון זם שלו סגי למשל

וארדינתא וכדרבי זירא וכפרן האיל ואתא לירן ניפא

כיה שלושן דאפר רב יוסף בר פניוםי אפר רב נחמן

אמרו לו 'צא תן לו

שמרו ימסיד - צא הו לו . שמסכו לו דיע בכ"ד שליוו שליו למם לו

כדה עיו משבח

כנו דמשמבע מלה שמיע ברשמו כי "לרכם חלכב יוסף לא " ני רביי פריד מלח לחביי ורב חשי: חודא במחמים. ברישה לח מני לתב הונה למוחמי הכי משום דהחם לא יכוב נהאמים כיון שע"י כן לא יוכל או מייותה לישבע לכל הכל לין כלן שנועה ולף עים שמפקיד נמה שמשתים מכלי מנה

שבועה שהיה יכול לבלבל עליו ליין ולוה כלי ד משם: ואותביניה מילח וכיל פש משין לה דיוקרם דכיםי הוה שנסם דעלמם כמו שושיע סים כמילם וכח דמי לביצות וולדות דחותו פעיף י ספינם זכנו לבי הבהמה: אשרחיה "ד שנם מכל בנוף הנהמה: אשרחיה לניה הל לניד. דלם דמי למסרסיה לסבועה "ד ביי הל דקני כפילם לרבם כששילם מסרי כן שם משף יי (נכיק דף קי ל) דכתם משלם ברטט חבל כינ הולכך לבצות חפדט: ה פייי פיר זבנה כר. ולדם ולמלי כל מהדר יהי שלנ. מה מכר כלפון לפני כל זכה ופקדון הלי שתבם לידו וייל דהכלשון מן כדין שמים חים כתי לין מסויר שמטרה היא לי שהכי פימן היא לוכל סיכות בלם נכייתה חלם משום פעיף ז ועשית כישר, וכפוב מכדר ולכך שני ון מיו פה לה מסדכ: לוכה כוי. הפיי הי כוי מים פלי ג ירם לל מהדר כדלמד זבנה לוכתה מתו מם m. כר אלת משום לא מהדריכן ליה נקסיה סים פיי רלה דחי יודש כני מהדדי ליה שהכן פודה מ חיי פניינ קרקע של חביו וחער דפרק יש נוסלק ממי שנים

(לף קלם ב השם) מסיק דמבם ליה כלכה יו סמו עבדי ליה חו יוכם חו לוקם כח פשין לד לתכינן כתם בר כיכל דליכל פסידל מושיע סים להסריכי כח עבדי ליה סבח ולכך קיתן קב הכח לה הוי כיורש עשום מסידה יח דתנום ולל מהדר מתה נמשך דאפינו עי ב פיי יוכם כח לח מהדר ודרי יוםי בר כלכה סיי סריכם יופרם כתם דלקוסות לפסדו מיפים : סריכל יופרם כתם דלקוסות לפסדו מנתםייכו: ימ

ל מווא מכיצ לבי דינא הכא אמרחיה לכי דינא למימר׳ דסבר רב נחמן דשומא הדר שאני התם דשומא יסיו יים במעות הוה דקא הוו כיפי מעיקרא "אמרי נהרדעי שומא הדר עד תריםר ירחי שתא ואמר מימן נקמי ב אטימר אנא מנהרדעא אנא וסבירא לי שומא הדר לעולם מהלכתא שומא הדר לעולם זנרים שואמר "ועשית הישר והטוב יםשימא שמו ליה לבעל חוב ואזל איהו ושמה לבעל

ז חוב דידיה אשרי ליה לא עדיף את שברא דאתית שיניה 'זבנה אורתה ויהבה בשתנה ודאי הני בשורת מעיקרא אדעתא דארעא נחית ולא אדעתא דזוזי נחית כשמו לה לאשה ואינטיבא או שמי מינה השים דאשה ואנסיכא ומתה 'בעל בנכסי אשתו לוקחוזוי לא מיהדר ולא מהדרינן ליה 'דאר יוסיבר " נוסה וליל הינא באושא התקינו להונש השמברה בנכםי מלונ בחיי בעלון ומתה הבעל מוציא מיד הלקוחות בנה

אנביה

שיחש לדרב ברות. בישותר סמפלה דמים פונע שמינה בישותו לחלי מיימי למעל יולים כם לשתנע: שיש עדים שנשרפה. מכחום לם להבמינו שהכי הבים עד ם: מרח ומייתי לה. מחזיכ תחול מסר כנכנסים נביתו וימלא כננב: וזה נשבע. כלום שהשנעם

מלינו למנת כמה שוה: מלוהמח שת

נשבע תחילה. שמינה נכשותו: איתא לדרב הונא כיון דמשתבע מלוה שאינה ברשותו רישא דמיםא. כויל תידנתל לכב היכי מצי מפיה לה אמר "רבא שיש עדים שנשרפה סוכל כישל מניעת מלוכ סימל אי הבי מהיכא מייתי לה אלא אמר רב יוסה שיש מבישת לוה כישל דשימל דהמה עדים שננגבה סות סות מהיכא מייתי לה דמרה ומייתי פפור במביעמלוה: אבילנול שבועה. לה אי הבי כי משתבע מלוה גמי למרח לוה וליתי דמשנה שליו נה שבועה עם מענה בשלמא מלוה ידע מאז קא עייל ונפק בביתיה ואזיל חים בה מבועה מעלבליו עליי שנועה ושיח וסייתי לה אלא לוה מי ידע מאו עייל ונפיכ לימנת מל שמיסו ובילבול שנועם בביתיה דמלוה אביי אומר גזירה שמא ימעת ויאמר דלוכייםל היל בקדושין (דף כו ל): לו אחר שבועה מצאתיה ברב אשי אמר לזה נשבע תהא בכאמינו. כל דקתגי פפוד יה נשבע זה נשבע שאינה ברשותו חה נשבע כמה בתחתים לום למלוה שחינה ברשוחו: היה שוה והבי קאמר מי נשבע תחילה ימלוה נשבע לא כים ליה בגויה. תיתר חתר לום תהילה שמא ישבע זה ויוציא הלה את הפקרוז רב לם סים למנוה בנרה דמשכון דלם הונא בר תחליפא משמיה דרבא אמר רישא דסיפא כמו דעתו עליו לדעת דמיו: מאי תייבתא לרב הונא סלע הלויתני עליו שתים היה שוה שנא כר. דנקם חנם למילחים נסכי והלה אומר לא כי אלא סלע הלויתיך עליו סלע היה שה כלמן על זה חם ליט כלמן על שיין סטור ואסאיתא לדרב הונא מנו דמשתבעמלוה זכ: לוה מקיים במלוה. מקדם זכ שאינה בישותו בלישר בע נמי אנילגול שבועה כמה מומח ישכים ממם לם כל שלדם היה שוה אמר רב אשי אמריתה לשמעתא קמיה דרב כלמו זישר כול לל כיו ממשכיו לותו בהנא אמר לי בדתהא במאמינו ונהמניה לוה למלוח תו כשמים שנחנור תונות ישרים נכי בהא כמה הוה שוה לא קים ליה בנויה ונהמניה ממס: כיםי. מעים: ואייקור. ימה מכוה ללוה דקים ליה בנויה לא מהימן ליה ומאי על הדעים שערע לצעלים: הוה שנא לוה דמהימן ליה למלוה ומאי שנא מלוה דלא יתיבנא כשק דין זה: ופרקין משיפהיםן ליה ללוה לוה מקיים ביה במלוה "תופת ישרים המסקיד הוה. ונפי זה היינו עוסקא: ים תנחם מלוה מקיים ביה בלוה "וסלף בונדים ישדם: ואסרי ליה שילם ולא רצה לישבע. 20 ההוא נברא דאפקוד כיפי נבי חבריה אמר ליה הב לי קחני מתניי דקני כפילם והחי כמי כיפי איל לא ידענא היכא אותבינהו אתא לקמיה דרב סילם וליהני כווטם דחייהוכ: דשומפ נחמן אמר ליה יהכל לא ידענא פשיעותא היא זיל הדר. נכסי לוה ששמו ביד לבעל פוב שלים לא שילם אזל רב נחטן אנביה לאסדניה מיניה לסוף אישתכח כיפי ואיקור אמר דב נחמן י הדרי כיפי למרייתו והדרא אפרנא מכלי ליפוס שחכיו חליו חם נותו מעות לבעל פוב כי ככל דכדר לפדנל למרה: דשומא למרה אמר רבא הזה יחיבנא קמיה דרב נהמן ופרקין המסקיד הזה ואמרי ליה שילם כלי זופיין ולא רצה לישבע ולא אהדר לי ושפיר עבר דלא אהדר לי מאי פעמא י החם לא אמרחיה נפיץ פנב במעות הוה. לסבור היה שלבדו הסמים והכי לל לכדו: דהא הוו

> סיו הסומם בידו ולח היה יודע דמינו היה יודע שכן כח שמו נו כפרכלין לכל פומל שנים דין שמין על שליו לו מעום וכול סייב לו ככי כום כמכר גמור וחינה פחרם: אמרינו. לבעל סוכ שני: לא עדיפת. מנעל פוב כחשון שנחת מכסו כשם מכום מסויכה וישול מעוחיו מסום

כיםי מעיברא. שככי נתפלת השומה

ועשית סישר וכפוב לף לחם קבל מעותיך מבעלים הרלשונים משום ועשית הישר וכפוב: זבנה אורתה בר. בפל פוב ששמו לו קרקע " ביק לם נ ומכרכ או שנמנה או בורדי. הני. אסרונים או לנקם או יודש או מקבל מחנה: אדעתא דארעא נחית. שיהא קרקע שלהם ולא שיקבלו "לקשן שנ ל משות דחיט בעל סדב חים בים משום ועשית הישר והשוב דחתריכן לח כים לך עליו חלח מעום והכי הן לד חבל חלי קרקע קט: ואנסיבא. יו לעיל שו ב אמיני לא שמאחן לבשלה בכתוכתה להיות והסי לאן בחל שהן קטיין לבעל אלא עיכבתן לעצמה להיות בסי מנוב הקתן שלה והבעל אוכל ' בייב קנם ב פירות: בעל. ננכסי מלוג של חשמו: דוקה הוי. דין לוקם נחני בו סכמים הילכך לא מיהדר היכא דשמו לה ואינסבא ומסה ויכשה בעלה לקשן טי ב כדלמנריק זכנה חדעתם דלרעם נסים: ולא מהדריגן ליה. היכם דשמו מינה וחינשים בעלה ונחה ויכשה בעלה וכל להסויר הסוב ולישול "כסובות כל הקדקע לם מני לעייה יוכשה שני דכלוקם הייים רבק ולם כיורש: האשה שמברה בנבשי שלוב. להיוה הבעל אוכל עידות נסיים ונים ביק סח ב הקרקע יהים לנוקם לכשמעות ועתם: בעל מוציא. נוף הקרקע מיד הלקוחות והכי עודף לה בפרק הלשה בכתובות חקנת אומל בגוקה בית ז חף הקרקע יהים לנוקם שווה דבק ומציא שני לקסתי ראשות דלי כשלר יודש שרים רכנן יודש שעבר לביו נסיי ליין קלב ב לו לומס נכן: באושא החקינו. כשסימה מסחלק נלושל שגלמה וישנה שם מכהדרי גדולה כדלמתים נרים (ד' לל ב) גני פשרה מכפות

בעה זו אף זו למפער מעשה מנוחיו פין עו להוביר: הירא יכוסך

21 3 add TM ander agrin : aret edicon reer, ree med reich lairten

died sel surver reas salu ane edaciral ane ade eved e בשל סדיום כן סים לו לומכ קדשים שמייב בממכיותן פמיר בו

בם, כתפו מם, משפעה בספרותן ואם כלם לפתרו בשל בבור לפונ

N'OCH CENERA. CÉ GRECIO CENT GOT TODIO DIE - 351

מפי דכם מומכי הקדמום במובין

במנם כים בממכם מנום (פיני) מגב מכנה נקים ליה חוכנה מילפריך לממועייון מף על גב דדם ביה במויה והיו יצל מזיי הנ מום מנום וכם למשיר מנכין מעיב ממתם ברבוושם בכם פום משמותת לדיקים ונכלה דלת כלה למנות מותם זכם ספר ממם כמום כגליכם של יב סדם ומסיכ גופן ונשמחן נשכמח r to (th a q) suced rected to לבניזטט בכט מכם ססוכול בטמבול! ענם משינ פושני ישכפל עוופס פון בנה והם מינם כנים ומיכו חימה במיק דרים (דף יו מ ומס) דניכנס שלומם נידונים לדוכי דוכום בדלמכיי השמח דלה משיב מינים ולפיקוכעים ושכוים בלם מוכה וכלם כעה ונימה למסר ייב מדם לם מיק זכם נידונק שנם נידונין יומר מחב מדם מלם מניבן לב 6 מלבין כמי כסי דלין לו סלק לעוסים ב מים רשעי ישכלל בניסנס יינ מדם מי נמי בשמםים קיב מדם כנון הכל על משם מים דמשמם בליל למולם הכל וים שעולין לאמר ייב " de do on eccio roue equit of de acq בשם מכם כנונון לשנם כמלבין מני מניכו משונע של מד, בקול מוכול מוב קרך וש (דף כו ל) עניד קד מפלמנדכל לגן מונובם פופר נבם, בסבם בסדורם and see expected a, mad and (th a a) miana and igil que aç timo arça col e c am so och hid ora ce origing uning mer ביש בבט מב בעם בעם בו בים פכל כתוכם הלכה יד דחין שולין לשולם דכה המכינן בסמוד פכי מובי כבי שוכרים וחק בינין. חין לפרם מסלבי בישם לפי שכדמים ממל הין לנכום; דווים a and an idas ared, rue midro caaree בקונם משכני כל כי באוגב מומפק בם ממיף ה במה לקמת הבל : הכנה בני הדם מום מכועם כליני זל נמתמו סיינו הני ה עומיע משום דעעמים כבי כנד ולין לר מושהה בס בשבק (בם פות ק) בדעק קמדוכו בם וקמו בם רוכ בממום, וכם לממכה פי כנחל ב משי כלי בדבר שממה שומט בנך: זה בנומו road radict toc. add addit so are adde ted acque ore el בכב, וד מעד ב ביית' בם למבכסם סלם יכמסך כמלמך כנותר ewary rich dary action value des cao amb t (th au c) a cata cut q carl cut to one dier raip and ocardy ם, בם פת ם כם מנ כום כל נקבר סם פנום כל are and court rate reet ord agrap rate כלפי יב ממג סים לך ליכח מסקבים חם סים שבינה מכובה קשב ולום כשלו עדו (שם מ) בנומב d and am cadar. area dar cour en anar see cade (dere dd) rear

בת כשכתו מכני ניונו מקבל כאמר בבת ביה בשמיה אמי רבה בר בר חנה אלי מתובען ואון מוכן ואכן עו בדא מכן אמע אות ושמכבען פה עבונו בעבום בוויצוני מרדון לניהנם חיץ משלשה הבל פיך אלא אימא כל היורדין לניהנם עולים חיץ משי אמר ליה אביי לרב דים' במערבא במאי זהירי אל באחוורי אם דאמר רבי היינא חבירו ברבים כאילו שיפך דמים איל שפיר קא אפרת דחוינא ליהדאויל פופקא ואיז ה שנא לפיה דרב נחפן בר יצחק פכל המלבין פני אמר סוה ניתן להישבין חה לא ניתן להישבין חני אמר זה בנופי וה במסוני רבי שמואל בר נחמני מימו כן ומין מניו ממנבים אונאת דברים מאונאת כמין שוה נאמר בו "ריראתייקר" בל סיוכדין לניסנס שנין: ד נובאט מאלהיך איד יוחנן משום ריש בן יוחאי ינדור צובר ספור ללב וכל דבר הספור ללב נאטר בו שבע מתו מל עסלט בדממני מאו לו בסום מעני חבואה ויודע בו-שלא מבר מעולם דיי אומר אף לא ממני לא יאמר להם לכו אצל פלוני שהוא מוכר נא מ. עוא ולו אבר פאם עון שברים מבקשיותבואה ל שמיםי כי לם למונה הייםי בניי לאיוב "חלא יראחך בסלחך חקוחך וחום דרכיך זכורטינילס למקלקנות ויכול הול נייב מכבר אח בניו אל יאטר לו כדרך שאמרו כו חבריו יסורין באין עליו "אם היו הלאים באין עליו או שהיה בא ללפוד הודה שנאסר מסי הגבודה לאם היו יאמד לו פה שאבל נבילות ומדיפות שקצים ודמשי מעשה אבוחיך יאם היה נר ובא ללמיד תורה אל מנשיך הראשונים אם היה בן נרים אל יאמר לו זבור בא כיצד אם היה בעל חשובה אל יאטר לו זביר אני מקיים לא חונו איש אח עסיח: באונאח דברים או קנה מיד עמיחך הרי אונאת ממין אמור הא מה באונא, סמון כשהוא אומר "וכי חמכרו ממכר לעמיחך מס מדבר אחה אומר באונאת דברים או אינו אלא כה חיד "כא חונו אישאח עמיחו באונאח דברים הבחוב כב מקלקל מם סבכים וכן מה "ב אבותיך שנאי יונר לא חונה ולא חלחצנו: נמשתילעול מסתנמיד מור פלם ייי כנ הראשונים אם הוא בןנרים לא יאשר לו זכור מעשה אם היה בעל השובה לא יאמר לו, זכור מעשיך לבשם שאונאה במקח וממכר כך אונאה בדברים אנו בנין אונאני ספור שיש בהן חיי נפש: בותניי בתירא אומר אף המובר סום וסייף וחשימום במלחמה כמני אמר אמימר עד כדי דמידם חניא רבי יהודה בן וובי יהידה הני חשיבי ליה והני לא חשיבי ליה ועד בוצה למונן אמרו לו והלא הכל אדם רוצה למונן לדפיה בהסה ומדגלים אין להם אונאה מפני שארם המוכר מפר חורה אין לה אונאה לפי שאין כע ובהסה אין להם אונאה: חניא רבי יהורה אומר אף וכחש: רבי הודה אומר אף המוכר מפר חורה מרגלית וכשת נמאגנו שנד באשנושו סמוג באמלום מבלמישו לאכו לבמי שחייב באחריותן חייב דאיחרבו מבח" אימכא מכתברא אמר ליה אימטיה אמר ליה לא הכי מנה אורבסיוכהבועות לסרום סום לים למי

שים בידו עניכום מסכום שכפוי בשבינם ליכד עייסנם חלה בעניכה זו עוכעת לו דמין הנכסם הניע הענסו עיד חלה שיפה שם יינ שביה ביה עביבה זו לבדה מין שלים בדחנים מעים שים בידו חורה חיושים מובים חנל הכל על הנביח בשביל עביבה זו לבדה חינ בעבים י חרום לם סכברים הלחר בעושין פסין (די ים מ ופס) דלם חביק ליה מברהם מבים דחתשכה עורלמיה ולה "מבשקר ליה דלה ששיב מלה היי דל

> ממנם גם כסכהות ניסטו הבל מלקא דעחך. וכי כים יוד ממשבנט עם למוכם עם ישוני של שנם נקמב בו כנו וכם בל ב. מלם ום: וכל דבר הממי" ל ch deide cacie de ende esta ללבר של עושם הום יולע יש : al areal read agree car reda que toud soci es es soci qual data que equit a . react cour is thego asial במנמום: מבי בבר עבי .. נ חמימום. מנן: במלחב . כ dredo: CF Farna, car ומכיב לי זיוורן: ועד במד. לה cice al cidica: matic נופכי(עם סביכחה) למלחות עד הביי משב תק ששב שכונושו כ. .. curst, as ara ér are se son dad idianid death ic. sel canal cauta teas to a באהרוותן פטור. לפי ביי ב בם כם בפו כב דבום: נהם ... ב çec, gag se, teas çec...... נקם בשם למומנו למי שבן ... : and deel acres car sel at an ככי קמת קדמים ממיינ ביברי וכמודיה ממום שפן של פנולם ר כם משמת בכן נכמש נכן בתנ. er, ede ader gred top to te משנה משנם זו מדירקמי: הבי כצ פבתתפונוכל פנק תל עם: א. שב..

read it a argued side race: No old of total of, once

9:1

נמ

נודה לי לחדם שיטוח על בפר חבת חים כו'. נחם סכי משים דנת עין מיר ש שנע ספק חשת חים כרים ופירם נקונטרם מסום דכל היולה נר בב למלסמת בית דוד כותב גם לחשתו עים שחם ישה יכשנה ולח קבנ מחקק לינם וכל חותן הימים הים ספק ושורשת וקשה לריח דחיב ל מיים

חין זה כל היולח חלח דחקה שים מהלי הי בי להם אחץ ואק להם בנים נייהו ביאה כל ו בקונפי לאו דווקא נקם יבם אלא שלא החי מחעבן ועוד קשה לריח דחתר בתסכח ב משינ - יי שנת (דף עו לו ושם) כל הלומד דוד פיי כנה . בי ספל לינו אלל פועה אמאי והל סדר ל נהנהיי מוכיה מן המלחמה חסיב ומיהו ים קפר לדסוח שהיו מחנין אם לא יסוד החימי בי בפוף המלחמה ועוד קשה דחמים הלכי ים להם למיתתו בחנק ויש לו חלק לעוה'ב אבל המלבין נכוף המלפתה ועוד קסה דחנים הגבי ע פני הבירו ברבים אין לו חלק לעולם הבא (ואמר) מתר נפלק תי שמפה (לף פג מ ופס) לפין כי

כיאהרי היא כאשת אים לכל דבריה רי פיתו נ הנא כר ביזנא אמר ריש הסירא ואמרי לה איר יותנן ל"ח הלי הים כמסם מים ככל לכל למיף הונחיום לוומר מנוכשם וחינה מנוכשם וחינה מנוכשם וחינה מנוכשם היים וחפילו לכי יוםי מטח דוד דחינה ד מיים מגוכשת ודחי וכ"ת דכתם כלל למל מכלי ה מפכשיו דמוקי לה בנמריבחומר מעת כלכי יה שאני בעולם כלומר שעה אחת הודם שפעות מיחחי וכתלסתות [כית] דוד היו פעים ר סתבים מסיום כח קתני בסדים כפייםי ב בתיספתה תהיום הם מתי היתים מהוכי ה שכינתיים רבי יהודה אומר היא הלבה ינ כלשת לים ומחכיי דמי שלפהו (שם) כתי תוכם דחתר תהיום דחדלפיל ' תייםי חינים קלי יכל דלתר בנתרל בלותר מהלנום: תעם חלת בתולם מחרה מעח שחני בעולם מפרש כיח וכים לפיכושו בשם כחומל מפת שסום מסור בעולם משום כיון דחמר חם מחי מחסרין לכסק הגרושין כתו שיוכל הפין ואיט כולה שתתגלש עד סתוך לתיחתו " שלק די והם דקחמר מהיום להרחוח שהוח בים כולה שיסולו נכושין *(מהיום) ומפכם *מסיים כי כית דבוולסוות בית דוד היו מבכשין ב סועה י

סדבר בלנעה כדי שלא יהו קופלין על בכים מי נשותיהן לנישחם לכך קרו להו ספק וששונה לשת אים ולכל הפירושי קשה דלפילו הנושם נו כח על חשת חים ודחי פוב ממלבין , כנים ב מדקחמכ דוד הבח על חשת חים מיי בככוה מיחתו כסנק וים לו חלק לעולם ככל ב עדום : מכל מלבין כרי: ולא עוד מלמ בשעה משנה ו יואטר רב חיננא בר ספא לעולם יהא אדם זהיר ביל שמוסקין נכפים ומכלום. כלותר למ בתבואה בחוך ביהו שלא נקראו ישראל דלים אלא ^{מתר (וע}פים נספס מסם נפלים פלם מפי עסוקים בהלסות ממורות וגם לין פמינם לחשת חים וים ספרים דנרסי . תמנני (מיכה ד) רילח חם בליון שהיחה נשעה קרובה לחם כבר ולח שלסה לו חלח ששפקין ני ברוח חם כם כים מודם כם כיחם מימום ביין

מערשמתו: ואל דמעתי של תשרם.

אינו אומר שמע אל בכיי או כאה

לבמרי בלא שום חנאי אלא היו עושק

nn דמעתי חלא אל חסכם כלומר נסום סכי שלא חסכם דשערי דמעות לא ננעלר": דתכו סוליות ומן "וני סוסור סול בין סוליא לסוליא. אם לא היה סול בינחיים היה עודה ריא בנסח לב י דכלי סשוב הוא שהספילה סביב לתטר מסברת הפוליות ומפמידתו צ ללל זו ומסום דנהן סול בינחיים להסריד הסוליות א נהו מסכר כ"ח והכי חנן במסכח כלים (פ"ה מ"ם) שחבו לרושנו פשות ששת

תצלי בשניל לשחי זו שמחס מ ביי נה כמו (ביישים ב את כנום: שמדו ונאספו קרעו היא דמו. אם קרשני לא תנאו דם: כדדרש רבא. דטונה מעשה בל דוד וכח שבע משלהם וספק חשת חיש היא שהיולה למלסמת בית דרד גם כריתות כיתב לחשתו

ע"ת שחם ימות שתהח מבורשת מעכשיו אור נוח לו לאדם שיבא על ססק אשת איש ואל ילבין ולה חיוקק כיכם וכל חותן הימים פני חבירו כרבים מניל מדדרשרבא "דדרשרבא מאי היה ספק מגוכשת חם מת מגוכשת מחסילה וחם לח מח לח נחברםה: מהלי דכתיב "ובצלעי שמהו ונאספו קרען ולא דמו אמר היא מוצאת והיא שלחה. מע"ם ^{נס} דוד לפני הקביה רבשיע גלוי וידוע לפניך שאם היו מקרעים בשרי לא היה דמי שותת לארץ ולא עוד שהיו מוניחץ חותה לשריפה לח חמרה להם ליהודה נבעלתי אלא שלחה לו אלא אסילו בשעה שעוסקין בנגעים ואהלות אומרים לתי בחלה לו חנכי הכה וחם יודה לי דוד הבא על אשת איש מיתתו כמה ואני אומר כול מעלמו יודה: עמיתו. עם לחו: באונאת אשתו. כלוכלת דכרים במר זומרא בר מוביה אמר רב ואמרי לה אמר רבילילמה הים נמומן הימים כ' יהודה מומר שושיע לנערם: אונאתה קרובה לבא. פורענות חונחתה ממהר לבח: שמעה תשלתי. אין לשמתו מלשון בקשה משום רשביי נוח לו לאדם שיפיל עצמו לכבשו שמנקש מחת הקב"ה שישמע תפלחו האש ואל ילכין פני חבירו ברבים מניל מתמר דכתיב לכנ מל מסרם ים לשטחו מלפון נקשסנכלי° היא מוצאת והיא שלחה אל המיה אמר רב " חינגא ולותר בזו אני בומס שחין דרכך לשחוק לח בריה דרב אידי מאי דכתיב "לא תונו איש את עמיתו ולה להחרים חל חסרם חל חעשה חל"ה' ינעם שאתך בתורה ובסצות אל תוניהו אמר רב מתן משמשין לשון בקשה ומשמשין ילעולם יהא אדם זהיר באונאת אשתן שפתוך לשון עחיד כנון (חר.ים קכח) חל שדמעתה מצויה אונאתה כרובה "אד אלעזר מיום ימן למוע הרי לשון יקשה ויחמר יעקנמים שנדרב בית המקדש ננעלו שערי תפלה שנאכר "נם כח חחן כי מחומה (בכחשים כ) הוח ב כי אזעק ואשוע סתם חסלתי ואעים ששערי חסלה למון שמיד: רק לא היה כאחאב המליננעלו שערי דטעות לא ננעלו שנאמר "שמעה סיפיה זקרם לפר הסחה לותו ל זכל כע תפלתי הי ושועתי האזינה אל דמעתי אל תחדש משחו: [אתתך נוצא. משחך קסנה ואמר רב כל ההולך בעצת אשתו נופל בניהנם כפוף ענמך ושמע דנכיה]: כלמים שנאסר °רק לא היה כאחאב וגראלרב הסא לאכיי השערים. של מפנה ננענו: חוץ כה והא אפרי אינשי איתתך נוצא נחין ותלחוש לה לא משערי אונאה. כנועק על חוכחת קשיא הא במילי דעלמא והא במילי דביתא לישנא דברים אין השער ננעל נפניו: חבל אהרינא הא במילי דשמיא והא בסילי דעלמא אמר ע"י שליה. נפרעים על כל עבירות רב חסרא לכל השערים נגעלים חוץ משערי אונאה ע"י שלים: ובידו. לה מסרה לשלים: ממרשנאמר " הנה הי נצב על חופת אנך ובידו אנך א"ר סרנוד. מסינה סנין שכינה לנכח ו אלעזר הכל נפרע בידי שליח חוץ מאונאה שנאי מרום: אינו נגעל. להפסיד רחייתו וכידו אנך איר אכהו נ' אין הפרנוד ננעל בפניהם אונאה ונזל ועכודת כוכבים אונאה דכתי וכידו אנך מן המקום חנח חמיד דוחה חותם עד פיפרע: ובידו אנך. מסמע ססילינמי דכתי ° חכם ושוד ישטע בה על פני תמיד עבוד לפני ומין ממינה ביט לנין העבירה: בים רכתיב "העם המכעיםים אותי על סני תמיד אימתי גבולך שלום. כשפלנ ספים פו: [ונר] אמר רב יהודה לעולם יהא אדם זהיר בתבואה בתוך ביתו שאין מריבה סצויה בתוך ביתו של אדם יכניעך הקניה: מברא. כד שנותנים מכל אלא על עסקי תבואה שנאמר ° השם נבולך שלום נו שעולים: נקיש ואחי תינרא. קמי חלב חשים ישביעך אשר רב שםא היינו דאשרי איישי כמשלם שערי מכדא נקיש, ואתי תינרא בביתא מקשקש כדכך כלי ריקם שנשמע נו קול הככה כשמקשקשין עליו: וידל ישראל. לעיל מיניה כחיב ויסנוסים על עסקי חבואה שנאם' "והיה אם זרע ישראל וגר אוקירו נשייכו. כנלו כותיכם: בס וכתיב "ויחנו עליהם ונוי וכתיב "וידל ישראל מאד מתיוא. עיל שהים, לכלו נשומיכם: כל מסני מדין *(ואד) הלבו הלעולם יהא אדם זהיר ביל בשנה שנוסקין כחלכנו מימוח ביל": מנהולין כי כך שמה: התכן הוליות, סטל העבור בכבור אשתו שנאי "ולאברם היטיב בעבורה מליות תלוש בכנסן כדרך כלי סרם .. והיינו דאמר להו רבא לבני מחחא אוכירו לנשייכו כי היכי דתתעתרו תנן התם 'חתכו חוליות ונתן חל סולים לסוליה: רבי אליעור מטדר. בין חוליא חוליא רשו מפהר וחכמים ימשמאין שחין זה כלי סרם חלם בנין כעין

כלי בללים וכלי חדמה שחץ מקבלין פותחה: וחבמים סמשאן. דחולי נתר סליות שחר תנורים שלהם שהיו עשוים כעין קדרות גדולות ופיו למשלה ושרף נכנשן כשחר הדירות ומעלשלים אלא שהיה מושיבו על הארך או של הדף ומדביק מת פפילות הפיע סביב על פילי לעשום וכ שיקלום ויחיק את פומו: עכנאי

עדי טפסים סכור תרסו בסים פתח מהיכייקט לאטות בו סופגמים הרסיק את הטפילה ונתן טול או למור בינחים בזה אמרו הכדים והפעאס והפהוכה ליפים עו:... ... דבה פיל מומים דומור מפום וצמ: